

MIKE HASSEL

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT

NEMIRA

MIKE HASSEL

CECENIA, CHIP ÎNLĂCRIMAT

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

NEMIRA

Coperta colecţiei:
DAN ALEXANDRU IONESCU

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, Piaţa Presei Libere nr. 1,
sector 1, Bucureşti Telefon: 223.00.79 Teiefax:
222.89.16 Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti

ISBN 973-9301-27-4

Tatălui meu, rănit în război şi în viaţă...

WASHINGTON DC Cheseapeake Golf (mai 1996)

William Colby, ex-director CIA, în anii 1973-1976, coborî aparent detaşat, deşi se concentra ia fiecare pas, panta abruptă a dealului, spre golfuleţul unde îl aştepta bătrâna canoe. Avea şaptezeci şi şase de ani, dar ochii săi migdalaţi, cu privirea uşor mirată, faţa prelungă, pe care ridurile întârziau să apară, fruntea înaltă şi netedă îţi ofereau imaginea unui adolescent îmbătrânit înainte de vreme.

Vorbea de unul singur cu voce tare, ca şi cum l-ar fi avut din nou în preajmă pe vechiul lui adversar şi prieten, Oleg Kalughin[1]:

– *Keep the change*[2] / Asta spun cu toţii mereu. De parcă l-ai putea conştientiza pe Dumnezeu de la naştere. Oleg, Oleg... Lanţul de neuroni din creier, materia superior organizată, cum spuneţi voi, marxiştii, abia dacă îţi oferă certitudinea Lui. Ca şi cum El nu ar putea exista în afara conştiinţei noastre. De aceea i-a şi spus Dumnezeu fiecăruia dintre noi, atunci când ne-a creat: *Keep the change!* Şi noi nu am ştiut care era „restul" şi care „întregul".

Colby se urcă în canoe şi, ca de obicei, verifică detaliile cu minuţiozitatea care-l caracterizase toată viaţa. În cel de-al doilea război mon-

[1] Ex-director al KGB-ului, rezident în Washington între anii 1965 şi 1970 (n. tr.).

[2] Păstrează restul! (n. tr.)

dial, luptase împotriva germanilor şi a japonezilor, apoi în Coreea şi Vietnam. În Vietnam fusese creierul Operaţiunii Phoenix - sate incendiate, mii de execuţii prin mitraliere din elicopter, inimaginabile torturi. Scăpase din toate.

Ultimii ani şi-i petrecuse lucrând împreună cu Oleg Kalughin la un joc video, „primul thriller electronic de după Războiul Rece", botezat *Spycraft- the Great Game*\|In cadrul căruia, jucătorul, sfătuit de cei doi superspioni, încearcă să salveze planeta de la Apocalips. Un joc în care apar tot felul de situaţii-limită: un candidaţ la alegerile prezidenţiale din Rusia este ciuruit; negustorii de arme vor să-l asasineze pe preşedintele SUA, iar mafioţii caucazieni se gândesc doar la modalitatea de a ne ucide pe toţi. Un simplu joc. Dar informaţiile introduse erau reale.

Colby prinde bine padela în mâini şi îndreptă canoea către ieşirea din golfuleţ, pentru a intra în curentul repede al afluentului râului Poto- mac, ce curgea în apropiere. Pe neaşteptate, simţi o gheară în inimă şi o senzaţie de sufocare îl făcu să-şi ducă instinctiv mâinile la gât. Fără echilibrul oferit de padelă, canoea se răsturnă brusc. În mai puţin de un minut, William Colby dispăru, luând cu el, în adâncuri, o mulţime de secrete.

Tipul înalt şi zvelt, îmbrăcat într-un costum de scafandru, se ridică din spatele stâncii ce străjuia golfuleţul, şi strânse antena telescopică de pe micuţul său aparat. Prin interferenţă cu antena radioului portabil transportat de Colby, reuşi să creeze un câmp electromagnetic, îndeajuns de puternic, pentru a declanşa un stop cardiac.

Omul-scafandru prinse în dinţi muştiucul tubului de oxigen şi se lansă în apa rece. Nu ştia de ce trebuise să-l omoare pe acel om. Ştia doar un lucru: banii pe care avea să-i primească urmau să-i ajungă până la sfârşitul vieţii, pentru un trai decent în Mexic.

„Iscusinţa spionajului - Marele joc" (n. Ir.).

LOS ANGELES Lipka's Shop Electronics and video games (doi ani mai devreme)

George Feodorovici Djoharin, elev în clasa a VIII-a la Colegiul *Sant Antonio,* ieşi îmbujorat de emoţie din magazinul *Lipka - jocuri video şi electronice,* strângând cu grijă la piept discheta cu jocul CD-ROM Spy- craft, pe care şi-l dorise mai mult decât orice şi pentru care muncise luni întregi, pe ascuns, la un lăptar, ca să strângă banii necesari. Şi 49,95 de dolari nu se strâng chiar atât de uşor.

Părinţii lui nu i-ar fi dat niciodată suma asta pentru aşa ceva. Îi cumpăraseră un calculator şi o mulţime de alte minunăţii, dar nu agreau jocurile video de acest gen.

„Bătrâni demodaţi", îşi spuse George. Erau a doua generaţie a unor imigranţi ruşi.

Acum, abia aştepta să ajungă acasă şi să introducă discheta în calculator. Ai lui veneau tocmai seara, aşa că avea timp suficient să-şi fac^de cap.

Gândul nu-i era la mâncare. Aruncă ghiozdanul şi puse PC-ul în funcţiune. Introduse discheta şi alese din multitudinea de posibilităţi un teritoriu aflat undeva, în Caucaz, un teritoriu despre care nu învăţase niciodată, deşi era cel mai bun la geografie. Un teritoriu cu o denumire ciudată şi, în acelaşi timp, incitantă: CECENIA.

Mafia caucaziană, citi George pe ecran, *se pregăteşte să vă omoare pe toţi. În colaborare*

directă cu fundamentaliştii islamici din Algeria şi cu fanaticii libieni, vor să răstoarne ordinea mondială. Bosnia a fost o dovadă. Cecenia - un teritoriu rus - şi-a declarat independenţa în 1991. De atunci, şi-a format o armată, un guvern, un steag şi un imn propriu. Dacă lucrurile rămân aşa. sfârşitul lumii nu este departe. Trebuie acţionat ACUM!

George Feodorovici Djoharin folosi mausul şi-i ceru sfatul lui Kalu- ghin. Superspionul rus dictă: *Intraţi acum cu trupe în Cecenia şi ocupaţi Groznn.*

Dar George nu se mulţumi; ceru şi sfatul lui Colby. Americanul era la fel de laconic: *Creaţi o forţă de diversiune în cadrul armatei cecene. Singura sursă: mercenarii. Spaţiu de recrutare: Sierra Leone.*

Unui neavizat i s-ar părea ciudat ca, într-una dintre cele mai sărace ţări din lume, să se afle un cazinou, *Lagoonda,* care să poată concura cu suratele sale din Las Vegas. Dar asta nu era singura surpriză oferită de Freetown[1].

0 salbă întreagă de hoteluri cochete, restaurante somptuoase, night-club-uri şi cazinouri făcea notă discordantă cu magherniţele ce străjuiau periferiile.

Aventurieri, căutători de aur şi diamante, prostituate din Asia şi America Latină, marinari în căutare de lucru şi, în special, mercenari, alcătuiau fauna locală.

În special, mercenari! Sud-africani de-ai lui Eeben Barlow2, francezi rămaşi din ceea ce fuseseră o dată *les affreux3,* aviatori ruşi puşi în slujba „guvernanţilor", americani dezertaţi din co- mandourile sosite în Liberia, Somalia şi Guineea. şi *noi.*

1' **Bună ziua ! (Ib. portugheză) (n. tr.)**
? **Provincie din India (n. tr.).**
? **Sectă extremistă din Japonia (n. tr.).**

Formând cu toţii o armată nouă de câini ai războiului, care, pentru un dolar în plus, s-ar fi încumetat să schimbe orice guvern din orice parte a lumii în douăzeci şi patru de ore.

Colosul este la un pas de infarct când bila ruletei se opreşte pe roşu. Câştigă aproape patru mii de dolari (leafa lui pe o săptămână), şi asta fără să-şi rişte în nici un fel viaţa. Strânge fisele la piept şi dă fuga la casierie, unde le schimbă pe bani buni. Casierul negru îl priveşte languros şi ultima sută o numără încet, în bancnote de cinci dolari. Colosul mormăie ceva din care se disting doar cuvintele „cioară" şi „diaree", după care înhaţă tot monetarul, lăsându-l pe negrotei cu buzele mai umflate decât de obicei.

E superstiţios ca o fată bătrână la menopauză. Atunci când obţine un câştig mare dintr-o dată, se retrage din joc. Colosul împinge câţiva sud-africani şi caută uşa de ieşire, dar îl opreşte un mulatru înalt, slab şi noduros, ca un bambus.

– *Monseur*, i se adresează acesta într-o franceză trecută prin maşina de tocât, de ce ne părăsiţi aşa devreme?

– Te bag în mă-ta! îi dă Colosul cea mai apropiată adresă. Dacă vrei să scuipi ceva printre d nţii ăia cariaţi, fă-o pe o limbă mai omenească. Ce părere ai de engleză?

– Este a doua mea limbă, fredonează mulatrul într-un dialect de baltă.

– Îmi închipui că pe aia din gură o foloseşti drept puţă, intonează voios Colosul, trimiţându-i un pumn în plexul solar.

Fred Maragano, căci aşa îl cheamă pe fijianul înalt, slab şi noduros, se îndoaie ca un semn de întrebare şi se grăbeşte să inhaleze tot oxigenul din zonă. Dar

Colosul nu se poate bucura de reuşită. O bâtă cu inserţie de plumb i se prăvăleşte peste ceafă, şi se lungeşte cuminte pe jos, lângă interlocutorul său.

Legea nescrisă a canitalei Freetown era: bea, mănâncă, regulează, strigă, bate, dar nu ucide!

Ca urmare, arunc bătrânul meu cuţit Teck în coapsa atentatorului din umbră, şi nu în inimă. După care începe caftul.

Dacă aş fi avut atunci o cameră video, aş fi primit premiul Oscar pentru cel mai autentic film despre viaţa unor *desperados.* Se împart mai mulţi pumni decât într-un campionat mondial de box profesionist şi se trag şuturi mai ceva ca într-o divizie de fotbal sud-americană.

Totul încetează la un foc de revolver. Pot să recunosc pocnetul Mauserului lui Pavlovici dintr-o mie. Nu-i nici şeful poliţiei locale şi nici patronul locantei. E mult mai mult.

– *B om dia /'*

„Un sârb vorbeşte portugheza în Sierra Leone", îmi trece automat prin cap o asociere total idioată. Dar dacă te convingi că sârbul este maiorul Pavlovici, asocierea devine dintr-o dată firească. Poate prea firească.

Alături de maior, se află un tip înalt, cu umeri de halterofil. Are părul blond, creţ şi tuns scurt, iar ochii de un albastru lăptos îţi amintesc de zăpezile veşnice de pe Kilimandjaro. Sub mânecile uniformei suflecate îi putem admira un uriaş ceas Honki, prins la mâna stângă.

– Suntem oaspeţi în acest mirific oraş, ne informează cu amabilitate maiorul. Ce vor spune gazdele despre noi?!

Ţâţâie câtva timp din buze şi ridică de jos cuţitul meu Teck. Îl priveşte îndelung, ca pe un căcat de ihtiozaur, şi, după ce şterge sângele de pe lama mai ascuţită decât o spadă de Toledo, îl pune în buzunar.

– E cuţitul meu! găseşte Colosul cu cale să intervină, o dată trezit din leşinul instantaneu. Tocmai mă pregăteam să tranşez o bucată de carne pentru masa de prânz, explică el prezenţa sângelui îndepărtat de Pavlovici. De altfel, musafirii nepoftiţi, nu sunt deloc bine veniţi.

Pavlovici râde ca un crocodil gâdilat la boaşe şi se întoarce spre misteriosul său însoţitor:

– Ce părere ai, Vladimir, în ce haită ai nimerit?!

Sus-fiumitul ne scrutează pe rând cu privirea scăpată parcă dintr-o grădină zoologică şi zăboveşte mai îndelung asupra Colosului. E prea mult pentru bietul american.

– Ştiu că nu sunt genul tău, urlă soldatul Frederik Sheldon, poreclit Colosul. Nu-i nimic, voi cutreiera lumea, voi trece peste munţi şi ape, până când voi găsi pe cineva care să aibă nevoie şi de mine. Adio, minunată apariţie! Florin, mă însoţeşti!

Dau să mă ridic, dar Vladimir îi pune americanului o mână pe umăr şi-l opreşte din pălăvrăgeală. Sunt gata să-l ating, însă ceva necunoscut îmi spune să mai aştept. După războiul din Bosnia, Colosul şi cu mine am devenit cei mai buni prieteni, dar şi mai bun prieten îmi era instinctul.

– Nu trebuie să pleci chiar acum, mormăie leneş Vladimir. Aici, în spate, avem o cameră specială unde pocherul e un fel de Popa Prostu". Femei şi votcă din plin. La cerere, se găseşte şi şampanie.

Posesor al unei prostii înnăscute. Colosul se lipeşte de tip şi-i suflă în ureche:

– Te plătesc ăştia pentru publicitate, sau eştijloar maimuţa de serviciu?

– Să spunem că sunt tipul care scoate banii pentru următoarele luni, face Vladimir, obţinând un efect instantaneu.

Colosul şi cu mine schimbăm o privire scurtă cu Pavlovici, şi iată-ne îmblânziţi.

– Aşadar, unde spuneai că se află camera aia minunată? reia Colosul o conversaţie aproape uitată.

* Lucrurile revin repede pe făgaşul normal. Vladimir Şcedrin are paşapoartele pentru Delfi *via* Mogadiscio şi câte un avans *cash* pentru fiecare.

– Il luăm şi pe-ăsta? întreabă interesat Colosul, arătând din cap spre Fijian.

– Fred Maragano, precizează Vladimir, este un veteran al Serviciilor Speciale engleze. El va fi coordonatorul comandoului. Va primi ordine numai de la mine. Iar eu mă supun unui singur om: maiorul Pavlovici.

După un moment de tăcere, Colosul consideră că e cazul să-şi exprime unele nedumeriri.

– Toate bune, vere, dar noi ce facem la Delfi? Din câte ştiu, ăsta e un oraş în India. Cu cine ne batem acolo?

– Acolo nu ne batem, precizează Pavlovici. Nici aici, nici 'acolo. Ne vom bate în cu totul alt loc. În Cecenia.

Colosul rumegă o vreme noua problemă şi oferă pe tavă soluţia.

– Să mergem direct acolo! Vom economisi bani şi timp!

– Tâmpenia la este deja legendară, îl anunţă voios Pavlovici. Nu eşti plătit să vorbeşti tot timpul. Eşti plătit să tragi la ordin şi să ucizi lot ce vezi în faţa ochilor. Ai înţeles?
– Am înţeles, domnule maior, sare Colosul, bătând din pinteni, ca un cocoş în pragul împerecherii. Tocmai vă aflaţi în faţa ochilor mei. Preferaţi pistolul sau puşca-mitralieră?
– Rahat! răspunde maiorul în stilu-i caracteristic.
– Îmi pare rău, replică Colosul. Am avut deja scaun dis-de- dimineaţă. Mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi până mâine.
Şi, ca să nu-l lase chiar cu ochii în soare, trage un pârt plin de promisiuni.
– Ai două soluţii, îi explică, răbdător, Şcedrin. Ori semnezi acum un contract pe şase luni, pentru nouăzeci de mii de dolari, fără prime, ori faci stânga-mprejur şi dispari cu viteza luminii.
– Există şi o a treia soluţie, intervin eu, simţindu-mă mai solidar ca oricând cu americanul.
Dar nu mai apuc să le-o expun. Pavlovici ridică o masă din lemn "de trandafir, cu uşurinţa cu care ar fi ridicat racheta de badminton, şi o repede spre noi, făcându-ne una cu pământul.
Întrecuserăm cu siguranţă măsura!
Ne revenim abia în avion, un Hercules cu un picior în pensie, care, ca orice avion cargo, îţi oferă posibilitatea să stai nas în nas cu ceilalţi pasageri. Acum, destul de puţini.
Avionul efectuează, de fapt, un transport de armament greu pentru Kashmir1 şi, printre conteinerele uriaşe, ni se găsesc şi nouă locuri.
– Sunt Vladimir Şcedrin, reia rusul prezentările, fixându-ne cu ochii lui mai albi decât ai unui lup

polar. Acesta este Frederik Sheldon, supranumit Colosul. Nu vă sfătuiesc să jucaţi pocher cu el şi nici să intraţi în vreo discuţie pe teme filozofice. Florin Zamfir vine din România. A luptat în timpul loviturii de stat de-acolo, apoi în Angola, în Transnistria şi în Bosnia. Specialist în lupta corp-la-corp. Fred Maragano, poreclit Fijianul, fost ucigaş plătit, a lucrat pentru mai multe Servicii Secrete. E vânat de englezi. Aiki Sumaru e japonez, să nu-l confundaţi cu altă specie, precizează Vladimir. Îi puteţi spune Shogunul. fost membru al sectei AUM1. Pe maiorul Pavlovici nu trebuie să-l mai prezint. Restul plutonului îl vom întâlni la Suhumi. Vă spun de pe-acum că ne vom confrunta cu armata rusă. Este un război pierdut dinainte, dar pentru noi nu asta contează. Nu e nevoie de noi ca să facem comentarii politice pe o temă dată.

Colosul trage un gât sănătos dintr-o sticloanţă care, în mod sigur, nu conţine sirop de tuse, şi pune punctul pe *i:*

– Bătrâne, mult mai interesant e să ne spui unde se află buda în hardughia asta. Constipaţia mea începe să dea semne îngrijorătoare.

– Un avion cargo nu este prevăzut cu aşa ceva, precizează Vladimir. Dar te poţi căca cu nonşalanţă în coada avionului. Aia se deschide prima, şi nimeni nu va bănui ceva necurat.

Îl urmăreşte pe Colos ca o supraveghetoare de la un pension de fete şi reia:

– Veţi lupta alături de unii dintre cei mai sălbatici războinici din lume, împotriva unor trupe destul de slab pregătite, dar numeroase. Scenariul e simplu: cât mai mulţi morţi şi cât mai multe distrugeri.

Este întrerupt de o rafală de băşini venită dinspre coada avionului, dar nu cedează.

– Aţi fost aleşi voi, zice rusul pe un ton ceva mai ridicat, pentru că puteţi ucide oricât, fără să vă apuce durerea de stomac. Pe tăbliţele voastre de identitate sunt trecute nume false, cu rezonanţă caucaziană.

– Ţineţi cont de faptul că aveţi în faţă celebra Armată Roşie, precizează Pavlovici. Nu se află printre cele mai bune trupe, dar, oricum, e bine garnisită tehnic şi logistic. Şi mult superioară numeric. Nu-i nevoie să muriţi eroic pe câmpul de luptă, ci să faceţi cât mai multă vâlvă.

– Cecenia trebuie să devină genunchiul îndoit în faţa atotputerniciei ţarului Boris! adaugă Şcedrin, aprinzându-şi pipa lui de lemn de scoruş. Să nu uităm că anul viitor sunt alegerile, şi în nici un caz nu trebuie să vină comuniştii la putere.

– Aş fi vrut să mă spăl pe mâini, spune Colosul, când revine, în timp ce îşi ţine braţele depărtate de trup, aidoma unui chirurg pe cale să intre în sala de operaţii.

– Cred că n-ai mai făcut un duş de câteva luni bune, îi aruncă Pavlovici, ce te-a apucat acum?!

– Exageraţi, domnule maior, replică ofensat Colosul, nu mai departe de alaltăieri, pe drumul spre hotel, m-a prins o ploaie torenţială şi nu aveam umbrela la mine.

Dar Pavlovici dă plictisit din mână şi porneşte să ne explice cum vom parcurge drumul de la Delfi la Suhumi. Nimeni nu trebuie să afle că, alături de ceceni, luptă voluntari din ţările Islamului, dar şi mercenari tocmiţi pe bani grei. Aşa cum nimeni nu trebuie să afle că, alături de trupele regulate ruse,

luptă alţi mercenari recrutaţi din Afghanistan, Iordania şi Ucraina.

Este o meserie care nu va dispărea niciodată, pentru că oamenii au fost însămânţaţi de Diavol şi acţionează doar la porunca *lui*: ucide-ţi aproapele l

La Suhumi ni se înmânează plăcuţele de identitate şi livretele. Mă numesc Zaher Mamulov şi sunt urmaşul unei străvechi familii caucaziene. Colosul este cel mai încântat dintre noi. Zbiară ca o balenă dusă la castrare şi le arată tuturor plăcuţa pe care scrie: Urhan Fakarev[2].

– Eu sunt cel care v-o trage, copii! Fiţi pregătiţi. Dacă e să vi se-ntâmple, vă veţi simţi cum nu se poate mai bine. Şi acum, la luptă!

Intră ca un bolid în primul bar întâlnit în cale, de fapt, o crâşmă nenorocită, în care n-ai lăsa singur nici un doberman bine dresat, urmat îndeaproape de proaspeţii botezaţi.

– E botez, nu-i aşa? zice el cu prestanţă. Nu vom mânca un miel, în schimb, vom urma toate regulile. Având în vedere că nu suntem pe malul Iordanului şi că aici apa este infectă, propun să începem cu bere.

Ospătarul, care este şi patronul bombei, II priveşte cu nedisimulată uimire şi ridică din umerii lui dolofani. Mustaţa lip Stalin i se zbârleşte puţin. Colosul încearcă să-l facă să înţeleagă, apelând la limbajul internaţional, dar mustăciosul rămâne impasibil. Nu auzise în viaţa lui de bere.

– La dracu', face uriaşul, cu un aer de renunţare, atunci adu-ne ceva de băut! Asta pricepi?

O mână grea se lasă pe umărul meu şi, când mă întorc, rămân ca la teatru.

2**Referire la legendara revoltă a marinarilor de pe vasul englezesc *Bounty.* care au debarcat ulterior în Tahiti (n. tr.).**

? **Episod din *Moartea s-a născut la Sarajevo,* de acelaşi autor (n. tr.).**

– Iusuf, tu eşti1? Credeam că ai murit.

Tătarul îmi arată dinţii lui de cal şi strigă ceva repede spre cârciurnar. Nu apuc să fac prezentările, şi pe masă apar câteva stacane de un litru pline cu bere.

– E chiar bere! se miră Colosul, prinzându-l de mână pe cârciurnar. Bine, idiotule, când ţi-am cerut eu, de ce-ai făcut pe mortu' în păpuşoi '?

– Pe-aici, berea nu e cea pe care o ştii tu, se numeşte cu totul altfel, i-o taie Iusuf.

– Ce cauţi aici? întreb eu ca prostul.

– Evident că n-am venit la cules de ciuperci. Caut ce cauţi şi tu, şi voi toţi. *Dolari.*

După Transnistria, Iusuf Ciler luptase din greu în Nagomo- > a

Karabah" şi în Osetia de Nord, fără să ştie foarte precis, după propria-i mărturisire, de partea cui. Fusese plătit regeşte şi-şi permisese o vacanţă de şase'luni în Tahiti.

– Femei ca acolo nu găseşti nicăieri, ne împărtăşeşte el, cu ochii lucind încă de poftă.

Colosul scoate, nimeni nu ştie de unde, un pix şi un carneţel şi se pregăteşte să noteze coordonatele geografice ale insulei, ca şi unele amănunte despre felul în care trebuie să te comporţi, o dată ajuns acolo.

– Eu fost, guiţă, tot numai un zâmbet, Aiki, poreclit Shogu- nul. Tata fost şi el. Bunicul, la fel.

– La voi în familie e o tradiţie? îl întreb eu, amabil.

– Bunicul pe *Bounty*\ tala în război, eu în vacanţă.

Colosul îl priveşte cu invidie şi-şi goleşte stacana dintr-o sorbitură, după care, chipurile neatent, o goleşte şi pe cea din faţa japonezului. Aiki râde iar, deşi pe un ton mai jos.

– Bună berea! zice el, scoţând un teanc de dolari. Mai luăm. Dacă dolari, şi bere.

Dar pe american nu-l atingi cu chestii de-astea, care ţin de bunul-simţ.

– Mă consider invitatul tău, o trânteşte Colosul, făcând loc unei râgâieli recalcitrante.

Cheful durează până spre ziuă. Ne ducem la culcare, spriji- nindu-ne unul de altul şi cântând de mama-focului cele mai porcoase cântece pe care le cunoaştem. Câteva prostituate ucrainene ne atacă la drumul mare, dar nu avem chef de ele. Simţim moartea în preajmă şi, cu toată duritatea arătată, sufletul ne e ca un arici. Ştim că într-o zi vom muri, dar faptul că nu ştim în care nu ne îngrozeşte. Mai degrabă, gândul că omenirea va continua să existe, ca şi când noi n-am fi fost nicicând pe lume.

Trei elicoptere MI-17 ne preiau de pe un aeroport militar aflat la periferia oraşului Suhumi şi traversează nestânjenite graniţele cu Inguşetia şi Cecenia-. Cinci ore de zbor în condiţii câineşti, dar, atunci când eşti mercenar, nu te poţi plânge vreunei companii aeriene sau vreunui oficiu de protecţie a călătorilor în spaţiul aerian.

Cu tot zgomotul motoarelor, Iusuf găseşte posibilitatea să ne împărtăşească aventurile lui din zonă.

– Prin părţile locului, se folosesc toate armele posibile. În Nagorno, am întâlnit un ţăran care folosea praştia. E drept că arunca cu pietre după nevastă-sa, care nu se grăbise să-i aducă masa, dar, câteodată, o praştie poate fi la fel de periculoasă ca un aruncător de grenade. Ruşii sunt din cale-afară de răi. Au trimis câteva unităţi de blindate mascate.

Rad totul, bombardează de parcă ar fi la poligonul de trageri.

– Femeile cum sunt pe-aici? se informează Colosul, cu gândul la Tahiti.

– Urâte şi bătrâne. Rar găseşti câte o bucăţică să te facă să uiţi de tine. Le ascund. Ruşii o ţin într-un viol, ai zice că nu au mai fost la femei din timpul celui de-al doilea război mondial. Babele sunt cele mai fericite pe chestia asta. Nu-i de colea să te ia la coţăit o trupă de puştani de nouăşpe ani. Cu banii nu prea ai ce face prin părţile astea. Băutură găseşti căcălău măria ta, şi ieftină. În plus, de la fiecare rus mort, te poţi aproviziona cu cel puţin doi litri de votcă - atât măsoară „bidonaşele" lor. Apă nu v-aş sfătui să beţi. Primul lucru pe care-l fac cuceritorii pe-aici e să otrăvească fântânile.

– Nu prea seamănă cu Acapulco, îşi dă cu părerea Shogu- nul, dezvelindu-şi fasolea.

– Dar nici noi nu semănăm cu o echipă de cercetători propuşi pentru premiul Nobel, zic eu, ajustând puţin cureaua AKM-ului.

Vladimir Şcedrin îşi scutură pipa din lemn de scoruş şi se hotărăşte să iasă din muţenie.

– Să vă ţineţi departe de populaţia civilă. Ruşii trag în spe1 cial în aglomeraţii. Vor să ucidă cât mai mulţi, într-un timp cât mai scurt. Caută să-i extermine pe toţi cecenii. Să vă ţineţi departe şi de detaşamentele izolate de ceceni. Pot avea loc confuzii, nu prea arătaţi a caucazieni.

– Atunci, cel mai bine ar fi să ne ţinem departe de Cecenia, intervine Colosul, cu aerul de a fi găsit soluţia optimă pentru o problemă foarte complicată.

Dar Vladimir este de un calm olimpian. Freamătă un pic din buci pe scaunul incomod şi reia:

– Dacă localnicii vă oferă mâncare, ar fi bine s-o testaţi mai întâi pe un câine sau pe orice alt animal vă iese în cale. Dacă nu întâlniţi nimic de genul ăsta, testaţi-o pe un prizonier. În caz că e otrăvită, vă va mulţumi că l-aţi scăpat de chinuri, dacă nu. vă va mulţumi că l-aţi hrănit. Atenţie mărită la lansatoarele de rachete - sunt destul de vechi şi s-ar putea să vă facă figuri. Acelaşi lucru în ceea ce priveşte aruncătoarele de flăcări. În rest, sunt arme noi, abia venite din Cehia. Ah, să nu uit! E preferabil să nu cădeţi de vii în mâinile ruşilor. Ultimul despre care ştiu că i s-a întâmplat asta a fost jupuit de viu şi băgat într-un muşuroi de furnici. A mai trăit două zile, şi poate ar mai fi dus-o, dacă unui şobolan rătăcit prin zonă nu i-ar fi trecut prin cap să-i sugă sângele din carotidă.

Suntem desantaţi în Urus-Martan, un sat situat la douăzeci de kilometri de capitala Groznîi. Zgomotul luptelor se aude până aici, şi la orizont zărim când şi când luminiţe şi trombe de fum negru. Febra războiului ne intră în sânge, iar în ochi avem sclipiri de nebunie. Trupurile ne tremură uşor şi mâinile mângâie inconştient, ca pe nişte câini credincioşi, armele încă tăcute. În curând vor ucide oameni - bărbaţi, femei şi copii, pe care mamele s-au chinuit ani în şir să-i ocrotească.

O dată îndeplinită misiunea, elicopterele MI-17 iau drumul înapoi. Ne adunăm într-un soi de cort, unde Pavlovici şi Şcedrin ne prezintă ultimele detalii ale misiunii noastre pentru noaptea ce vine. Suntem gata să ieşim la aer, când intră în cort un tip nu prea înalt, cu bărbuţă şi mustăcioară, îmbrăcat într-un costum de ca- zac. Are ochii ca un tăiş de brici şi privirea lui e mai poruncitoare ca un cuvânt.

Pavlovici ordonă poziţia de drepţi şi dă raportul noului personaj.

– Domnule comandant, comandoul de elită al trupelor angajate de guvernul dumneavoastră este pregătit pentru misiunea încredinţată.

Cecenul îi strânge mâna şi ne face semn să ne aşezăm. Se numeşte Şamil Basaev. Deşi tânăr, reprezintă o figură legendară pentru poporul cecen.

– Vă aduc un salut din partea generalului Dudaev, începe el să vorbească. Va mulţumesc că aţi îmbrăţişat cauza noastră şi că ne ajutaţi în lupta împotriva monstrului rus. Nu am multe să vă spun. Situaţia strategică vă este cunoscută. Groznîi e pierdut pe jumătate, dar trebuie făcut în aşa fel, încât Palatul Prezidenţial să nu cadă *încă* în mâinile ruşilor. Va cer să opriţi prin orice mijloace trupele Ministerului de Interne rus, conduse de generalul Vo- robiov, pentru cel puţin trei zile. După care, vă veţi.putea retrage. Nu uitaţi că nu sunteţi singuri. Până nu va muri ultimul cecen, acest pământ nu va fi niciodată al ruşilor. Au venit pe tancuri şi vor pleca în sicrie!

Ne trece din nou în revistă, salută scurt şi dispare, urmat îndeaproape de Pavlovici. Zgomotul bombardamentelor se intensifică. Auzim şi câteva avioane care traversează rapid cerul. Ne vom bate pentru o bucăţică de pământ reprezentând nu mai mult de o miime din teritoriul vastei Rusii. Dar o bucăţică mustind de petrol. Şi cu o poziţie strategică de maximă importanţă.

Ca mercenar, primesc douăzeci şi unu de mii de dolari pe lună. În schimb, îmi ofer capacitatea şi pregătirea de luptă şi mă supun necondiţionat ordinelor superiorilor, fără să am posibilitatea de a

refuza vreo misiune. În calculul ăsta intră şi riscul de a rămâne infirm pe viaţă sau de a muri.

Dar altfel, eu nu pot trăi. Liana1 va trebui să mai aştepte. Nu mă văd încă în postura unui profesoraş de ţară, dornic să se ocupe, în timpul liber, cu creşterea păsărilor şi animalelor.

Luăm în primire armamentul şi ne apucăm să-l dichisim. De-acum, arma nu mai este doar unealta care ucide, ci şi prietenul de care ai nevoie în confruntarea pe viaţă şi pe moarte ce stă să înceapă. Suntem prea experimentaţi ca să neglijăm vreun detaliu. Se ţine cont de cel mai mic lucru şi orice defect este remediat urgent.

Shogunul îngână un cântecel în limba japoneză, cu nişte inflexiuni stranii, în timp ce verifică piesă cu piesă mecanismul aruncătorului de flăcări. Fred Maragano, Fijianul, face pasiune din curăţarea unui AG, care a cunoscut şi zile mai bune. Tătarul Iusuf încarcă meticulos banda de cartuşe pentru mitraliera HL1M, de producţie cehească, care poate scuipa până la două mii de cartuşe pe minut. Pare un pelican mare şi gras, ce-şi depune ouăle într-un cuib de cuci.

Nu vorbeşte nimeni. Nimeni, în afara Colosului.

Vezi *Pentru bani. Înainte!* şi urm., în care logodnica lui Florin. Liana, îi promite să-l aştepte trei ani (n. tr.).

Ne priveşte cu singurul lui ochi valid şi se scarpină la subsuoară, în căutarea unor păduchi supravieţuitori.

– Cum stăm aşa, pe vine, şi lucrăm la „lătrătoare", parcă am fi un sobor de babe constipate, la o căcăstoare comună.

Îl fixează pe japonez şi se arată deosebit de intrigat de modul în care acesta îşi foloseşte vocea.

– Este un vechi cântec japonez din secolul al XV-lea, îl lămureşte Shogunul, cu toate că uriaşul nu dă doi bani pe istoria muzicii asiatice. E vorba de un tânăr alungat de tatăl său, un samurai, pentru că s-a îndrăgostit de servitoarea din casă.

– Am văzut filmul, pretinde Colosul cu neruşinare. Dar nu asta contează. Te întrebam dacă chiţăielile tale n-ar putea fi înlocuite cu lucruri mult mai plăcute auzului. Dacă tot stăm aici şi ne pârţâim din greu, măcar să ascultăm ceva mai interesant. Ce-ar fi, micuţule Aiki, să ne povesteşti despre uimitoarea ta apariţie pe lume şi despre faptele tale de vitejie.

Shogunul râde scurt şi scoate din raniţă sticla lui verzuie cu sake.

– Tu nu vrei poveste. Tu vrei asta. Dar ştii că nu poţi obţine fără poveste. E adevărat, american?

– Eşti deştept, recunoaşte americanul. Dacă toţi japonezii ar fi ca tine, ar trebui ca noi ceilalţi să ne mutăm pe altă planetă.

La vederea băuturii, Colosul devine deosebit de manierat, întinde mâna şi trage prudent o duşcă. De când cu palinca lui Sziics Attila, e păţit1. Se strâmbă puţin, dar pare să aprecieze calitatea băuturii.

– Voi, japonezii, aveţi multe lucruri bune, admite el. După ce v-am tras-o la cur în cel de-al doilea război mondial, v-aţi mai deşteptat.

– Mulţumesc, zice Shogunul, înclinând din capul lui ca un pepene galben. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, a luptat în Iwo Jima. El povestea că, după război, americanii au interzis poporului nipon să mai producă arme, dar, ca să aibă din ce trăi. l-au lăsat să producă automobile. Tatăl meu, Ogadu Sumaru,

a lucrat la proiectarea primului automobil nipon. Când l-au văzut, americanii mai-mai ca s-au prăpădit de râs. Arăta ca o trotinetă blindată. „Da, da", au spus americanii, „fabricaţi maşini, nu arme". Anii au trecut. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, a ieşit la pensie de la Uzinele Toyota. În ziua pensiei, o delegaţie de americani venise să studieze „fenomenul japonez", şi şeful delegaţiei a spus: „Voi, japonezii, lăsaţi maşinile. Fabricaţi arme!"

Colosul profită de amuzamentul general, pentru a trage un gât de sake peste rând. Dar Shogunul nu era supărăcios.

– Dăm la toţi, american, nu bei doar tu. După aia o să spui ca japonezii să nu niai facă nici arme, să facă sake. Hi-hi-hi!

– Râzi ca un cangur care o ia pe la spate de la un şoricel, zice Colosul, pasând sticla mai departe. Tatăl meu, al cărui nume nu vi-l spun, întrucât n-am ştiut niciodată cu exactitate cum îl chema, nu ezita ca, de fiecare dată când îmi frigea curul cu centura lui, şi nu erau prea rare cazurile, să-mi facă cunoscută principala, şi singura, lui maximă: „Nu poţi avea totul pe lumea asta", zicea el, croindu-mă cu profesionalism, „dar pentru o băutură şi o bătaie bună se găseşte oricând timp"..

– Tatăl meu,'Ogadu Sumaru, ne punea pe noi, copiii, să stăm în genunchi pe coji de nucă, ori de câte ori greşeam cu ceva. Îşi mijeşte ochii oblici şi continuă: Mie nu mi-a folosit. La şaisprezece ani, un prieten m-a dus pentru prima oară la o întrunire a sectei AUM, unde am luat cunoştinţă cu drogurile. Peste câteva luni, am fugit de-acasă şi am rămas lângă guru, să-l servesc pentru tot restul vieţii.'S-a plictisit însă curând de mine. Veneau la rând alţi

băieţi tineri. Am fost dus la o tabără secretă în Coreea şi pregătit pentru activităţi de terorism. La douăzeci de ani, eram printre cei mai buni soldaţi ai Armatei Secrete. Tntr-o zi, m-au împrumutat iranienilor, care m-au trimis în America, să semăn panică la Los Angeles. Dar n-am mai apucat, deşi aveam un plan foarte bine pus la punct. M-au prins exact când montam ultima bombă. Dacă aş fi reuşit, un sfert de oraş ar fi fost acum distrus din temelii. M-au condamnat la câteva zeci de ani şi m-au închis la Alcatraz. Din acea clipă, viaţa mea se încheiase, şi numai pentru că acceptasem să merg cu prietenul meu la o întrunire a sectei. Tocmai găsisem o metodă sigură de sinucidere, când am aflat, pe căi ascunse, că fratele meu geamăn, Dazai Sumaru, se afla şi el în aceeaşi închisoare. Nici el nu urmase sfaturile tatălui nostru, Ogadu Sumaru, şi se apucase de contrabandă. Numai că el executase jumătate din pedeapsă şi urma să fie eliberat pentru bună purtare.

Shogunul preia sticla de sake, dar, în loc să bea direct, ca noi, scoate din buzunarul de la mânecă un păhărel cât un degetar, şi-şi toarnă cu pioşenie, umplându-l ochi. Mormăie ceva pe limba lui şi-l dă de duşcă. Zâmbeşte ca o veveriţă care tocmai a câştigat la loto şi reia istoria:

– Deţinuţii se duşmănesc tare între ei, dar când e să le-o tragă gardienilor, formează o familie. Au făcut pe dracu'-n patru să fiu internat în acelaşi timp cu Dazai la infirmerie. A trebuit doar să schimbăm paturile, restul a mers de la sine. I-am preluat fişa şi haina cu numărul de înmatriculare, şi iată-mă răspunzând la numele de Dazai Sumaru, atunci când a venit zitia eliberării. M-am oprit direct în port şi

i-am oferit toţi banii unui căpitan taiwanez, care m-a ascuns pe vasul lui, cu destinaţia Africa de Sud. Aveam o singură şansă pentru a mă pierde definitiv - să intru în trupele de mercenari.

După un moment de tăcere, în care se fac auzite numai gâlgâituri, Fijianul întreabă cu vocea lui dulceagă:

– Şi cu fratele tău ce s-a-ntâmplat?

– L-au descoperit, bineînţeles. Am citit într-un ziar că a fost un scandal de pomină, s-a lăsat cu o mulţime de destituiri. Fratelui meu, Dazai Sumaru, i-au mai dat câţiva ani în plus, dar altceva n-au avut ce-i face. Au fost nevoiţi să-l elibereze, până la urmă.

– E o poveste a dracului de întortocheată, face Iusuf, lăsând deoparte banda cu cartuşe şi umplându-şi pipa lui încovoiată. Te aştepţi ca nimeni să n-o creadă.

Vladimir se întinde ca o pisică uriaşă, tocmai ieşită dintr-o coţăială, şi prinde şi el glas:

– Povestea e cum nu se poate mai adevărată. Shogunul a l'ost dat în urmărire în toată lumea şi condamnat la moarte în contumacie.

– Dar tu de unde ştii? se răţoieşte Colosul, uitând, ca întotdeauna, de respectul datorat gradelor superioare.

– Am văzut un raport secret al Interpolului, pe când luptam în Bosnia. De altfel, dacă ai fi învăţat să citeşti, l-ai fi putut parcurge şi tu. Era atât de secret, că mai era puţin şi urma să fie afişat pe ziduri.

– La masă, copii! strigă Pavlovici, intrând pe neaşteptate în cort. Şi după aceea nani. Vacanţa se apropie de sfârşit. La noapte intrăm în bumbăceală.

Colosul dă buzna primul pe uşa cortului, aidoma unui indian urmărit de jumătate din Armata Federală. Aproape că-l dărâmă pe Pavlovici, care suduie ca un birjar în timpul orelor de program.

Masa, instalată într-un hambar, este de fapt o tăblie lungă, aşezată pe nişte capre de lemn. În jur sunt dispuse scăunele cu trei picioare şi lăzi goale de muniţie. Când ajungem noi, Colosul tocmai termină a doua porţie de ciorbă cu came şi-şi repede labele în hălcile de oaie aflate pe nişte tăvi uriaşe.

Câţiva ceceni pripăşiţi prin jur îl privesc cu respect. Ii cer să-i lase să-l pipăie, lucru acceptat cu generozitate. Cecenii ţâţâie din buze şi schimbă între ei impresii admirative. N-au văzut niciodată un om care să înghită dintr-o singură îmbucătură bucăţi întregi de carne, bând în acelaşi timp direct din bărdaca plină cu vin rubiniu. Trosnetul oaselor dintre fălcile americanului le aminteşte de căpcăunii din basmele înspăimântătoare cu care îi delectau bunicile lor caucaziene.

Doi dintre ceceni, Şamil şi Zelimhan, hotărăsc pe loc să-l unneze pe uriaş pretutindeni, pe tot parcursul luptelor.

Intre două îmbucături, Colosul apucă să raporteze:

– Domnule maior, conform dispoziţiilor dumneavoastră, testez mâncarea primită de la localnici, aşa încât, domnul maior şi camarazii mei să nu sufere, Doamne fereşte, după aceea de constipaţie sau, şi mai rău. de diaree turbată.

Găseşte timp să bală şi din călcâie, făcându-i semn unei ba- bornile să-i umple stacana, care ar fi putut astâmpăra selea unui pluton de beduini.

Mâncăm hămesiţi şi însetaţi. Veşnica oboseală începe să-şi arate colţii. Pentru ceea ce urmează să facem, refacerea fizică este esenţială.

Terminăm într-un târziu şi suntem conduşi într-un grajd tip colhoz, tixit cu fân.

– Asta-i dormitorul vostru, ne explică Pavlovici. O să vă odihniţi mai bine decât într-un hotel de cinci stele. Peste opt ore, deşteptarea.

– Dar ce se-ntâmplă aici? se aude vocea ofuscată a Colosului, pus mereu pe harţă.

– Ce mai vrei?! urlă maiorul sârb, ajuns la limita răbdării. Dacă-i vorba din nou de una dintre tâmpeniile tale, te împuşc aici, acum, cu toţi de faţă!

Colosul se face mic, dacă aşa ceva e posibil, şi tace ca un peşte în burta unei mâţe. Abia după ce Pavlovici pleacă ţanţoş, de parcă ar-păşi printre nişte mine antitanc, ne destăinuie nedumerirea lui:

– Am vrut să-ntreb dacă există şi room-service. Aveam de gând să comand ceva de băut.

Mirosul de fân este îmbătător şi în curând dormim duşi. Somn de animal, în locul cel mai potrivit pentru aşa ceva.

Suntem deşteptaţi aproape de ora douăsprezece noaptea. Camioanele care ne vor transporta la Groznîi au deja motoarele ambalate. Luptele s-au înteţit. Orizontul e roşu, ca şi cum soarele s-ar pregăti să apară în miez de noapte. Zgomotele bombardamentelor de artilerie ajung până la noi, ca răsuflarea unui balaur rănit.

Ne îmbarcăm şi, în mai puţin de o jumătate de oră, pătrundem în periferiile capitalei. Casele par părăsite şi, cu cât înaintăm, încep să se ivească

blocuri mici, pe care rănile războiului îşi fac simţită prezenţa.

Nu mai luptasem de mult împotriva unei armate regulate, dar nu mă amăgesc. N-am să stau într-o tranşee, de unde să pârţâi din când în când spre poziţiile inamice. Misiunea este cu totul alta. Comando.

Aproape de centru, coborâm şi ne alăturăm unui detaşament de combatanţi ceceni, conduşi de un individ înalt, cu nas acvilin, căruia toţi îi spun comandantul Said.

– Strategia ruşilor e clară, ne spune el, sub focul ucigător. Creează un foc continuu prin tunurile de artilerie şi bombardamentele de aviaţie, pentru a izola Palatul Prezidenţial. Asta le permite trăgătorilor izolaţi să*se apropie de Palat.

Vladimir traduce repede şi ne dă ordin de intrare în dispozitiv. Ne strecurăm unul după altul printre blocurile de pe bulevardul Lenin, apropiindu-ne de podul ce face legătura cu Palatul. Obuzele artileriei ruse cad chiar în apropierea podului. Vor să-l distrugă, pentru ca întăririle cecene să nu mai poată ajunge la mâna de combatanţi, care mai au încă sub control clădirea prezidenţială.

Majoritatea construcţiilor sunt distruse, iar pe străzi, cadavrele se numără cu zecile. Cum-necum, trebuie să trecem podul şi să-i oprim pe trăgătorii ruşi să se apropie de Palat.

Încercările noastre sunt însă zădărnicite de focul ucigător al inamicului. Primesc ordin să execut varianta B şi mă reped spre malul mâlos al râului, unde fixez cu rapiditate scripetele cu ancoră. Trec frânghia groasă peste roată şi mi-o leg de mijloc. În minutul următor, mă trezesc sub apa rece şi

murdară, înotând aidoma unui om-amfibie. La intervale, scot capul şi trag câte o gură bună de aer. Curentul nu e prea puternic şi lucrurile merg bine. Ajung pe celălalt mal, la o distanţă bunicică de punctul aflat în linie dreaptă cu scripetele fixat, aşa că refac rapid distanţa. Sunt ud până la piele şi plin de noroi, dar n-am timp să mă gândesc la disconfort. În definitiv, nu sunt aici ca să fac băi de soare.

Fixez rapid cel de-al doilea scripete şi trec frânghia prin inel, în timp ce obuzele cad ca la balamuc, iar avioanele huruie bezmetice, pornite să distrugă pământul. Intru iar în apa scârboasă şi redevin omul-peşte. O dată ajuns pe malul de pe care plecasem, refac întreaga legătură, şi iată că obţinem acum un minunat mijloc de transport peste apă, pentru a nu ne uda armele şi raniţele.

Camarazii intră cu grijă în râu, dar eu sunt deja obişnuit. Mă arunc direct, ca şi cum aş 11 un profesor de înot, care dă un exemplu personal tinerilor învăţăcei, şi parcurg a doua oară drumul. Ne strângem pe celălalt mal, grăbindu-ne să tragem câteva gâturi din bidonaşele cu „încălzitor". În curând, urma să ne us- căm de-a binelea la focul ce cuprinsese câteva clădiri şi o parte din Palatul Prezidenţial.

Ultimul îşi face apariţia Fijianul, care asigurase transportul pe scripeţi.

– Nu intraţi în Palat! strigă Vladimir. O să ne găsim adăposturi în aşa fel, încât obuzele să cadă exact în spatele nostru. Lichidaţi tot ce mişcă! Spre dimineaţă, pregătiţi-vă să dăm puţin iama prin trupele lor. Vor fi îndeajuns de obosiţi şi de beţi, ca să-i luăm ca din cofă.

Ne fixăm staţiile pe frecvenţa stabilită şi ne uităm pentru ultima oară unii la alţii.

Începe ospăţul.

Fug în zigzag şi încerc să localizez cu exactitate perdeaua de foc. La fiecare explozie, mă arunc pe burtă, căutând cu disperare orice ridicătură ce-mi poate oferi adăpost împotriva schijelor. Mă apropii pas cu pas de un bloc pe jumătate dărâmat, pe care-l ochisem mai dinainte, şi mă întreb dacă n-ar trebui s-o fac târâş. Renunţ repede la idee: pe jos sunt fiare rupte, bucăţi de tablă, sticlă pisată şi pietre ascuţite. Un obuz cade exact în spatele meu şi suflul mă aruncă în peretele blocului căutat, uşurându-mi misiunea.

Mă ridic, îmi şterg sângele care-mi izvorăşte din pometele drept şi din antebraţ, şi mă arunc pe fereastra demisolului. O dată ajuns pe podea, trag instantaneu un urlet de groază şi simt urina invadându-mi pantalonii când o matahală se repede asupra mea şi-mi aruncă în jurul gâtului un laţ de oţel.

– Cretinule, îmi strigă Colosul, ce cauţi aici? E subsolul meu! Eu l-am ocupat primul. Există loc destul pentru toată lumea pe teritoriul bătrânului Groznîi.

Îmi revin cu greu şi-mi frec cu aviditate gâtul, pe care laţul uriaşului lăsase urme.

– Ce dracu' pute aici? sare Colosul cu gura la mine, adulmecând cu nările lui păroase, de parcă toată viaţa n-ar fi trăit decât într-un magazin de parfumuri. Te-ai căcat pe tine, omule?

– Aproximativ, îi răspund, debarasându-mă de chiloţii uzi. Nu reprezinţi idealul unei convieţuiri civilizate şi lipsite de griji.

– Nici nu vreau, recunoaşte voios Colosul. Trăiesc într-o lume de labagii şi de căcănari. Nu văd ce m-ar face să fiu altfel decât voi.

Dintr-o dată, devine atent şi-şi propteşte în umăr puşca sa cu lunetă şi infraroşii. Dintre noi toţi,5 el se adaptează cel mai repede schimbărilor de situaţie.

Un pocnet scurt, şi uriaşul sare în sus, dându-se cu capul de o grindă.

– Asta-i al doilea! zbiară el, frecându-şi încântat bostanul tuns chilug. În timp ce voi vă cufuriţi în chiloţei. Colosul stă de strajă, îndeplinindu-şi cu sârg datoria.

N-am răgaz să-i răspund. Vad o grupă de nisnaci care aleargă aduşi de spate, cu AKM-urile pregătite să arunce moarte. Ii iau în vizor cu puşca mea mitralieră (culmea, de fabricaţie rusească!), trăgând rafale scurte şi bine direcţionale. Ruşii cad ca nişte popice. Apuc să-i observ, totuşi, pe doi dintre ei cum se aruncă într-o groapă. Probabil văzuseră tlacăra de la gura ţevii şi urmau să atace cu grenade.

Ii urlu în ureche Colosului şi ne bulucim amândoi pe o scăriţă îngustă, care ne duce la ieşirea din bloc. Uşa mai există, dar prinsă doar într-o balama de scheletul metalic...

Ieşim la timp. Avusesem dreptate; ruşi care apucaseră să se adăpostească aruncă grenade ofensive şi subsolul sare în aer. Colosul vrea să mă şi pupe, să mă şi pocnească, pentru că l-am salvat, dar şi pentru că l-am lăsat descoperit.

Suntem în mijlocul vânzolelii şi ne căutăm disperaţi un adăpost. Dăm colţul unei moschei rămase ca prin minune neatinsă şi ne pregătim să pătrundem în lăcaş, cu gândul de a urca până în vârf. Dar nu mai apucăm.

Trei ruşi mătăhăloşi ne iau în vizorul armelor de la mai puţin de zece metri şi-şi golesc încărcătoarele. Sunt atât de beţi, încât nu reuşesc nici măcar să ne rănească. Colosul face două salturi incredibile, şi laţul lui de oţel îl decapitează scurt pe unul dintre soldaţi. Îmi arunc cuţitul în stomacul altuia, în timp ce al treilea se zăpăceşte şi nu reuşeşte să-şi schimbe încărcătorul Kalaşniko- vului. Într-o secundă sunt lângă el şi-l culc la pământ cu patul puştii-mitralieră, după care îmi înfig baioneta fixată pe ţeavă de câteva ori în trupul lui.

Îl privesc o secundă. E tânăr. Foarte tânăr. Cred că nu are nici nouăsprezece ani. Nici nu-i va mai împlini vreodată.

Ne adăpostim în spatele unor pietre de mormânt. Nu mai suntem singuri. Un râs gros ne zbârleşte şi părul de pe picioare. E doar Iusuf, care-şi instalase mitraliera lui cehească în apropierea moscheei.

– Arătaţi ca nişte coaie de şerpaş în drum spre Everest! Ce-aţi crezut că e aici, balul bobocilor?

Colosul, cât pe ce să se înece de câte înjurături îi vin la gură. Azvârle cu bulgări de pământ după tătar, dar nu-l nimereşte. Ne transmitem poziţia prin staţie şi Vladimir ne cere să mai înaintăm o sută de metri.

– Crezi că suntem la o cursă atletică pe stadion? urlă Colosul, excitat din cale-afară. Ce-i aia o sută de metri? Trebuie să chemăm topografii să ne măsoare distanţa exactă? Beşi nişte repere!

Dar în faţa noastră se profilează numai ruine. O iau din loc, împreună cu Colosul. Iusuf rămâne să ne acopere cu HLIM-ul lui. Îl observ pe Fijian cu coada ochiului, cărându-şi fără efort AG-ul, care are deja

pe ţeavă o grenadă antitanc. O clipă mă mir de câtă putere poate zăcea într-un sac de oase.

Apoi îl văd cum se lasă fulgerător într-un genunchi, ia linia de ochire şi catapultează grenada. Un transportor blindat, cu steluţa roşie pe el, e perforat şi se aprinde în acelaşi moment. Prin trapele laterale, supravieţuitorii încearcă să scape din adăpostul transformat acum într-un posibil mormânt.

% Sunt întâmpinaţi de rafalele perfect direcţionate, pornite din cele două automate aflate în mâinile Colosului. Cad, şi focul care apucase să le lingă hainele îi ia în primire.

Fijianul se ridică şi le face semn celor doi ceceni care-i'cară grenadele să-l urmeze. Încarcă din fugă, ca şi cum ar da de mâncare la găini.

Primim prin staţie ordinul de oprire şi ne împrăştiem ca furnicile în căutarea veşnicelor adăposturi salvatoare.

– Ce dracu'! se indignează Fijianul. Ăştia din faţa noastră nu au nici un an de instrucţie.

Îi convine să vorbească. Fiecare dintre noi se poate bate de unul singur cu un pluton de recruţi. E adevărat că suntem şi plătiţi pe măsură.

Colosul îl priveşte pe lungan cu ochiul lui mai rotund ca o bucă de gheişă şi râgâie convingător. Cei doi ceceni, care acum cară grenadele lui Maragano, sorb fiecare cuvânt al uriaşului. Pentru Şamil şi Zelimhan, americanul este deja o legendă.

– Mă cac în asta! zbiară fericit Colosul, fără să dea coordonatele obiectului cu pricina. Poate vrei să te duci la împuţiţii ăia de Roşii şi să devii instructorul trupelor lor.

Trage un gât obişnuit din bidonul lui, fără de care orice război ar fi devenit deosebit de anost, şi anunţă în manieră personală programul care urmează:

– După ritmul în care înaintăm de-o jumătate de oră, în câteva zile ajungem la Moscova. Asta îmi aminteşte de un episod petrecut în Mozambic. Făceam parte dintr-o grupă de blindate şi, la un moment dat, am înaintat atât de repede, încât am trecut de trupele comuniştilor, fără ca măcar să ne dăm seama. E drept că nici ei n-au observat fenomenul. Comandantul nostru, un sud-african dat dracului, l-a oprit pe conducătorul tanchetei sale şi l-a întrebat dacă are paşaportul la el. „De ce mă-ntrebaţi?" a guiţat „înfricoşătorul", care se afla la manete. „Pentru că deja văd piramidele", a răspuns comandantul. Aşa şi noi. Doar că, până la Moscova, rlu trebuie să dăm nas în nas cu nişte trupe de ncgrotei, ci cu Armata Roşie.

Fijianul controlează minuţios mecanismul AG-ului şi se cje- clară mulţumit de rezultat. În stânga noastră, apare Iusuf, purtând cu grijă mitraliera sa grea. Presupun că are staţia stricată şi n-a auzit ordinul de oprire. Strig la el, dar e ca şi cum un mut explică unui grup de elevi teoria relativităţii.

– Uite-l şi pe căscatul ăsta, face Colosul, arătând spre tătar. Are tot atâta minte cât o căcărează de oaie!

Îşi umflă plămânii, şi Iusuf cade la pământ ca secerat. Chiar şi ruşii opresc bombardamentul o vreme.

– Cretinule! auzim scâncetul lui Pavlovici. Închide staţia când mai ai de gând să ragi ca o vită căreia i-a intrat oiştea-n cur!

– Îmi cer scuze, încearcă uriaşul o cale rapidă de conciliere, fără să reducă sonorul. Tocmai am salvat viaţa unui camarad.

Îşi încordează atenţia, cu urechea lipită de aparat, şi, după un timp, răspunde cu voioşie în glas:

– Nu cunosc sârba! Nici măcar înjurăturile!

Ni se redistribuie poziţiile şi formăm un dispozitiv în triunghi. Comandantul Said, care a reuşit să pătrundă prin perdeaua de foc, conduce detaşamentul ce reprezintă vârful triunghiului. Nu vrea să ne cedeze plăcerea de a-i căsăpi pe ruşi.

Din întuneric, apare Shogunul. Rezervoarele aruncătorului de flăcări, care-i atârnă la spate, îl fac să semene cu un ponei cocoşat. Îşi ocupă locul în.flancul nostru şi ne priveşte cu ochii lui ca două timbre pe cant.

– O clipă am crezut că m-aţi lăsat singur în faţa eroicei armate sovietice. Apar de peste tot, ca nişte spiriduşi, adaugă el.

– Ce te-mpiedică să fii un Prometeu modem? icneşte Iusuf. Vor foc, dă-le foc!

– Aşa este, îi ţin eu isonul. După cât sake ai băut, vulturul caucazian nu prea mai are ce să ciugulească din ficaţii tăi, aşa că n-ai motive de teamă.

– Voi glumiţi, face Shogunul, clipind de câteva ori cu repeziciune. Dar acum am văzut moartea cu ochii.

– Cu ochii ăia ai tăi pleoştiţi nu puteai să-i vezi nici coaiele, intervine zgomotos Colosul în discuţie, simţindu-se puţintel mar- ginalizat. Sau credeai despre noi că suntem la plimbarea duminicală, în parcul comunal 7

Aruncă instantaneu o privire spre staţia lui de emisie-recep- ţie, dar nu mai e cazul să constate că o lăsase deschisă. Răcnetele lui Pavlovici îi reamintesc brusc că trebuie să învârtească butonul ori de câte ori are ceva de comentat.

– Blindate! ne previne unul dintre cecenii aflaţi în spatele Fijianului.

Sporovăiala încetează şi redevenim ucigaşii de care este nevoie.

Cel mai vrednic dintre noi este tătarul Iusuf, care cere ajutorul unui cecen pentru schimbarea benzii de mitralieră, de care se ocupă personal. Schimbarea ţevii decalibrate e un lucru mai com- plicat şi necesită o dexteritate deosebită, în care Iusuf este antrenat de ani de zile. Nu-i atât de important ceea ce face el în lupta împotriva transportoarelor ce sosesc în viteză, dar ştie că Fijianul nu doarme.

Într-adevăr, Fijianul stă la pândă, vigilent, dar luptătorii comandantului Said sunt mai rapizi. Se împrăştie peste tot, fără să-i vedem, şi apar acum cu iuţeala şopârlelor de sub stâncile ce-i feriseră de ochirduşmanilor. Au în mâini mine T, dar nu prea ştiu să le folosească, ca să-şi protejeze viaţa.

Pentru prima oară, în decursul existenţei mele, văd kami- kadze pe viu. Şi, tot pentru prima oară, înţeleg cu adevărat ce reprezintă fanatismul. Prea multă patimă, pentru un mercenar. Nimeni nu te opreşte să omori, poate doar porunca biblică, dar asta nu înseamnă să-ţi expui gratuit propria-ţi viaţă.

– Pe noi ne obişnuiseră cu ideea că în lumea lui Buddha, dincolo de pământul ăsta nenorocit, vom avea fiecare câte zece femei şi un izvor nesecat de sake, o trânteşte pe neaşteptate Shogunul,

amintindu-şi de adolescenţa lui petrecută în cadrul sectei AUM. Şi că, pentru asta, trebuie să omorâm cât mai mulţi diavoli, întotdeauna, Diavolul avea numele unui adversar politic sau naţional. Aşa sunt şi copiii ăştia. Lumea de pe pământ nu-i decât oglinda lumii de dincolo. Nu-i aşa, americanule?

– N-am citit Shakespeare, trompetează Colos:ul singurul nume de scriitor pe care-l auzise vreodată, rânindu-şi cu sârg jegul de după ureche. Şi, de altfel, măi ciripel, şezătoarea literară e programată pentru mâine după-amiază.

În spatele transportoarelor îşi fac apariţia infanteriştii din trupele Ministerului de Interne rus, conduse de generalul Viktor Vorobiov. Spre deosebire de carnea de tun aruncată până atunci în luptă, acestea sunt trupe de elită. Ne ascundem prin gropi şi-i aşteptăm să se apropie. Nu le prea vine să creadă că, după un bombardament atât de ucigător, ar mai putea exista ceva viu înaintea lor. Totuşi, sunt prudenţi. Mulţi dintre ei luptaseră în Nagorno-Karabah şi în Osetia de Nord şi ştiu la ce se pot aştepta din partea caucazienilor.

Fijianul ia calm linia de tragere şi porneşte să secere de la stânga la dreapta cu rafale scurte. Nu vrea să-şi cheltuiască muniţia de pomană. Masiva mitralieră cehească clănţăne ca proteza unei babe bolnave de friguri. O grenadă explodează la câţiva metri în spatele nostru şi o schijă îi retează carotida (inui cecen, care cade la pământ. Sângele gâlgâie furios din trup şi, peste un minut, e ţeapăn.

Cecenul ştia că pleacă la moarte! Şi mama, şi surorile lui ştiau că n-o să-l mai revadă. Şi mai ştiau cu toţii că numai aşa pot să nu se supună!

Colosul dispare în întuneric şi, după un timp, apare cu un mortier,'găsit cine ştie pe unde. Îl cară cu uşurinţa cu care pescarul îşi cară uneltele de pescuit. Îl instalează rapid şi dispare iar. Se întoarcccu trei obuze, pe care le depune grijuliu lângă mortier. Manevrează singur monstrul ucigător, şi pocnetul primului obuz ne transformă timpanele în nişte limbi de clopot. Uriaşul e în culmea fericirii. Se învârteşte ca un curcan în jurul armei înspăi-mântătoare, de zici că, dintr-o clipă într-alta, va sări pe ea să-i facă felul.

Următoarele două obuze plesnesc cu şi mai multă răutate. Generalul Vorobiov e sfârtecat de explozia celui de-al treilea, şi doi ofiţeri de lângă el sunt grav răniţi. Unul dintre ei îşi ţine maţele cu mâinile şi în locul stomacului are acum doar o gaură neagră. Sanitarii apar din spatele liniilor, dar nu prea mai sunt multe de f^cut.

Colosul nu va şti niciodată că isprava i se datorează lui. Ar fi înnebunit de bucurie. Pentru prima oară în viaţă curăţă un general.

Trupele ruseşti par să ezite. Blindatele care le asigurau protecţia sunt distruse, şi cecenii, legaţi cu banderole peste frunte, sar ca nişte draci prin focurile Iadului, scoţând răcnete înfiorătoare. Trec peste trupurile camarazilor pieriţi o dată cu explozia minelor T şi cad, la rândul lor, seceraţi de rafalele mitralierelor ruseşti.

Dar din spatele lor vin mereu alţii şi alţii. În mod neaşteptat, ruşii sunt puşi pe fugă. Îşi depăşesc chiar şi aliniamentul deţinut anterior şi se prăbuşesc sub gloanţele cecenilor.

Bombardamentul artileriei încetează; doar câteva elicoptere brăzdează cerul întunecat, fără a avea

însă intenţia să tragă. Nu se cunosc cu precizie poziţiile celor două tabere.

Cecenii prind din urmă ariergarda rusească şi încep luptele corp-la-corp. Sunt de o sălbăticie rar întâlnită. Au pumnale lungi şi uşor încovoiate, cu care retează capetele soldaţilor din faţă, dintr-o singură lovitură.

Doi ruşi, cu sângele şiroind pe faţă, cad în genunchi în faţa unui cecen masiv şi-i cer îndurare. N-au nici o vină. Au fost mânaţi ca nişte vite la abator, pentru a-i omorî pe cei cu care, până mai ieri, fuseseră compatrioţi. Cecenul nu cunoaşte însă cuvântul „milă". Oricum, nu-l poate asocia cu noţiunea de „rus". Fratele lui, căzut prizonier la începutul luptelor, a fost ucis'în chinuri groaznice.

Îi străpunge pe cei doi îngenuncheaţi şi sărută pumnalul plin de sânge, înălţând o rugăciune către All ah.

Nu se iau prizonieri. Detaşamentul înaintase prea mult şi nu mai beneficia de sprijin pe flancuri. O dată lichidată confuzia, va trebui să se retragă în mare grabă.

Profităm totuşi de brambureală şi ne îndreptăm spre flancul drept, unde vom organiza o ambuscadă şi de unde vom penetra liniile inamice, dându-ne drept ruşi.

Nu ne ia prea mult timp. Centrala electrică, unde este organizată toată tevatura, oferă condiţii ideale pentru ceea ce avem de făcut.

Shogunul se debarasează de aruncătorul de flăcări şi cade automat în genunchi. Se lasă cu fundul pe călcâie şi se apleacă în fâţă, ţinând mâinile la spate, până când atinge pământul cu fruntea. Apoi, se

îndreaptă şi reia figura de câteva ori, încet, respirând adânc şi piuind ceva pe limba lui.

Colosul îl priveşte cu interes, în timp ce deschide o cutie de conserve cu cuţitul de luptă, sorbindu-i conţinutul dintr-o înghiţitură. Încearcă să spună ceva, dar, în momentul următor, se uită fix la staţia de emisie-recepţie. Se asigură că e în regulă treaba cu butonul buclucaş şi dă drumul la trompetă:

– Ţi-ai uitat cojile de nucă! După câte am înţeles, tatăl tău, Ogadu Sumaru, adaugă el, dovedind o memorie extraordinară, avea o predilecţie deosebită pentru ele.

Shogunul se aşează cu picioarele încrucişate şi-i zâmbeşte cu toţi dinţii lui, incredibil de albi şi de mici.

– Apropo de nucă, pun pariu că nu vei reuşi performanţa mea.

– Sunt din caie-afară de curios să iau la cunoştinţă noile tale. propuneri, spune condescendent Colosul, deschizând o altă conservă.

Cu cealaltă mână trage mai aproape o altă sticlă de sake, pe care japonezul o pune la bătaie. Se pare că, în raniţa lui, Shogunul nu are decât aşa ceva.

– Pe o sută de dolari că nu vei putea sparge o nucă între buci!

Uriaşul continuă să ţină în aer bucata de carne din conservă, înfiptă în cuţitul lui de luptă, şi cască o gură de căpcăun. Îşi plimbă neliniştit privirea şi aşteaptă o confirmare din afară, în legătură cu propunerea primită. Se hotărăşte să înghită carnea, pe care o îndeasă cu un gât de sake. Spală apoi totul cu un vin rubiniu, oferit la momentul oportun de unul dintre cei doi admiratori ceceni, care-I urmează peste tot ca nişte umbre, şi rade o

râgâitură apocaliptică. Pâ_nă şi turbinele centralei electrice vibrează, ca şi cum ar fi puse din nou în funcţiune.

O clipă, este intrigat de atitudinea noastră pasivă, dar nu-şi face griji.

– Băi, puţă, tu ai făcut o fixaţie cu nucile astea, zice el, mângâindu-l pe creştet pe Shogun. Îţi propun altceva. Un pariu pe o mie de dolari că eu sparg între buci o grenadă.

Cei doi ceceni, Şamil şi Zelimhan, sunt cât pe ce să cadă pe spate. Nu înţeleg nici o boabă englezeşte, dar gesturile Colosului nu lasă vreo urmă de îndoială asupra celor ce urmează să se întâmple.

Shogunul este însă, în felul lui, un înţelept. Scoate din rani- ţa-minune două nuci autentice şi le pune pe pământ.

– Tu alegi, americanule, care dintre ele. Banii stau la Florin. El e un bun arbitru.

Aici o cam tamponase! Cum vă spuneam, după Sierra Leo- ne, devenisem cel mai bun prieten al Colosului. Doar că, îri situaţia dată, nu prea aveai cum să trişezi. Cel mult, să-i fi băgat protejatului meu un spărgător de nuci în cur, obiect în posesia căruia, din păcate, nu mă aflam în acel moment.

Cei doi scot banii şi mi-i înmânează cu distincţia cu care înmânezi premiul Oscar celui mai bun regizor de film.

– O clipă! claxonează Colosul. Înainte de a se trece la competiţia propriu-zisă, propun ca păgubaşul să fie obligat să mănânce miezul nucii sparte. Este modesta mea contribuţie la ceea ce aş putea denumi „pariul secolului".

Shogunul acceptă imediat şi mai aduce o îmbunătăţire.

– În plus, învinsul va sta o oră cu genunchii pe cojile nucii sparte.

– Ti-am spus eu că ai făcut o fixaţie! ţipă Colosul, scos din minţi de nesimţirea japonezului. Să trecem la treabă. Timpul costă bani.

Cei doi îşi lasă pantalonii în vine şi le putem admira în voie uneltele luptei. Fijianul devine peste măsură de scrupulos. Le cercetează minuţios găoazele şi, într-un târziu, se declară oarecum mulţumit. Dacă ar ii avut un micrometru şi o lupă, ar fi fost,.mai mult ca sigur, pe deplin satisfăcut.

Sunt controlate şi cele două nuci, ce se dovedesc a nu fi măsluite. După care are loc ceremonia tragerii la sorţi.

Colosul îşi introduce nuca între fesele lui gullivemiene şi se ' sprijină în mâini. Ridică capul spre Shogun, care, aşezat în aceeaşi poziţie, stă drept în faţa lui. Par doi luptători ai străvechiului *Sumo.*

Total neplăcut, dar conservele îngurgitate cu puţin timp înainte par să fi avut termenul de garanţie depăşit, căci un vânt năprasnic scăpat de uriaş proiectează nuca drept în fruntea lui Iusuf, aflat la doi metri în spatele americanului.

Tătarul cade ca trăsnit pe spate şi are impresia că a fost lovit de ruşi. Strigă după sanitari, dând din picioare şi din mâini, de parcă ar înota într-o piscină. Şamil şi Zelimhan, credincioşii servitori ai Colosului, constată cu neţărmurită admiraţie că nuca e spartă.

Dar dilema nu este încă rezolvată. Nimeni nu poate dovedi în ce condiţii s-a petrecut acest lucru. În momentul contracţiei feselor, sau la impactul cu fruntea tătarului!?

Se propune reluarea competiţiei. Colosului i se înmânează o altă nucă, pe care o introduce în rect cu delicateţea cu care şi-ar pune un supozitor cu Indometacin. Pariurile ajung pe ultima sută. Iusuf se transformă într-un book-maker ad-hoc şi adună banii, trecând în carneţel toate parităţile. Se aşează prudent undeva, mult mai departe de curul Colosului, şi, ca măsură suplimentară de precauţie, îşi pune vesta antiglonţ şi casca de oţel.

Fijianul scoate un fluier din buzunarul scurtei îmblănite şi dă semnalul de începere a întrecerii. Competitorii pornesc să-şi strângă bucile. Feţele li se înroşesc şi scremetele lor creează o impresie falsă. Ii urmărim cu sufletul la gură. Sunt bani buni puşi la mijloc.

– Ce idioţenie mai e şi asta? Vă credeţi la circ, animalelor?

Pavlovici, cocoţat pe o strapontină, nu pare deloc mulţumit.

Priveşte cu gura căscată la cei doi, pe jumătate dezbrăcaţi, şi mintea lui refuză să priceapă ce se întâmplă acolo jos.

Luăm cu toţii poziţia de drepţi, mai puţin Colosul. Il priveşte pe Shogun, care stă cu pantalonii în vine şi cu mâna la capelă, şi nu conteneşte să se mire:

– Băi, gălbinare, să nu cumva să.trişezi, că te ia mama dracului!

Îşi forţează din nou muşchii fesieri şi icneşte prelung din fundul gâtlejului. Pe Pavlovici îl lasă nervii. Urlă'ca un apucat şi azvârle cu ce-i cade sub mână în uriaş. Cele mai cumplite pedepse sunt împărţite în numai câteva secunde.

În sfârşit, Colosul pare să priceapă că se întâmplă ceva neobişnuit în jur şi încearcă să iasă din starea de concentrare.

Maiorul sârb se află acum în faţa lui, iar expresia feţei acestuia nu prevesteşte nimic bun.

– Ce-ţi închipui că faci aici, cretinule? urlă el, bulbucând ochii aidoma unui melc dat afară din cochilie.

Cicatricea i se învineţeşte.

– Să trăiţi, domnule maior, vine replica Colosului, care-şi ţine nădragii cu o mână, sparg nuci pentru camarazii mei! Li s-a făcut poftă şi încerc să-i ajut. Mie, personal, raportez, nu-mi plac nucile, dar de spart, le sparg cu plăcere.

Maiorul se scarpină vehement în locul unde ar fi trebuit să i se afle podoabele bărbăţiei1 şi reia tema dată:

– Soldat Sheldon, îţi baţi joc de mine?! Despre ce nuci vorbeşti, când te-am surprins în pielea goală, stând în patru labe?

– Este exact, domnule maior! Tocmai experimentam metoda japoneză de spargere a nucilor transmisă camaradului meu, Aiki Sumaru, poreclit Shogunul, de către mult-stimatul său tată, Ogadu Sumaru. Vă raportez că e vorba de o tradiţie moştenită încă din secolul al XIII-lea şi că, pentru samurai, reprezintă proba supremă a bărbăţiei. Dacă domnul maior ar dispune de timpul necesar, i-aş putea expune în câteva cuvinte în ce constă această interesantă metodă.

Scoate nuca dintre buci şi o bagă sub nasul maiorului, de parcă i-ar etala diamantul Koh-i-Noor. Pavlovici ezită între a-i descărca în burtă încărcătorul bătrânului său Mauser sau a-l stropi cu

benzină, după care să-i dea foc. Alege o a treia soluţie. Face stânga-mprejur şi se îndepărtează, mormăind de unul singur:

1 Ve/.i *Pentru bani. imiinic '.* de acelaşi autor. Pavlovici fusese castrUt de germani în cel de-al doilea război mondial (n. tr.).

– Cu ce-am păcătuit oare în viaţă, ca să am în subordine un asemenea hotentot? De ce m-ai pedepsit, Tu, Doamne?

Capul îi tremură uşor şi, în curând, va fi fericitul posesor al unui tic nervos.

Colosul mai rămâne câteva momente cu nuca în mână, după care se întoarce spre Shogun şi-l întreabă curios:

– Ei?! Cum rămâne? Cine-a câştigat?

Dar japonezul nu mai apucă să răspundă. Apărut din spate, Vladimir Şcedrin smulge pe neaşteptate nuca din mâna Colosului şi o aruncă în gură, spărgând-o între măselele lui de bidiviu, înghite miezul cu ambalaj cu tot şi arată de parcă tocmai s-ar fi ridicat de la o masă copioasă.

– A fost la mine în cur, îl anunţă voios Colosul, indicându-i şi locul în care zăbovise pentru un timp nuca buclucaşă.

– Terminaţi cu prostiile, şopteşte Vladimir, scuipând câteva resturi de coajă. O coloană de blindate, camioane şi transportoare se îndreaptă chiar acum încoace. Va anunţ că suntem complet izolaţi. Detaşamentele cecene s-au grupat în jurul Palatului Prezidenţial. Organizăm ambuscada şi ne retragem în cea mai mare viteză. Dacă reuşim, ruşii nu vor mai avea curajul să atace, cel puţin până mâine. Va reamintesc că fiecare oră care să le

întârzie cucerirea oraşului Groznîi este foarte importantă.

Ne cuprinde cu privirile lui vultureşti şi nu ezită să se autoservească din sticla cu sake a japonezului. Pleacă, aruncând peste umăr: y

– La terminarea misiunii aveţi liber douăzeci şi patru de ore. Cei care vor mai fi în viaţă, bineînţeles. Restul... permisie nelimitată.

' în mai puţin de un minut, suntem dispuşi în dispozitiv, cu aruncătoarele de grenade şi cu mortierele pregătite. Mitralierele îşi iau şi ele locul cuvenit. Vladimir ccrcetează depărtările prin binoclul ai infraroşii. Se luminează de-a binelea. Acum putem distinge şi cu ochiul liber coloana ruşilor. Par a fi foarte siguri pe ei. Ştiu Că trupele cecene s-au retras încă din timpul nopţii, şi că, până în dreptul bulevardului Lenin. nu vor avea de întâmpinat nici o rezislenţă. Poate câţiva trăgători izolaţi, dar ce poţi face cu o puşcă împotriva unui transportor blindat?

Coloana se încadrează pe şoseaua ce trece prin apropierea centralei electrice. Numărăm cu rapiditate douăzeci şi şapte de autovehicule. Nu-i chiar atât de grav. Lăsăm să se scurgă o jumătate din convoi şi, când primim prin staţie ordinul lui Vladimir, trecem la treabă.

Primul proiectil îl trimite Fijianul. Un obuz de 103 mm, care pulverizează un transportor din mijlocul convoiului, rupându-l în două. Vehiculele se opresc. Ţevile tunurilor de pe tancuri şi ale ' mitralierelor de pe transportoare se rotesc cu rapiditate, încercând să localizeze cuiburile de tragere. Din camioane sar soldaţi îmbrăcaţi în uniforme kaki. Derutaţi, caută să se adăpostească pe după blindate.

Parcă sunt nişte iepuri prinşi în raza farurilor unei maşini. Simt moartea dându-le târcoale, şi, cu toată distanţa dintre noi, le putem vedea ochii măriţi de groază. Doar câţiva dintre.ei sunt încercaţi în focul luptelor din Afghanistan. Ii recunoaştem după felul în care se aruncă fără ezitare sub blindatele oprite.

Zăpăceala este totală, mai ales că Pavlovici apucase să instaleze câteva simulatoare de foc în partea opusă centralei electrice în care ne facem veacul.

Dar nu trece un minut şi suntem depistaţi. Oricum, prea târziu pentru ei. Din cele douăzeci şi şapte de vehicule, rămăseseră întregi vreo cinci. Acum, lupta devine făţişă. Ieşim din centrală şi ne împrăştiem pe laturi, pentru a-i încercui şi a-i decima. Sau, mai bine-zis, pentru a extermina tot convoiul.

Îşi dau seama repede de intenţiile noastre. Se retrag spre transportoarele rămase intacte, din coada convoiului, trăgând necontenit cu toate armele din dotare. Însă trag haotic. Intră din mers, de-a buşilea, în TAB-uri, care fac imediat stânga-mprejur şi se depărtează cu viteză maximă.

Cinci tancuri, şapte transportoare şi unsprezece camioane ard încă, lovite de obuzele necruţătoare. Sunt cel puţin cincizeci de morţi. Între care şi câţiva ofiţeri. Părinţii lor muriseră în Marele Război pentru Apărarea Patriei. Atunci, Rusia se confruntase cu una dintre cele mai perfecţionate maşini de război. Acum, i se opun doar câteva regimente de luptători de gherilă prost instruiţi, dar fanatici, şi câteva plutoane de mercenari.

Rusia a vrut să dea o lecţie. Cei cincizeci de morţi recenţi reprezentau materialul didactic.

Colosul şi Iusuf pornesc acţiunea de strângere a livretelor şi a tăbliţelor de identitate ale morţilor. Carabele lor scormonesc cu dexteritate prin buzunarele victimelor, şi mici obiecte dispar în adâncul buzunarelor personale. Pavlovici îi urmăreşte cu ochi de şarpe, dar cei doi sunt prea experimentaţi ca să se lase prinşi. Nu e pentru prima dată când fac treaba asta.

Surpriza vine abia la sfârşit.

Urmează să fac parte, împreună cu Fijianul, Colosul, Shogunul şi Iusuf, dintr-o formaţie de comando, la ordinele directe ale lui Vladimir, care va trebui să îmbrace uniforme ruseşti şi să dinamiteze depozitele de combustibil ale ruşilor, aflate la nord de Groznîi, aproape de graniţă.

Nu este vestea cea mai bună pe care am primit-o în viaţă, dar nici nu cad pe spate de emoţie. Mercenariatul nu-ţi dă prilejul să te plângi de ceva.

Greşesc!

Există, totuşi, un lucru de care te poţi plânge!

Fără îndoială!

Că nu vei avea niciodată destul timp să-ţi cheltuieşti purcoiul de bani, pe care-l câştigi cu preţul vieţii celorlalţi şi cu riscul vieţii tale.

George Feodorovici Djoharin se găsea la domiciliul părinţilor săi din Sunrise Street, 340 001. Jocul CD-ROM, Spycraft îl cucerise.

Apăsă pe PAUSE şi dădu fuga la bucătărie. În frigider se afla punga cu sandvişuri pregătită de mama lui, încă de la primele ore ale dimineţii.

Alese unul cu caşcaval, şuncă şi salată, şi se întoarse la computer. Muşcă aiurea din chifla supradimensionată şi reluă jocul.

ACTION!

Trupele Ministerului de Interne rus sunt. dublate acum de unităţi ale armatei ruse. Există două posibilităţi: Cecenia să cadă în douăzeci şi ' patru de ore - şi ruşii sunt capabili oricând de asta; sau luptele să continue mult şi bine, în cazul în care aceeaşi ruşi au alte gânduri. Şi ei au *alte gânduri. Mai ales pentru că se tem de acte de terorism, împotriva cărora sunt prea puţin pregătiţi.*

Ecranul se tulbură şi, în secunda următoare, apăru portretul robot al şefului CIA, William Colby.

Ai nevoie de sfatul meu? întrebă el, folosind mausul.

Puştiul se pregăti să-l asculte. Cunoştea foarte bine protocolul TCP / IP. L-a învăţat urmând un curs prin corespondenţă.

Mai bine încerci să stârneşti confuzie în rândul trupelor ruseşti. Cu asta nu faci decât să întârzii cu câteva zile înaintarea lor în teritoriu. Trebuie să te ocupi de luarea unor ostatici, în schimbul cărora să ceri retragerea ruşilor.

George Feodorovici Djoharin era gata să treacă la acţiune, dar îşi aminti de existenţa unui al doilea partener. Apăsă pe EPS, şi pe ecran apăru Oleg Kalughin. Sfatul lui era clar şi concis: *Nici un pas înapoi. Banditţii de ceceni trebuie exterminaţi! Ei sunt unul dintre cele două picioare de lut ale Rusiei Mari I Dar s-ar putea ca Rusia să fie un miriapod!*

Colosul freacă sârguincios steluţele aurii de pe epoleţii uniformei pe care a smuls-o de pe un rus mort şi care-i oferă acum privilegiul unic de a poza în ofiţer. Tunica e puţin cam neîncăpătoare, iar pantalonii cam scurţi, dar, oricum, n-are de gând să le cumpere.

Se plimbă încoace şi încolo, tuşind ca un actor răcit, pentru a ne atrage atenţia asupra gradului la care s-a autopromovat. Trage cu coada unicului său ochi către noi, dar nimeni nu e dispus să-l ia în seamă. Suntem ocupaţi să căutăm nişte uniforme cât mai potrivite pe morţii aliniaţi la marginea şoselei.

– Există un paragraf în regulamentul militar de ordine interioară în care se precizează că, la vederea unui ofiţer, soldaţii de rând trebuie să ia poziţia de drepţi şi să bată de câteva ori din călcâie, precum o raţă ce tocmai a trecut printr-o groapă plină cu căcat, ţipă Colosul, vizibil deranjat. Acelaşi paragraf, continuă el expunerea, aminteşte că neîndeplinirea acestei prevederi se pedepseşte cu închisoare de la trei la şase luni sau cu amendă. Sunt uman şi pretind numai amenda. Cred că suma de o sută de dolari e tot ce poate fi mai corect în ceea ce vă priveşte. Nu am chitanţierul la mine, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu garanţia cuvântului meu de onoare.

Nimeni nu se osteneşte să-i răspundă. Iusuf are, totuşi, un moment de slăbiciune şi trimite spre înălţimi un pârţ ce ar 11 putut concura cu siguranţă în "semifinalele unui concurs de gen.

– Insubordonare! cotcodăccşte Colosul. Se crede, în mod sigur, unul dintre cei mai nedreptăţiţi „ofiţeri" ruşi de la ultimul război mondial încoace. Mă văd nevoit să apelez la Comisia de

Onoare a Ofiţerilor. Tovarăşe Ciler Iusuf, îţi prevăd un tratament reparatoriu de lungă durată la Lublianka', locul unde cei ca tine sunt cel mai bine trataţi de bolile colonului.

– Eşti sigur că ai terminat cu circul ăsta? intervine Vladimir, scotocind cu asiduitate în buzunarele uniformei abia îmbrăcate. Scoate-ţi însemnele de grad şi treci la grămadă. După cum ai aflat, eu sunt locotenentul-comandant al unui comando rus, care a dinamitat Palatul Prezidenţial din Groznîi şi acum se întoarce la bază, obosit, dar cu conştiinţa datoriei împlinite.

Uriaşul încearcă să replice, însă privirea rusului îl face să renunţe. Vladimir coboară mâna încet spre tocul de piele în care dormitează un Makarov mai negru ca limba unei vipere şi scuipă semnificativ, la câţiva metri distanţă.

– Perfect de acord cu dumneavoastră, *tovarişci komandir!* se grăbeşte Colosul să-i dea onorul. Doar că eu nu ştiu ruseşte. Voi rămâne, prin urmare, aici, pentru a vă acoperi retragerea, petrecându-mi timpul cu scrierea memoriilor.

– Nu te-a invitat nimeni la un curs de limba rusă. Tot ce ţi se pretinde e să-ţi ţii botul ăla închis şi să execuţi corect ordinele.

Colosul îşi scoate bosumflat steluţele şi trece undeva, în spatele grupei, pentru a-şi deplânge soarta cea crudă.

Ni se împart explozibili şi, în curând, suntem gata să pornim. Vladimir ne mai trece o dată în revistă. Cel mai mic detaliu scăpat poate duce la descoperirea noastră. Iar, ca să fii capturat de viu, îmbrăcat în uniforma inamicului şi cu un sac de explozibil la tine, nu constituie o situaţie de invidiat. Un glonţ în ceafă ar reprezenta cea mai agreabilă alternativă.

O dată cu lăsarea întunericului, frigul devine tot mai pătrunzător. Avem însă tunici îmblănite şi ne

mişcăm repede. Trecem pe lângă lungi coloane ale bravei Armate Roşii, dar nimeni nu se învredniceşte să ne bage în seamă. Doar doi câini de pripas ne iau urma şi sunt hotărâţi să ne ceară să-i adoptăm.

Renunţă însă şi o rup la fugă, când o patrulă a Poliţiei Militare are un schimb de replici cu Vladimir Şcedrin. Comandantul

- 1 Celebră închisoare din Moscova (n. tr.).

patrulei salută scurt şi ne lasă în plata Domnului. O parte din drum o parcurgem cu un convoi de ambulanţe, care transportă răniţi. Sunt foarte tineri cu toţii şi rănile lor sunt de-a dreptul îngrozitoare. Câţiva fuseseră „operaţi" pe loc, în spitale de campanie. Mutilaţi, cu mâini şi picioare amputate, iar unii dintre ei cu capul complet bandajat, privesc întristaţi şi fără expresie.

Mă bate gândul că unele răni se datorează gloanţelor pornite din arma mea. Dar aşa ceva nu mă mai emoţionează de multă vreme.

Fijianul le oferă bidonul său cu votcă, însă tinerii se grăbesc să-şi scoată sticloanţele lor din raniţă. În loc de medalii, primiseră ţigări şi spirt. Se consideră, totuşi, din cale-afară de norocoşi. Se vor întoarce acasă şi vor primi o pensie pe viaţă, în timp ce camarazii căzuţi lângă ei se vor alege doar cu o slujbă comună, într-un cimitir anonim.

Rusia nu are nevoie de eroi într-un război pe care-l consideră o simplă campanie de pedepsire.

Coborâm în apropierea obiectivului şi ne aciuim pe marginea şoselei. La orizont se profilează conturul giganticelor rezervoare. Este punctul cel mai fierbinte din teritoriu şi, ca atare, e păzit cu străşnicie.

Vladimir îşi cercetează ceasul fosforescent şi citeşte câteva însemnări din carneţelul pe care îl poartă în buzunarul de la piept. A fost informat despre traficul de pe şosea chiar de către un prieten angajat la depozite, care îşi făcuse rost de o permisie pentru acea noapte.

Găsim un copac doborât şi improvizăm la repezeală un baraj. Suntem un post de control şi nimeni nu are voie să treacă fără autorizaţie şi ordin de serviciu. Nu aşteptăm mult. Două camioane-cisternă vopsite în culori de camuflaj se apropie cu farurile aprinse. Vladimir e în faţa „barierei", cu picioarele răşchirate şi cu mâna pe Kalaşnikovul lui. care are piedica trasă.

Face semn de oprire şi se îndreaptă cu paşi măsuraţi spre cabina primului camion. Şoferul lasă geamul în jos şi-l salută vesel, fără a se obosi să-şi scoată ţigara ce-i atârnă în colţul gurii.

– Salut, *papaşa*! Da' ce v-a venit să mai instalaţi un punct de control?! Nu-s destule?

– Documentele! cere Vladimir, glacial, în timp ce noi ne împrăştiem în jurul cisternelor.

Şoferul scoate hârtiile şi i le înmânează. Scuipă chiştocul şi îşi aprinde o altă mahorcă. Cât timp se va afla în spaţiul depozitelor, nu va putea nici măcar să se gândească la ţigări.

La semnalul convenit, sărim în cabine şi-i lichidăm pe şoferii şi însoţitorii lor cu laţurile de oţel. Îi aruncăm în spatele unor stânci şi-i acoperim cu pietre şi lemne, nu înainte de a le lua documentele. Îndepărtăm barajul. Vladimir şi Iusuf se urcă la volanul celor două cisterne şi o pornim la vale. De-acum, doar Bunul Dumnezeu ne va mai putea ajuta. Bunul Dumnezeu al mercenarilor, bineînţeles.

Depăşim fără probleme cele trei puncte de control şi intrăm pe poarta uriaşă a depozitului. Vladimir opreşte camionul şi înjură scurt. În faţă se deschid trei drumuri şi, evident, nu se pune problema să căutăm indicatoare.

Sare din cabină şi. deschide capota, pretinzând că meştereşte ceva la motor.

– Ce dracu' te-ai proptit acolo? urlă la el un locotenent uriaş, apărut în fugă dintr-o clădire tip vagon.

v - Domnule locotenent, raportez că am o defecţiune la carburator, dar se repară imediat, îi răspunde Vladimir.

– Deblochează repede drumul, nu sunteţi într-un atelier de reparaţii. Unde mergeţi?

Vladimir îi întinde în tăcere documentele, ştergându-se alene de ulei, cu o cârpă de bumbac. Noi ceilalţi ne ţinem mâinile pe automate şi pe grenade. Dacă e ceva, ne vom vinde scump pielea.

– Ah, pentru Matrioşka! zice ceva mai îmblânzit rusul, aruncându-ne şi mai mult în ceaţă.

– Nimeni nu mai înţelege nimic, dar schimbarea de atitudine este îmbucurătoare.

– Du-te la rezervorul trei, ca să nu mai iei marfă proastă, continuă locotenentul, făcând un gest neglijent către ultimul drum din dreapta. Spune-le că aşa a hotărât locotenentul Primakov. Să-mi dea un telefon, dacă au nelămuriri.

Vladimir salută. Se preface că mai meştereşte ceva şi, în nici două minute, suntem angajaţi pe drumul indicat. Camioanele se opresc brusc şi la volan rămân doar rusul şi tătarul. Noi, ceilalţi patru, ne răspândim în viteză şi căutăm cele mai bune locuri pentru plasarea explozibililor.

Depozitul are pompe de încărcare de mare capacitate, aşa că trebuie să ne facem treaba repede, dacă vrem să mai apucăm camioanele la întoarcere. Altfel, în treizeci de minute, vom fi complet incineraţi de focul declanşat chiar de noi.

Fiecare lucrează singur, fără acoperire. Evit la timp o sârmă întinsă, pusă în legătură cu o sirenă de alarmă. Mă apropii de giganticul rezervor, păzit de două santinele în foişoare. Tipii mătură zona cu reflectoarele lor puternice, dar o fac mai mult ca să vadă şeful gărzii că nu dorm în post.

Mă lipesc cu spatele de otelul rece al rezervorului şi trec la lucru. Minele cu magnet şi dotate cu antidetectori trebuie plantate într-un anumit dispozitiv, pentru a putea penetra peretele blindat. Dar în asta sunt expert. Mă uit după eventualele capcane-surpriză, pe care le-ar fi putut pune ruşii, dar, după cum se vede, nu prea s-au obosit cu aşa ceva.

Treaba o dată terminată, mă strecor spre punctul de întâlnire. Sunt primul sosit şi mă pun pe aşteptat. Dacă voi fi depistat de o patrulă, totul se va duce de râpă. Ruşii vor da alarma şi, în scurt timp, vor descoperi minele, aşa că mă afund cât pot de mult în zăpada mocirloasă.

„Dacă nu m-am orientat bine şi stau ca prostul aici?!" îmi trece prin cap. Îmi vine să-mi trag palme că nu mi-am fixat un punct de reper. Încerc să mă orientez, dar furnicarul de oameni şi maşini, care parcă s-a pornit dintr-o dată, nu reuşeşte decât să mă zăpăcească. Frica îmi îngheaţă oasele, şi aşa rebegite, şi dau să mă ridic şi să fug. când îmi revin în minte cuvintele colonelului Schrdder[3]: „Nu intraţi

---

3 **Vezi *Pentru hani. înainte !,* de acelaşi autor (n. tr.).**

niciodată în panică, indiferent ce vi se întâmplă. O dată panicaţi, nimic şi nimeni nu vă va mai putea ajuta. Şi atunci, soluţia nu mai e decât cianura sau un glonţ în tâmplă."

Închid ochii şi număr încet până la douăzeci.

– Ia uite-l şi pe-ăsta, aud vocea inconfundabilă a Colosului. A lipit câteva rahaturi de mine şi acum e obosit. Tragi la aghioase în timpul misiunii, soldat! se răţoieşte el, pe neaşteptate, profitând de zgomotul traficului din zonă. Când te vei întoarce la Moscova, vei fi deferit, fără doar şi poate, Curţii Supreme de Justiţie Militară.

Îi arde lui Aiki una peste buci cu patul Kalaşnikovului şi-i zâmbeşte familiar:

– Tu ce faci băi, spărgător de nuci? Ce-ţi mijeşti aşa ochii? Altă metodă pentru a-ţi beli puţa n-ai.?

Râde încântat de gluma făcută şi suge din bidonaşul lui cu întăritor, aidoma unui bebeluş din biberon. Pentru soldatul de rangul întâi, Frederik Sheldon, viaţa nu prezintă meandre sau complicaţii. Lucrurile simple sunt cele mai bune şi, tocmai din cauza asta, între a ucide un om şi a regula o femeiuşcă, sau a trage o beţie pe cinste, diferenţele nu sunt deloc semnificative.

Nu trece mult, şi lângă noi se prăbuşeşte Fijianul. Mă simt liniştit, de parcă venisem acasă şi mama îmi pregătise masa, în timp ce tata meşterea ceva prin curte. Deşi mă aflu exact în buricul teritoriului inamic, cu câteva kilograme de explozibil în spate, care, nu peste mult timp, vor face *pac!*

Deja timpul se târăşte ca un şarpe, fără să se mai sfârşească. Cu lot frigul şi mocirla în care zac, alături de ceilalţi trei, încep să transpir. Încerc să-mi mişc

mâna dreaptă amorţită şi scap automatul, care alunecă pe zăpadă, într-un şanţ plin cu apă.

– Dobitocule, scrâşneşte Fijianul, se putea descărca î Lea- gă-ţi-l;de mână, dacă ştii că eşti paralitic!

Mă las pe burtă, până la şanţul cu pricina, şi-mi caut orbeşte arma. Şanţul nu e adânc şi reuşesc să dibuiesc vârful ţevii. Îl prind între arătător şi degetul mare. Apa^rece şi urâtă îmi provoacă cârcei la degete, dar n-o mai slăbesc.

Imensele camioane-cisternă Ural opresc în dreptul nostru şi mâini nevăzute deschid portierele. Ţâşnim ca nişte lăcuste, iar maşinile o iau din loc cu sforăituri iritate. Nu mai e mult şi vom ieşi pe poartă, iar de-acolo, cât mai repede, oriunde în altă parte, decât în apropierea rezervoarelor.

La poartă ni se controlează documentele şi uriaşul locotenent ne zâmbeşte enigmatic. .

– Hei, Matrioşka, Matrioşka! Te-am servit iarăşi, cu benzină de prima mână, din care poţi trimite şi în ţară... Tancurile tale o vor lua din nou înaintea celorlalte şi tu vei primi o mulţime de medalii. Şi nu numai atât. Poate şi nişte prime, de-alea, care să-ţi facă buzunarul să atârne.

Înapoiază documentele şi rămâne, ca din întâmplare, cu mâna întinsă, de parcă tocmai are o contracţie neplăcută la tendo- nul antebraţului.

Vladimir îşi duce automat mâna la buzunarul de la piept al tunicii îmblănite şi scoate un teanc de dolari, pe care, fără să-l mai numere, îl întinde locotenentului.

Pe moment, acesta pare un cangur căruia i s-a tras marsupiul peste urechi. Îşi aruncă privirea iute împrejur şi îndeasă banii în buzunarul interior al mantalei.

– Dolari! bolboroseşte el. *Haraşo,* Matrioşka, înseamnă că am depăşit, cum se spune, pragul de încercări.

Îl salută pe Vladimir şi mânuieşte mecanismul masivei porţi. Se gândeşte unde să-şi dosească mai repede averea, pentru a nu fi dibuită cu ocazia vreunei descinderi a idioţilor de la Poliţia Financiară şi de Control.

– Cine dracu'i Matrioşka? întreb eu, ca un corigent la chimie organică.

Vladimir nu răspunde. E concentrat asupra drumului şi conduce cu peste o sută douăzeci la oră. În spate, Iusuf nu se lasă mai prejos. Gonim, gonim, lăsând în urină sute de tone de benzină, utilaje şi oameni care, în scurt timp, vor rămâne doar simple amintiri. Ne intersectăm cu autostrada ce duce către graniţa cu

Rusia, şi Vladimir roteşte volanul spre stânga. Apuc să văd un indicator fosforescent pe care scrie: Budionnovsk 95 km.

La naiba! în loc să ne întoarcem la Groznîi, mergem chiar în bârlogul lupului, în Rusia! Dau să deschid gura, dar cotul Shogunului mă atenţionează să-mi pun fermoar. La urma urmei, sunt plătit să fiu mercenar, nu agent de circulaţie sau ghid.

Ne oprim în dreptul unui viaduct, unde ne aşteaptă doi tipi îmbrăcaţi fistichiu şi cu nişte fesuri caraghioase pe cap. Se salută cu Vladimir şi, o vreme, sporovăiesc între ei. Rusul ne strânge lângă el, ca o cloşcă puii abia ieşiţi din găoace, şi începe să cloncăne:

– O să plângeţi poate, dar misiunea noastră continuă. Avem ordin să ajungem la Budionnovsk în noaptea asta. Vă reamintesc că ne vom afla pe

teritoriu rusesc, drept care e de dorit să vorbiţi cât mai puţin între voi.

Pe scurt, fusesem desemnaţi ca nucleu al comandoului condus de Şamil Basaev, format din patruzeci de oameni. Vor să semuie teroare în Budionnovsk şi să ia cât mai mulţi ostatici. O reuşită i-ar convinge pe ruşi că aceleaşi acţiuni, sau chiar altele mai grave, pot avea loc şi la Moscova, unde majoritatea *ciurkilor"* sunt caucazieni.

Cei doi tipi cu fesuri haioase îşi iau rămas-bun şi se urcă în camioane. Le întorc şi bagă viteză spre Groznîi. Nici cecenilor nu le strică puţină benzină rusească, deşi pe-aici pământul musteşte de petrol. Abia s-au îndepărtat şi începe distracţia.

Un bubuit, de parcă ar fi explodat miezul pământului, este repercutat de munţii din jur, transformându-se într-o canonadă a unor uriaşe tunuri cosmice. Cerul se luminează dintr-o dată şi pare că în curând se va prăbuşi peste noi. Ne aruncăm instantaneu pe burtă, cu mâinile peste cap. Deşi suntem la o distanţă bunicică de depozitul de benzină, suflul exploziei mai că reuşeşte să culce la pământ arborii din jur.

' Oraş în sudul Rusiei, în apropierea graniţei cu Cecenia (n. tr.).

" Denumire generică dată escrocilor. Aici. autorul se referă probabil la faptul că, în Moscova, cei mai mulţi şoferi de taxi şi receptioneri de hotel sunt din Sud fn. tr.).

Într-un târziu, Vladimir se ridică şi prinde să-şi scuture uniforma, care devenise cărămizie.

' - Dobitocii ăia, spune el, or fi plantat vreun depozit de muniţie prin zonă. Hai, copii, sus! Până la revărsatul zorilor trebuie să trecem frontiera. Ne vor

căuta pe drumul spre Sud. Cu siguranţă nu le dă prin cap că ne-am refugiat chiar în bârlogul lor.

Reluăm marşul, dar pe jos. Perspectiva de a cădea vii în mâinile ruşilor ne sporeşte forţele. Păşim rapid, de-a lungul şose- ' lei, în şir indian, cu atenţie maximă. Nimănui nu-i mai arde de şotii. Mai mult ca sigur, ruşii sunt turbaţi şi au declanşat o acţiune de urmărire de proporţii.

Ajungem la frontieră când pâcla dimineţii începe să se disperseze. Vladimir ne conduce pe cărări de munte cunoscute numai de el. Se luminează de-a binelea, când intrăm într-un sat cu casele răsfirate, ca perlele dintr-un şirag rupt de un neîndemânatic.

Rechiziţionăm fără multă vorbă bufetul sătesc şi ne întindem fiecare pe unde putem. Patronul, un rus cu o barbă tolstoievschia- nă, nu se arată deloc încântat, dar armele noastre îl conving să devină o gazdă ospitalieră. Nevasta lui, rotunjoară ca o minge, şi cele două fete, înalte, osoase şi cu nasul coroiat, nu mai prididesc să ne servească.

– Plătim, îl linişteşte Vladimir pe bătrânul cu numele de Kuzmici. Dar până pe înserate nu vrem să fim deranjaţi de nimeni. Suntem în misiune *specială., papa şa,* pricepi mata cum vine treaba!

Kuzmici aprobă repede din cap, ştergând cu barba masa la care şade Vladimir, şi trece grăbit în bucătărie.

Colosul o ciupeşte de fund pe una dintre fetele gazdei şi-i face semne fără echivoc. Nu ştie o boabă ruseşte, aşa că trebuie să-şi ţină gura închisă, ceea ce pentru el este un adevărat chin. Fata pare fericită că e băgată în seamă. Îi mai toarnă un pahar, ţuguindu-şi buzele. Are aproape patruzeci de ani şi,

ca şi sora ei, va rămâne fată bătrână. De aceea nu-şi poate permite să rateze nici o ocazie.

– Ce mai vrea viteazul meu? se mâţâie ea, atingându-l ca din întâmplare cu şoldul ei osos.

Uriaşul t^ce mâlc, dar, în schimb, îi vâră mâna pe sub fusta încreţită. O scoate însă repede, când patronul bărbos intră în trombă, cu două tăvi uriaşe, doldora de fripturi şi salată. Mai aduce dintr-un cufăr un butoiaş cu basamac şi-i dă cep.

Shogunul refuză stacana, şi îşi umple, plin de importanţă, păhărelul lui cât un ou de canar, pe care-l dă de duşcă cu un mormăit de mulţumire. Ne zâmbeşte ca şi cum tot timpul ar face reclamă la 0 pastă de dinţi.

Colosul încearcă să deschidă gura, dar, fulgerător, Fijianul îi înfige în ea o pulpă de curcan.

– E bun, nu-i aşa? urlă el în ruseşte, spre a-i aminti nătângului că nu are voie să dea drumul la flaşnetă.

Dintre noi toţi, numai Iusuf refuză masa şi-şi face un culcuş pe tejghea. Fiind musulman, nu mănâncă porc nici să-l pici cu ceară. Nu uită să-şi facă rugăciunea, după care se înveleşte în tunica lui îmblănită şi, în scurt timp, sforăie ca un cosaş după o zi de muncă.

Fiica lui Kuzmici îşi face din nou de lucru pe lângă Colos, punându-i din când în când câte o întrebare, la care nu primeşte răspuns.

– E mut, găseşte cu cale Shogunul să intervină, într-o rusă aproximativă (dar la câte populaţii găseşti pe cuprinsul Maicii Rusii, nimeni nu-şi mai face vreo problemă din asta).

Fata îl priveşte pe uriaş cu compasiune.

– *Boje moi!* Dar cum s-a-ntâmplat?

– L-au prins bandiţii de ceceni şi i-au tăiat limba! o lămureşte amabil japonezul. Dar nu numai limba.

Fata devine dintr-o dată curioasă şi-l examinează pe Colos cu ochi de expertă. Nu observă, totuşi, nici o altă lipsă şi, într-un târziu, îi cade fisa. Se porneşte pe un râs isteric, în timp ce Colosul îi aruncă Shogunului priviri otrăvite.

Vladimir expediază familia de rusnaci din salon, nu înainte de a-l obliga pe Kuzmici să atârne la geamul uşii de la intrare un anunţ: „Astăzi bufetul închis". Apoi. iese pentru a inspecta împrejurimile.

Termin şi restul de mâncare din farfurie şi-mi tom încă un pahar de basamac. Mă apucă o moleşeală plăcută şi-mi caut din ochi un culcuş.

– Ai să mi-o plăteşti! şopteşte Colosul către Shogun, de îndată ce rămânem între noi. Îi trage un bocanc în gleznă şi îşi deşartă farfuria cu oase în talerul japonezului. Prima oară când ai să-mi cazi în mână, am să te strâng de boaşe, până când ai să vorbeşti numiri în versuri. *

Caută să-l ia de gât, dar Shogunul, fost campion la Aikido, îi aplică procedeul *kyu-nage,* şi Colosul face un salt peste masă, aidoma unui delfin în plin spectacol.

Rămânem cu toţii gură-cască. Japonezul ne dăduse gata. Nici unul dintre noi nu ar fi fost în stare să-l doboare pe uriaş într-un asemenea mod. Dar Colosul se face că plouă. Se întinde ca după un somn bun, zâmbeşte, imitându-l pe micuţul japonez, şi, cu o lovitură fulgerătoare, îi caută capul. De astă-dată, Shogunul apelează la un *kote-gaeshi*, întorcându-i pumnul în exterior şi arun- cându-l pe spate. Face apoi o mică plecăciune tradiţională şi continuă să-şi roadă osul din farfurie.

Colosul realizează, în sfârşit, că Shogunul posedă nişte tehnici supranaturale şi renunţă să-l mai atace, reluându-şi locul la masă. Acum bea direct din stacană şi creierul lui, atât cât există, coace cele mai cumplite răzbunări. Ar putea apela la Naganul de care nu se desparte o clipă, dar nu e sigur că micuţul Aiki n-ar putea să întoarcă gloanţele din drum şi să le direcţioneze către el.

Când revine Vladimir, suntem cu toţii în scutece. Îşi găseşte şi el un loc\.aşezându-şi AKM-ul la îndemână. După ce îl desemnează pe Colos ca planton, îşi trage cascheta pe ochi.

– Oricum, n-am chef de somn, mormăie americanul, căs- când să-şi rupă fălcile.

Se aşează în dreptul unei ferestre şi, la răstimpuri, mai degustă din basamacul gospodarului. În curând, un cor de sforăituri face să vibreze paharele şi sticlele de pe mese.

Colosul mai aşteaptă puţin şi, după ce se convinge că nu mai e nimeni treaz, părăseşte salonul cu pasi uşori. O văzuse pe fata cea mare şi osoasă dispărând în grajd, să dea mâncare la animale, şi se gândeşte să-şi ofere ajutorul benevol.

Se strecoară după ea, uitându-se prudent în toate părţile. Ai crede că cei doi şi-au dat întâlnire prin telepatie.

Cum aude scârţâitul uşii de scânduri, rusoaica începe la iuţeală să stivuiască fânul, treabă care o face să se aplece cât mai mult. Colosului nu-i scapă faptul că fata nu poartă nimic pe dedesutft. Singurul său ochi porneşte să i se rotească invers decât acele de ceasornic şi sclipiri ludice dau de veste că a prins mişcarea.

Îşi lasă degrabă pantalonii în jos şi, boncăluind ca un cerb răpus de poftă, intră vijelios în spaţiul oferit cu generozitate. Nimereşte însă pe-alături cu câţiva centimetri, ceea ce declanşează un ţipăt al rusoaicei, înăbuşit repede de mâna lui ca o lopată. Reia firul, şi acum găseşte intrarea adecvată.

Rusoaica prinde să geamă, cu respiraţia întretăiată, şi mişcă din fund ca o iapă în finalul unei curse de galop.

Dar Colosul nu uită că are un consemn de îndeplinit. E santinelă şi înţelege să-şi facă datoria. O ghidează pe femeie către ferestruica decupată în peretele de lemn al grajdului şi o propteşte ferm de cerceveaua geluită. Continuă să-şi facă treaba, scrutând cu priviri de vultur împrejurimile.

– Când să termine, o aruncă pe rusoaică pe jumătate peste fereastră cu o ultimă zvâcnire. Femeia rămâne fără replică. De mult, de foarte mult timp, nu mai primise o asemenea probă de bărbăţie. Limba ei lungă şi aftoasă atârnă până la pământ. Îşi regăseşte cu greu suflul.

În cel mai milităros spirit, Colosul consideră misiunea îndeplinită. drept care îşi şterge falusul de rochia încreţită a miresei de ocazie, ridicându-şi demn nădragii. Salută regulamentar, face un stânga-mprejur impecabil şi o ia din loc.

Ajuns în salon. Îl apucă brusc foamea, aşa că nu ezită să atace bucatele şi sticlele râmase de izbelişte. Nu intenţionează să ceară nimic în plus de la viaţă. Orice altceva n-ar face decât să complice lucrurile.

„Nu poţi avea toate femeile din lume", reia el în gând un vechi slogan, „important e să tinzi către asta!" Ronţăie vehement un cotlet în sânge,

gamisindu-l cu varza din oala uriaşă. O dată oala golită, o duce în colţul salonului. E prea leneş să se mai deplaseze până la buda din curte, şi, apoi, nu poate părăsi postul, nu-i aşa?!

Se cacă. cu voluptate, apăsându-se ritmic pe colon. Înţelege s^-şi elibereze total intestinul, pentru a face loc noilor provizii, pe care nu le poate căra cu el. Când termină, nu uită să acopere oala cu un capac. La urma urmei, e un om civilizat.

Un zgomot îi atrage atenţia şi revine la menirea lui de fiară.

La usa de la intrare, un ţăran cu un nas cât temelia unei case, şi * > '

mai roşu decât cel mai comunist steag cu putinţă, se zgâieşte prin geamul pătat de muşte. Imaginea Colosului, care-şi striveşte, la rândul lui, nasul de geam, nu-i prieşte. Se retrage în grabă câţiva paşi, gata să se prăbuşească pe spate.

Dar, regulat, mâncat, eliberat de toxine, Colosul e ceva mai uman. Înţelege că omul avusese o noapte grea şi că acum doreşte, ca orice cetăţean onest, să se dreagă cu o bere şi cu o votcă. Drept care, îi deschide culant uşa şi-l zgâlţâie uşor, în aşa fel încât eventualele arme să-i cadă la picioare.

Rusul nu deţine aşa ceva şi, din cauza zdruncinăturii, renunţă până şi la bruma de creier pe care o mai are.

– Ce vrei? îl întreabă uriaşul într-o rusă care ar fi putut fi folosită şi pe post de malaieziană antică.

Rusul îşi jură în sinea lui să nu mai bea niciodată, câte zile o mai avea, dar acum trebuie musai să se dreagă, după noaptea în care a golit doi litri de spirt şi şi-a bătut nevasta cu coada toporului.

• - *Vodki!* apucă el să spună, stăpânit în continuare de cele mai grozave fantasmagorii care l-au bântuit vreodată în viaţa lui.

Ca orice om normal, Colosul apelează instantaneu la limbajul internaţional. Îşi scoate bidonaşul, intrat deja în legendă, şi îl înfige în gura rusului, ţinându-i în acelaşi timp, grijuliu, ceafa cu mâna stângă, aidoma unei mame afectuoase. Bidonaşul se goleş- te, şi Colosul, cu un aer de mare cunoscător, de neînţeles la el, îl strânge în braţe pe ţăran, bătându-l uşurel pe spate.

Un râgâit puternic îi dă de veste că gestul lui a fost cât se poate de bine venit.

– Greu e să te dregi, îl dădăceşte uriaşul, într-o engleză impecabilă, de îmbătat, te îmbeţi uşor!

Dar muscalul nu mai reacţionează la sfatul „gurului" său. Face stânga-mprejur şi ar fi fericit ca paşii să-l poarte cât mai repede, înapoi, către casa lui, unde sfielnica-i nevastă îşi oblojeşte rănile.

Colosul închide uşa şi-şi freacă mâinile mulţumit de isprava sa. Rezolvase, cum nu se poate mai bine, o situaţie dificilă. După părerea lui, ar trebui să Fie decorat şi înălţat în grad, dar, gândin- du-se la consecinţe, renunţă.

E timpul să mă trezească pentru schimbul doi, însă dorinţa de viaţă îi dă puteri nebănuite. Faptul că nu recurge la o asemenea metodă înseamnă pentru el o notă bună în carneţelul de profil al Celui-de-Sus, care ţine evidenţele. Se autoflatează şi sărbătoreşte evenimentul, golind dintr-o sorbitură stacana cu vin alb, nu înainte de a avea grijă să-şi umple din nou cu basamac bidonaşul golit.

„Pofta vine mâncând", îşi spune el. Priveşte spre grajd prin fereastra aburită şi hotărăşte să inspecteze zona.

Spre totala lui dezamăgire, în grajd îl găseşte doar pe Kuzmici, care încarcă bălegarul într-o roabă veche şi ruginită. Ii face semne prieteneşti şi dă roată cu privirea. Regretă din lot sufletul că nu învăţase ruseşte în copilărie, ca să-l întrebe unde o poate găsi pe fiica cea mare şi osoasă, cu nasul coroiat.

Kuzmici nu ezită să se lanseze într-un discurs însufleţit privind greutăţile vieţii de ţăran şi faptul că toţi ostaşii care trecuseră prin sat nu-i plătiseră nici un chior. Doar bonuri de rechiziţie.

– Cu astea nu te poţi şterge nici măcar la cur, fiindcă sunt confecţionate dintr-un carton foarte dur, adaugă el, dovedind încă o dată că poezia s-a născut la ţară.

Colosul îl aprobă cu frenezie. Aproape că-şi pierde cascheta împodobită cu stema Rusiei. Nu-i prea convine noua situaţie, drept care părăseşte zona şi continuă scotocirea.

„O fi după ciuperci", îşi spune el, dornic de o partidă în mijlocul naturii. Scrutează depărtările, dar ochiul nu-l ajută în nici un fel. Semnalul dorit i-l dau urechile. Se întâmplă ceva în pod. Ca orice santinelă bine instruită, urcă pe scara de lemn din spatele casei şi nu renunţă chiar dacă o treaptă cedează sub talpa uriaşului său bocanc.

Intră în trombă prin uşa pitică, cu automatul pregătit şi cu prohabul descheiat, pentru a face faţă oricărei împrejurări. Dă cu ochii de fata cea mică, tot osoasă şi cu nasul coroiat, care răscoleşte nişte nuci ca să nu prindă umezeală. Colosul îşi face un calcul

rapid şi hotărăşte că uri mercenar trebuie să se adapteze la orice nouă situaţie ivită.

Mezina acceptă cu bucurie iniţiativa soldatului. La ea în sat e criză de flăcăi, iar cei care mai sunt se îmbată atât de crunt, încât nu le-o mai poate scula nici cu cele mai îndrăcite tehnici. Casa veche, de lemn, în care se află blifetul, trepidează sub presiunea celor doi.

Shogunul sesizează zgomotul, îşi mijeşte ochii, şi aşa mici, apoi se ridică şi se strecoară ca o reptilă către locul cu pricina.

– *- Stai la rând! îl atenţionează Colosul, când îl vede în uşa podului.

Se află încă în gardă. Nu-i pasă că vorbise englezeşte. Mezina e atât de transportată, încât nu mai ştie nici cum o cheamă.

– Ia-o! face uriaşul, potrivindu-şi la loc uniforma de camuflaj.

Shogunul râde din tot sufletul şi nu refuză ofeita. Armonia pare deplină şi fata mulţumită de întâmplare. Pentru ea e o sărbătoare. Cine ştie când se va mai întâlni cu aşa ceva.

Colosul coboară mulţumit scara, care protestează din nou vehement.

„Nu trebuia să-i fac serviciul ăsta broscoiului asiatic", îşi zice uriaşul, „dar sper ca gagica să aibă sifilis". Colosului nu-i pasă dacă ia boala, mult mai important este ca Shogunul să se infecteze.

Mă trage de umăr şi-mi pasează schimbul. Mă uit la ceas şi-l trezesc, la rândul meu. pe Fijian. Activităţile Colosului se petrecuseră pe timpul meu, ceea ce îmi dă dreptul la continuarea somnului.

Fijianul îşi intră repede în atribuţii. E antrenat de cei mai buni instructori englezi şi anii petrecuţi în

MI-61 îl formaseră definitiv. Remarcă şi el zgomotele ce răzbat din pod şi-şi armează Patekul, care-şi poate goli încărcătorul de o sută douăzeci de cartuşe în mai puţin de cinci secunde.

Priveşte atent printre scândurile uşiţei şi ceea ce vede acolo îl face să zâmbească. Trebuie să Fie o scenă a naibii de caraghioasă, pentru că Fijianul nu zâmbeşte decât cel mult de patru ori într-un an.

Într-adevăr, micuţul Aiki, cu pantalonii în vine, se cocoţase pe un scăunel cu trei picioare, ca să ajungă la păsărică mezinei, care^ stă cu spatele la el, aplecată până la pământ, icnind şi gemând de plăcere. Din când în când, aceasta mai pune ochii pe câte o nucă stricată şi o aruncă deoparte, îmbinând astfel în mod strălucit utilul cu plăcutul.

O dată treaba terminată, Shogunul îşi trage la loc pantalonii şi ridică un imn de slavă către Buddha, pe limba lui cântată. Apariţia Fijianului nu-l stânjeneşte defel. În schimb, fata dă un chiot de bucurie. E cea mai norocoasă zi din viaţa ei. Se şterge repede cu fusta colorată şi se pregăteşte să primească noul oaspete.

Dar Fijianul nu aderă la entuziasmul general. Coboară scăriţa, urmat de Aiki, şi trece în spatele casei, de unde poate ţine sub observaţie tot teritoriul.

Kuzmici tocmai îşi hrăneşte porcii, când fata lui cea mică scoboară din pod. Azvârle cu ligheanul ruginit după ea, înjurând-o amarnic în ruseşte. Din căţea şi curvă n-o mai scoate, hotărând că fetele seamănă cu mama lor, cu mici deosebiri de nuanţă.

– Nu-ţi plac femeile? întreabă Shogunul, privind cu detaşare scena casnică.

– Îmi plac, răspunde Fijianul, dar nu cele călărite mai întâi de japonezi.

Shogunul râde iar, ca un şoricel prins copiind la examen, şi scoate la iveală sticla de sake. N-are somn şi. pe de altă parte, se

Serviciul de spionaj englez (n. tr.).

arată un mare amator de poveşti. Fijianul e un taciturn, dar băutura japonezului deschide şi gura unui mut.

– Am crescut ijjtr-una dintre mahalalele oraşului Suva1. Taică-meu lucra câte şaisprezece ore pe zi, în port. Frate-meu şi cu mine hoinăream toată ziua alături de ceilalţi copii, încercând o '

să mai „organizăm"" câte ceva. Uneori ne mai prindeau poliţiştii, ne trăgeau câte o mamă de bătaie, dar apoi ne dădeau drumul, într-o zi, chiar de dimineaţă, mi-a intrat un ciob de sticlă în talpă. N-am avut încotro şi m-am întors acasă, ţopăind pe un picior. Când am intrat, am găsit-o pe maică-mea regulându-se în draci cu proprietarul casei. De atunci, de câte ori mă apropii de o femeie, îmi apare instantaneu în minte scena aia: maică-mea, cu picioarele ridicate şi papucii bălăngănindu-i-se iute, şi proprietarul, mic şi chel, cu pantalonii în vine, trăgându-i la buci în ritmul unui ciocan pneumatic.

Mai soarbe un gât şi mai rade o privire de jur-împrejur. Nu-şi doreşte din cale-afară să se trezească faţă în faţă cu o patrulă de ruşi.

– şi asta înseamnă că tu n-o mai faci cu femeile? revine Shogunul la subiectul fierbinte al discuţiei.

– Nu văd cu ce te-ar aranja asta pe tine, în general, dar, fiindcă tot ardem gazul, îţi voi răspunde. Lasă sticla ta minune pe-aici şi dă fuga după câte ceva de-ale gurii.

Shogunul se întoarce, cărând o oală, doldora de varză cu carne, şi o pâine uriaşă, ceea ce stârneşte îndată protestele lui Kuzmici. O singură privire a Fijianului îl convinge însă pe rus că ar fi mai bine să plece la câmp, la plivit cartofi.

– La noi. În Fiji, armata nu-i obligatorie, dar eu am plecat voluntar. Acolo am dat peste un instructor englez, care m-a recrutat pentru Serviciile Speciale. Taică-meu murise între timp, într-un accident în port, frate-meu se însurase cu o babornıţă bogată şi plecase în Australia, iar maică-mea se îmbolnăvise de tuberculoză. Cifm îţi spuneam, într-o zi. În unitate a sosit un individ în civil, roşcovan, cu nişte favoriţi din care puteai fabrica

' Capitala Republicii Fiji (n. tr.).

" Aici. sensul de,,a fura" (n. tr.).

liniştit câteva peruci pentru niscaiva bărbaţi cu chelie accentuată. „Fred Maragano - mi-a zis el -, ai fost recomandat drept cel mai capabil soldat pe care l-a avut unitatea asta vreodată. Eu sunt adjunctul şefului MI-6 şi am venit să văd acest fenomen cu ochii mei. Dar, ca să mă conving - a mai spus el -, trebuie să execuţi o temă practică. Iată: Poitu Kamonaka, şeful poliţiei din Suva, va veni aici să ancheteze un caz. Chipurile, doi instructori englezi ar fi violat o fetiţă fijiană de doisprezece ani. Prostii, dar nu despre asta e vorba. Tu trebuie să montezi o bombă sub maşina care-l transportă, cât timp el e primit la comandant. Vezi că maşina va fi păzită de doi poliţişti. Bomba e falsă, bineînţeles - a râs roşcovanul -, vreau doar să constat cât de iscusit eşti." Zis şi făcut.

A doua zi, apare colonelul Poitu, într-un Rover, şi dispare, urmat de garda de corp, lăsând lângă

maşină alte două namile. Marika, una dintre fetele care servesc la bucătărie, e prietenă cu mine şi e gata să-mi sară în ajutor ori de câte ori am nevoie. Îşi trage un bikini pe care nu l-ar Fi putut îmbrăca nici o păpuşă, şi-şi face de treabă pe-afară. Namilele o halesc din priviri şi schimbă impresii deocheate. Este momentul prielnic să străbat curtea, cu două lăzi pline cu portocale. Trec prin faţa Marikăi, uitându-mă peste umăr, mă împiedic şi împrăştii portocalele peste tot. Namilele râd şi se grozăvesc în faţa apariţiei în bikini. Eu merg în patru labe şi culeg portocalele risipite. Câteva ajung sub maşina de teren, Rover. Le adun şi pe acelea, nu înainte de a scoate bomba de sub bluză şi de a o plasa sub saşiu. Colonelul Poitu Kamonaka se urcă în maşină şi dispare. Roşcovanul iese din umbră şi mă felicită, dându-mi un radio micuţ, cu o antenă de un metru. „Vezi -îmi spune el -, dacă ar 11 fost vorba despre o bombă reajă, tu n-ar fi trebuit decât să apeşi pe butonul roşu, şi maşina ar fi sărit în aer." Dau ca nătângul din cap şi»apăs, ca să-i demonstrez că am priceput. Maşina cu cei cinci poliţişti, aflată deja la un kilometru distanţă de unitate, este pulverizată pur şi simplu. Totul s-a filmat cu atenţie şi acum sunt omul lor. Nu mai pot da înapoi.

Termină ce mai e în oală şi râgâie cu conştiinţa datoriei împlinite faţă de stomac. Spre deosebire de whisky, sakeul îi oferă o predispoziţie neobişnuită către povestire.

– Colonelul Poitu Kamonaka era un naţionalist convins şi, ori de câte ori avea prilejul, le-o frigea englezilor cu o plăcere diabolică. Aşa că tipii au împuşcat doi iepuri dintr-o lovitură: m-au recrutat definitiv pentru serviciile lor şi au scăpat, folosind

mână. străină, de unul dintre Cei mai incomozi adversari.

– .Asta îmi aduce aminte de ce ne spunea tatăl meu, Ogadu Sumaru, de fiecare dată când ne punea cu genunchii pe coji de nucă, intervine Shogunul. El spunea: „Uneltele cu care munceşti câmpul sunt prelungirile mâinilor, dar prostia voastră nu e prelungirea creierului."

– Tatăl tău a fost un om înţelept, spune Fijianul, pătruns de profunzimea cugetării, dar în continuare cu degetul pe trăgaci. La ce vârstă a murit?

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, a plecat la Buddha atunci când mai avea o primăvară până să împlinească respectabila vârstă de treizeci şi trei de ani.

– «Da, a fost un om înţelept, întăreşte Fijianul, servindu-se iarăşi din sticla cu sake. S-a retras la momentul potrivit. Eu însă nu mai aveam pe nimeni. Când nu mai ai pe nimeni pe pământ, trebuie să-ţi hotărăşti soarta de unul singur şi lucrurile devin alt-fel. M-au folosit în cele mai murdare afaceri. Peste un an, eram infiltrat în IRA1, dar, după câtva timp, indivizii m-au descoperit şi au început să mă vâneze. Urmăreau să mă lichideze şi irlandezii şi porcii de englezi. Atunci, am hotărât că era cazul să-mi croiesc un destin propriu.

Mi-au comandat un atentat la Heathrow", care să fie chipurile revendicat de IRA. Asta le-ar fi dat dreptul la represalii şi la justificarea unei alte nopţi a Sfântului Bartolomeu, în faţa opiniei publice. Dar noi, fijienii, suntem protestanţi. Am cerut o sută de mii de lire sterline pentru reuşifa atentatului, dar cu plata în avans.

Armata Revoluţionară Irlandeză, organizaţie paramilitară care se opune ocupaţiei engleze din Irlanda de Nord (n. tr.).

" Aeroport în Londra (n. tr.).

În clipa-în care i-am primit, am traversat Canalul Mânecii cu o şalupă, în Franţa. M-am înscris în Legiunea Străină, deşi aveam destui bani să-mi pierd definitiv urma. Totul ar fi fost bine, dacă Bob Denard nu s-ar fi gândit să ne viziteze într-o zi unitatea în căutare de prozeliţi. Am ajuns cu el în Sierra Leone şi în Liberia. Acolo, în Liberia, am fost luat prizonier şi am petrecut două luni într-o închisoare din Monrovia. Fii convins că toată viaţa am rămas cu spaima în suflet, numai la gândul că m-aş mai putea întoarce vreodată în acele locuri.

Îşi priveşte ceasul şi mai dă o raită prin curte. Satul e pustiu. Plecaseră cu toţii la treburi, lăsând acasă doar copiii, bătrânii neputincioşi şi beţivii.

Shogunul se întinde de-i trosnesc oasele şi o ia cătinel spre salon. Până la lăsarea întunericului mai e destul timp. Nu trebuie să-şi neglijeze odihna. Sexul cu fata cea înaltă şi osoasă l-a cam stors de energie. Se gândeşte la iubita lui, Aisha, pe care a lăsat-o cu mulţi ani în urmă în Japonia. Aisha avea o căsuţă în stil tradiţional, aşezată la marginea cartierului Shinjuku din Tokyo, iar Aiki, care-şi făcea veacul în cartierul Yoshiwara, acaparat de americani, o vizita deseori. Când a fost nevoit să dispară, s-au urcat în limuzina cu geamuri negre, pusă la dispoziţie de fraţii lui din AUM, şi, până la aeroportul Narita, au făcut dragoste încontinuu. Când a privit-o pe Aisha prin fereastra avionului Cessna, cu şase locuri, a ştiut că.o vede pentru ultima oară.

Shogunul trece instantaneu de la reverie la somn, dar cu simţurile la pândă. Aşa cum facem noi, mercenarii.

Când deschidem ochii, afară e întuneric de-a binelea. Tocmai intră pe uşă Vladimir şi Iusuf, care a fost ultimul planton. Tătarul trage de câteva ori aer în piept şi se miră cu voce tare:

– Ce dracu' pute aici?

– Prezenţa ta ar fi o explicaţie, zice Colosul, dezmorţin- du-şi oasele.

Imediat, dau cu nasul de oala cu rahat şi se stârneşte o mică vânzoleală.

– Doar n-o să-l ducem acum la laborator, să vedem cui îi aparţine, zic eu, ţinându-mă la o distanţă respectabilă de obiectul în dispută.

Oala e proiectată pe fereastră, nimerind drept în cocina în care cei trei purceluşi trăiesc în tihnă. Patrupedele intră într-o agitaţie neobişnuită şi par total nemulţumite de tratamentul la care sunt supuse. Grohăie cu vehemenţă, cerând măsuri reparatorii urgente. . v

– Vom merge la Budionnovsk, ne anunţă Vladimir. La miezul nopţii trebuie să fim în preajma spitalului. Vă anunţ că în clădire se află cantonat un corp de gardă, mic, e drept, dar care nu trebuie lichidat înainte de a ocupa poziţie în interiorul spitalului.

Împarte atribuţiile, şi mie îmi revine sarcina de a găsi o ambulanţă pe care s-o putem folosi pe post de cal troian. Ştim cu toţii că ambulanţele nu cresc pe câmp şi nici nu se găsesc de vânzare la magazinele săteşti. Cât timp camarazii mei se pregătesc, aflu de la Kuzmici unde e primăria şi cum îl cheamă pe paznicul care are în grijă, printre altele, şi telefonul.

Respectivul paznic, un moşneag de vreo şaptezeci de ani, care ţine pe genunchi o carabină şi mai bătrână decât el, e fericit să ne fie de folos cu ceva. Ascunde rapid bancnota pe care i-o ofer, dovedind o deprindere exersată în timp, şi cheamă Staţia de Salvare din Budionnovsk. În maximum o oră, va veni în sat o ambulanţă, pentru a-l transporta la spital pe unul dintre fruntaşii satului, care a suferit un atac de inimă. •

Îi întind naşului bidonaşul meu şi devenim prieteni. Îl las pe el să dea mai mult din gură şi, pe nevăzute, tai firul de la telefon. Mă întorc la bufet şi ne evaporăm rapid.

Kuzmici primise bani buni pentru găzduire şi acum ne conduce, trăgând temenele la tot pasul şi obligându-le pe cele două fete înalte şi osoase şi pe grăsana de nevastă-sa să ne sărute mâinile.

După un kilometru pe şoseaua spre Budionnovsk, ne oprim şi barăm drumul cu câţiva bolovani, după care ne punem pe aşteptat. Nu trece mult şi, în depărtare, vedem farurile unei maşini. Girofarul ne înştiinţează că soseşte ambulanţa. Într-adevăr, la câteva minute, microbuzul Robur, vopsit în alb şi roşu, opreşte scrâşnind din roţi în faţa barajului. Şoferul abia apucă să coboart când îl izbeşte în creştet pumnul Colosului. Cade ca trăsnit. Aceeaşi soartă o are şi tinerelul care-l însoţeşte, probabil, un me dic stagiar. Îi târâm la marginea şanţului, unde Fijianul le taie gâtul din două mişcări fulgerătoare. Îi acoperim cu bolovani, crengi şi tot ce avem la îndemână.

Mă urc la volan şi întorc maşina. Pun sirena în funcţiune, şi iată-ne zburând cu o sută de kilometri la oră spre spitalul din Budionnovsk. Microbuzul

vechi, dar pus la punct, scârţâie din toate încheieturile, iar motorul urlă ca un compresor. Oricum, important e să ne ducă acolo unde avem treabă.

Străbat oraşul fără să reduc viteza. Kuzmici ne descrisese cu lux de amănunte amplasamentul spitalului, pe poarta căruia pătrundem în scurt timp. Deschidem uşile din spate ale dubitei şi scoatem cele două tărgi pe care sunt întinşi Shogunul şi Iusuf Trecem fără probleme pe lângă santinelele de la intrare şi tropăim convingător pe culoarul lung, urmând săgeţile indicatoare spre sala de operaţii.

După primul colţ, abandonăm tărgile cu „răniţii", care îşi revin ca prin minune, şi ne împrăştiem în dispozitivul comandat. Mie îmi revine centrala telefonică de la etaj. Încerc uşor uşa, dar este încuiată. Îmi armez pistolul Carpaţi, de care nu mă despart niciodată, mă retrag doi paşi şi, cu o lovitură de picior, îmi croiesc drum.

Telefonista din spatele pupitrului rămâne cu gura căscată. E blonduţă, cu părul permanent, iar ochii ei albaştri îmi amintesc de căştile soldaţilor ONU din Bosnia. Îi fac semn să se îndepărteze de pupitru şi o imobilizez de scaun cu o bandă adezivă. Nu ezit să-i pun un plasture şi pe gură.

– Dacă taci şi nu te mişti, îi spun eu în rusa mea moldove- nizată, vei rămâne în viaţă şi nu ţi se va întâmpla nimic rău, *ponimaieşi?*

Fata clatină cu conştiinciozitate din cap, gata să-şi piardă zulufii năbădăioşi. Întrerup legăturile şi pun centrala pe avarie.

Leg scaunul bietei telefoniste de un calorifer şi cobor în holul principal.

Întreg personalul de serviciu al spitalului este închis în sala de operaţii, de a cărei uşă e legată o mină SS, care poate exploda la cea mai mică atingere. O dată îndeplinită misiunea, stăm în aşteptare.

Comandoul ordonat, condus de Şamil Basaev, va pătrunde în oraş, în mai multe grupuri, ocolind punctele de control ale ruşilor.

Bolnavii sunt foarte agitaţi. Printre femeile şi copiii care formează majoritatea, se află şi câţiva ostaşi ruşi, răniţi în luptele din Cecenia.

Privesc îngroziţi şi schimbă în're ei cuvinte şoptite.

Vladimir se uită la ceas şi hotărăşte că a sosit timpul. Colosul şi cu mine îmbrăcăm două halate albe şi ne strecurăm spre ieşire. Cele dou. santinele de la uşă nu apucă să ne observe. Laţurile de oţel le re ează beregatele cu o violenţă neobişnuită. Le târâm într-o debara, pe care o încuiem.

Colosul îşi atârnase de gât un stetoscop şi acum se plimba plin de importanţă prin curtea spitalului. Dacă nu ar fi avut figura lui inconfundabilă cje ucigaş, l-ai fi putut lua drept profesorul care cugetă la progresele făcute de medicină în domeniul combaterii cancerului.

Căutăm spălătoria, unde, după cum fuseserăm informaţi, se afla corpul de gardă, şi.găsim, dormind alandala, patru soldaţi ce duhneau a băutură şi a sudoare acră. Colosul e de-a dreptul indignat. Ucide rapid trei dintre ei, lăsând.u-mi-l pe-al patfulea, şi şopteşte cu o voce piţigăiată:

– Cum e posibil să doarmă în post?! Chiar dacă erau în afara programului, aveau datoria să lase o santinelă şi un sistem de alarmă. Cred că voi trimite

o scrisoare de sesizare pe adresa Comandamentului Suprem rus al Serviciului de Gardă.

Şterge cu un cearşaf murdar sângele de pe laţ şi-l strecoară sub veston. E un prieten fidel, pe care se poate baza la nevoie.

Dar nu mai apucăm să ieşim. Patru matahale apărute ca din pământ ne imobilizează şi ne înfig în burtă ţevile unor Kalaşni- kovuri. Dar un ordin venit din spatele lor îi face să slăbească strânsoarea. Avem un noroc chior. Cât pe-aci să fim confundaţi cu soldaţii ruşi din corpul de gardă. Norocul survine de la Şamil şi Zelimhan, cei doi ceceni nedespărţiţi, care-l recunosc pe Colos.

După ce se limpezeşte situaţia şi cecenii ne dau drumul, uriaşul îi îmbrăţişează pe cei doi admiratori ai săi. Văzuse moartea cu ochii şi-i simţise răceala tăişului coasei pe gât. Scoate bidonaşul şi-l oferă generos celor doi salvatori. Îşi promite ca, măcar în răstimpul cât va mai zăbovi pe aceste meleaguri, să nu mai îmbrace uniforma rusească.

Basaev şi Şcedrin se pun de acord asupra evenimentelor următoare. Greul de-abia începe. Cele câteva sute de ostatici trebuie transportaţi în Cecenia. În schimbul lor, se va cere eliberarea prizonierilor ceceni şi retragerea trupelor ruseşti de pe teritoriul ţării.

– Două grupări de-ale lui Basaev nu reuşesc să ajungă la spital. Focuri răzleţe dau de veste că fuseseră descoperite şi se confruntau cu forţele de ordine. Se încearcă stabilirea legăturii cu comandanţii celor două grupări, dar staţiile de emisie-recepţie rămân mute.

Trecem la treabă. În timp ce Basaev face selecţia ostaticilor şi telefonează la miliţie, pentru a stabili

condiţiile, noi, cei şase, părăsim spitalul şi o luăm la trap spre centrul oraşului, de unde vin împuşcăturile, tot mai pregnante pe măsură ce ne apropiem.

. - Nu mi-ai spus cum ai scăpat din închisoarea negroteilor, chiţăie Shogunul, încercând să ţină pasul cu lunganul de Fijian.

– M-au eliberat în schimbul unui camion plin cu arme şi muniţii. Trecuseră numai două luni, dar, când am ajuns la Free- town, abia dacă m-au recunoscut. Am jurat să părăsesc Africa cât mai repede şi să nu mă mai întorc niciodată. Aveam destui bani să trăiesc civilizat pe vreo insulă din Pacific. Dar la agenţia de bilete lucra un nenorocit de rezident englez, care m-a recunoscut şi şi-a informat colegii de intenţiile mele. Englezoii nu uitaseră teapa pe care le-o trăsesem. Au tocmit un ucigaş de profesie şi, dacă taxiul cu care mergeam spre aeroport nu ar fi avut un accident, acum eram probabil un om mort. M-au transportat la spital şi, până să-mi ia roşcovanii clin nou urma, am acceptat oferta lui Schroder.

O explozie puternică incendiază un magazin în care se află o parte din forţele de ordine. Ruşii caută să se salveze, ieşind cu mâinile sus, fugăriţi de flăcări. Sunt seceraţi de rafalele noastre. Şamil şi Zelimhan, care ne însoţesc, fac semne spre clădirea din colţul străzii, ocupată de câţiva ceceni. De-acolo s-a tras cu aruncătorul de grenade, care incendiase magazinul.

Nu ne putem apropia. Ruşii ocupaseră poziţii-cheie de-a lungul bulevardului Budionnîi şi supravegheau orice mişcare.

Suntem însă experţi în gherilă şi-n lupte de stradă. Şi mult mai adecvat înarmaţi pentru un asemenea tip de confruntare. Împreună cu Colosul, şi însoţiţi de cei doi ceceni, luăm la rând cuiburile trăgătorilor izolaţi. Trebuie să ne facem rapid treaba, pentru că, în mod sigur, alarma fusese dată şi, în cel mai scurt timp, ne puteam trezi înconjuraţi de unităţi ale Armatei Roşii.

Ne strecurăm în blocul cu patru etaje, din care se trage ca la balamuc, şi urcăm scările, acoperindu-ne unul pe celălalt. La primul etaj, lichidăm doi trăgători care nu se mai obosiseră să închidă uşa apartamentului în urma lor. Doi bătrâni, probabil proprietarii, stau pitiţi sub masă şi tremură de parcă ar fi branşaţi la curentul electric. La vederea noastră, încearcă să ţipe, dar nu scot pe gură decât nişte sunete dezarticulate.

Colosul rânjeşte şi îndreaptă arma spre ei.

– Pac! Pac! Pac! face el, vesel nevoie mare.

Cei doi bătrâni se aruncă la pământ, căutând să devină cât mai mici. Ii scotocim rapid pe cei doi trăgători şi le înşfăcăm tot ce e de valoare. Nu uităm de bidonase. Samil şi Zelimhan le taie câte o ureche şi le-o introduc în gura căscată.

La următorul etaj. lucrurile se complică. Sunt patru uşi, şi toate încuiate. Trebuie să le luăm la rând, ceea ce şi facem. Colosul sparge prima uşă şi sare într-o parte, pentru a-mi permite să arunc grenada fumigenă. În secunda următoare, suntem înăuntru, cu măştile pe figură, trăgând în tot ce mişcă. Singurul care cade, ciuruit din cap până în picioare, este un adolescent de aproape cincisprezece ani. Ne priveşte cu ochi ficşi şi speriaţi, şi încă mai ţine strâns în mână un ciocan cu care voia să se apere.

Abia în al treilea apartament îl găsim pe trăgătorul izolat care controla partea lui de bulevard. De astă dată, cei doi ceceni îi lasă urechile la locul lor, dar îl saltă şi-l aruncă pe fereastră. De pe terasa blocului, se năpusteşte asupra noastră o ploaie de gloanţe, ce ricoşează în pereţi şi în balustrada balconului. Acum e ceva mai dificil, dar Colosul cunoaşte bine şmecheria. Eu ţin sub foc de acoperire trapa care duce pe terasă, în timp ce, din balconul apartamentului opus laturii, Colosul, ajutat de prietenii săi, execută-un salt incredibil pentru greutatea lui şi se prinde cu mâinile de streaşina acoperişului.

Restul e o jucărie. Se ridică în mâini şi se rostogoleşte rapid, trăgând la întâmplare cu Makarovul înhăţat de la rusul cu care schimbase uniforma. Tipul de pe terasă tocmai înlocuieşte încărcătorul golit în direcţia mea. E luat prin surprindere, şi gloanţele îl rănesc, fără să-l omoare. Colosul rânjeşte în timp ce se apropie de el. Rusul scoate un cuţit şi încearcă să-l azvârle spre american, dar e atins la mână şi cuţitul cade în faţa lui.

E rândul Colosului. Îi zdrobeşte faţa cu o lovitură de bocanc, şi albul pielii miliţianului, împreună cu roşul sângelui şi albastrul uniformei, formează un inedit drapel rusesc. Dar miliţianul, un locotenent de calibrul uriaşului, nu renunţă prea uşor. Tokarevul său ascuns în cizmă e fixat acum în burta Colosului, gata să-şi 'verse gloanţele. Din nefericire pentru locotenent, pistolul are piedica trasă, dar trăgaciul se încăpăţânează şi rămâne blocat.

Americanul îi încolăceşte gâtul cu braţul lui, cât un picior de adult, strânge tare, iar cu cealaltă mână îl

apucă de părul auriu. O mişcare scurtă, şi un trosnet sec ne dă de veste că beregata locotenentului e făcută bucăţi.

– Asta vor păţi cei care vor încerca să mă omoare, ţipă excitat Colosul, scuipând pe cadavru.

Golim unul dintre bidonaşele captură de război, în timp ce Samil şi Zelimhan îl dezbracă pe rus, îi scriu cu cărbune pe piept:.„Moarte ruşilor!" şi îl aruncă în stradă.

Vânătoarea nu mai durează mult. Reuşim să-i deblocăm pe luptătorii lui Basaev, prinşi în chinga miliţienilor, şi ne retragem spre spital. Tocmai la timp. O unitate de infanterie motorizată se apropie cu toată viteza şi înconjoară clădirea în care abia intraserăm.

Schimbul de focuri încetează. Basaev îşi transmite condiţiile: opt autobuze cu care va lua o sută cincizeci de ostatici, folosiţi drept scuturi vii de siguranţă, cu direcţia Cecenia.

Cei patruzeci de luptători ceceni ocupă rapid poziţii, ca să facă faţă unui eventual atac al trupelor antitero ruseşti sau unui atac în forţă al unităţii de infanterie. Vor muri doar după ce vor lua vieţile tuturor ostaticilor şi ale cât mai multor ruşi care-i vor ataca.

Noi, cei şase, ocupam acoperişul spitalului. Două aruncătoare de grenade sunt puse pe poziţie, pentru a preîntâmpina o posibilă desantare a elicopterelor cu stea roşie.

Priveliştea ce ni se înfăţişează de la înălţimea clădirii nu este prea îmbucurătoare. Unităţii de infanterie motorizate i s-a adăugat un pluton de artilerie, dotat cu aruncătoare şi tunuri uşoare, auto-propulsate. Sunt dispuşi în jurul spitalului, dar n-au

uitat să blocheze şi şoseaua spre sud. Ii transmit rapid observaţiile lui Vladimir, care i le transmite, la rândul lui, prin staţie comandantului Samil Basaev.

Negocierile vor lua ceva timp, dar nici noi nu ne grăbim la- gară să prindem vreun tren.

– Ia zi, măi, şoricel de câmp, i se adresează Colosul Shogu- nului, ai reuşit până la urmă să ajungi la păsărică iepei ăleia înalte din pod? Aia, a fetei lui Kuzmici?

– Am ajuns, am ajuns, zice japonezul, mişcând mărunt din capul lui chilug. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, ne spunea că, atunci când nu putem să ajungem la cireşe, să scuturăm pomul.

– Hai, că a fost deştept taică-tău ăsta î exclamă copleşit Colosul. Şi tu ce-ai făcut? Ai scuturat-o pe fată până i-a căzut păsărică?

– N-o să vă vină să credeţi, dar urmaşul ăsta a lui Gengis Han, intervine Fijianul în discuţie, confundând puţin strămoşii, are o pendulă cât o oişte de căruţă.

– De-aia se şi lasă pe spate când merge, zbiară încântat Colosul, ca să poată menţine un fel de echilibru. Ăştia mici şi cu ochii mijiţi sunt foarte căutaţi de femeile rele de muscă. De-aia se şi înmulţesc ca iepurii.

Iusuf, care nu e nici prea alb şi nici cu ochii prea rotunzi, găseşte cu cale să tragă un pârţ orientativ, după care spune laconic:

– Cu toţii suntem neamurile Domnului.

– Care dintre ele? intervine Colosul. Tu eşti al lui Allah.

– Există un singur Dumnezeu, dar noi îi spunem altfel. Aşa cum fiecare neam are o limbă. Acolo, Sus, e Unul singur.

– Bine, şi ce-a făcut miliarde şi miliarde de ani înainte să apară oamenii? Pe cine mai păstorea? încerc eu un argument cât de cât filozofic, deşi numai de asta nu trebuia să fiu bănuit.

– Florine, Florine, mormăie tătarul, nu suntem singurii din Univers.

Colosul ne priveşte intrigat, scărpinându-se cu interes după gulerul jegos. Tuşeşte uşor şi ni se adresează cu tot respectul cuvenit:

– Ce căcat mâncaţi voi acolo? Rusnacii sunt pe cale să ne servească boaşele la ora cinei, iar voi vă credeţi la Congresul mondial al credincioşilor din întreaga lume. Ia spune, mi- cuţule japonez, ce părere ar fi avut respectabilul tău tată despre ce se întâmplă aici?

. - Tatăl meu, Ogadu Sumaru, începe Shogunul, trăgând o mică temenea, ne spunea că, prin moarte, toţi oamenii se duc la Buddha. Dar nu doar atât. Cei răi se reîncarnează şi trăiesc pe pământ mai multe vieţi, până când reuşesc să se purifice şi să se ridice la Marele Buddha.

Uriaşul e numai urechi. Nu mai auzise aşa ceva până atunci şi fenomenul reîncarnării începe să-l preocupe într-o mare măsură.

– Vrei să spui că unul ca mine, după ce moare, se naşte din nou? Şi dacă e tot ca mine, se mai naşte o dată?

Shogunul slăbeşte puţin din strânsoare mitraliera şi se întoarce spre uriaş.

– Ca tine, ca mine şi ca toţi oamenii răi. O să tot revenim pe pământ, până când o să ne purificăm.

Colosul rumegă îndelung şi trage concluzia că nu mai e cazul să se ocupe de „carneţelul" lui cu fapte bune. Ii place la nebunie viaţa şi ar vrea să trăiască

la nesfârşit. Hotărăşte să rămână o bestie şi să facă numai fapte rele. În acest fel, va avea prilejul să revină pe pământ după moarte., Il priveşte cu admiraţie pe japonez, şi cere noi informaţii care-l fac Să-şi schimbe complet concepţia despre lume şi viaţă. Apelează şi la cunoştinţele despre Coran ale tătarului, pentru a se asigura din toate părţile. Perspectivele inedite îi surâd şi, de fericire, percutează o băşină, care le dă o stare de agitaţie celor patruzeci de ceceni. Cred că sunt atacaţi înainte de încheierea negocierilor şi sunt gata să replice pe măsură.

– N-ai nici un motiv să te porţi ca un decerebrat, i se adresează Vladimir, o dată trecut primul moment de confuzie. Ştim cu toţii că nu creierul e partea ta cea mai tare, dar nenumăratele exemple din jurul tău ar trebui să-ţi dea de gândit. Vine o vreme în viaţa omului, când trebuie să se desprindă, mai mult ca oricând, de stadiul animal.

Dar pe uriaş nu-l afectează aceste precepte moralizatoare. Îşi aprinde o ţigară cu haşiş şi se lasă purtat de reverie. O viaţă repetată la infinit înseamnă, în primul rând, râuri de votcă şi mese de pe care bunătăţurile nu dispar niciodată. Ca să nu mai vorbim de femei. E gata să dea drumul unui chiot, dar se stăpâneşte cu eforturi supreme. Ar putea declanşa un măcel nedorit.

Cecenii reuşesc să obţină autobuzele, cu condiţia să renunţe la o parte dintre ostatici şi la pretenţiile âc retragere a trupelor ruseşti din teritoriul lor. Ca răspuns, zece pacicnţi ai spitalului sunt împuşcaţi în ceafă şi aruncaţi peste gard. Peste încă zece minute, ruşii capitulează necondiţionat.

Autobuzele sosesc şi şoferii le părăsesc în grabă. Vor fi conduse de opt luptători din formaţia de comando. Cecenii ies pe poartă înconjuraţi de peste o sută de femei şi copii. Îi urcă rapid în maşini, şi se dispun la ferestre cu mitralierele şi AG-urile pregătite.

În ceea ce ne priveşte, pătrundem în penultimul autobuz şi folosim ca paravan femeile urcate cu forţa.

Colosul se preface foarte preocupat de formarea unui „zid" cât mai compact. Le potriveşte pe femeile înspăimântate în poziţiile cele mai diverse, fără să piardă prilejul de a le pipăi pe îndelete. Spre nenorocul lui, cele mai multe sunt bătrâne, şi deci neinteresante, dar asta nu-l descurajează pe uriaş.

În sfârşit, pornim în coloană. Ruşii ne urmăresc pe flancuri, dar încă nu intervin. Păstrează o distanţă respectabilă şi tanchetele lor au ţevile îndreptate spre noi. Însă cecenii sunt fanatici; nu se tem şi nimeni şi nimic nu-i poate convinge să renunţe.

Iar rilşii sunt ori beţi ori drogaţi. Pentru ei, vieţile câtorva ostatici nu pot fi într-atât de preţioase, încât să-i facă să scape ocazia de a ucide nişte nemernici de caucazieni.

În general, totul decurge bine, până în apropierea frontierei, unde autobuzele sunt oprite de un baraj. Se cer noi negocieri.

Comandantul Basaev acceptă şi trimite în solie pe unul dintre luptătorii cei mai feroce, Zaher Mehmetov, al cărui tată fusese deportat în Siberia, în anul 1945. Zaher îşi lasă mitraliera grea şi benzile de cartuşe în autobuz şi coboară ca şi cum ar fi ajuns la destinaţie. Pe sub tunica zdrenţuită poartă o centură, sub care se află un snop de batoane de

dinamită, suficiente ca, în caz de nevoie, să ia cu el în Iad un pluton de muscali.

Nici căpitanul rus în faţa căruia se opreşte nu pâre să facă parte dintre cei pe care i-ai invita la un spectacol de binefacere.

– Eliberaţi ostaticii şi predaţi-vă! spune el. Vi se garantează viaţa şi o judecată dreaptă.

– şi dacă nu? întreabă Zaher Mehmetov, cu un rânjet ce ar fi speriat până şi o turmă de mistreţi turbaţi.

– Dacă nu, răspunde rusul, vă pulverizăm, şi frontiera tot n-o treceţi!

– Vor muri şi ostaticii, replică Zaher.

– Da, acceptă calm căpitanul, dar şi voi. Toţi. În frunte cu Basaev al vostru. Mai gândiţi-vă. Numai de voi depinde.

Cecenul cântăreşte situaţia pe toate părţile şi pretinde că nu are mandat să ia o asemenea decizie. Se va întoarce în cel mai scurt timp cu răspunsul.

– Sau, mai bine, zice el, trimite pe cineva peste o jumătate de oră. O să-i transmitem hotărârea noastră.

Când, după o vreme, căpitanul intră în posesia deciziei finale, se face mai roşu ca un rac fiert şi simte cum pluteşte apoplexia în preajmă. Cecenii acceptă să elibereze o parte dintre ostatici, cu condiţia să li se dea liberă trecere.

Rusul se zgândăre o clipă în urechi, strâmbându-se semnificativ. Ar putea ordona plutonului de artilerie să spulbere cele opt autobuze şi pe ocupanţii lor, căci are aprobare de la Moscova. Doar că aprobarea nu vine de la cel mai înalt nivel, deşi sună cât se poate de ademenitor: „Ucideţi-i pe bandiţii de

ceceni, oriunde şi oricum, chiar dacă vor cădea şi capete nevinovate."

Nu mai are timp să ia din nou legătura cu Centrul. Zaher Mehmetov iese dintr-un autobuz, ducând cu forţa două femei, care se zvârcolesc ca două sălbăticiuni căzute în cursă. Dar cecenul nu este impresionat. La fel se zbătuse şi mama lui, când fusese violată de soldaţii NKVD veniţi,,să cureţe locul". Le pune pe rând Naganul în ceafă, şi cele două încetează să se mai zbată. Din ultimul autobuz, un alt cecen aruncă pe fereastră un trup inert.

E prea mult. Căpitanul rus face semn şi barajul este îndepărtat. Are superiori şi nu vrea să-şi asume nici o responsabilitate, deşi i-ar face o plăcere deosebită să jupoaie de vii câţiva dintre caucazienii ăştia împuţiţi.

Optzeci de femei şi copii sunt lăsaţi să coboare din autobuze, după care coloana se pune în mişcare. Prin geamurile spart" stau la pândă mitraliere şi AG-uri. Nici ruşii nu renunţă să-i „însoţească" pe ostatici. Sunt tot mai setoşi de sânge.

Singurul dintre noi care nu pare marcat de tensiunea momentului este, bineînţeles, Colosul. Se plimbă degajat, clănţănind dintr-un cleştişor găsit aiurea, şi perorează în gura mare:

– Biletele la control, vă rog î Mai repejor! Ce-aţi crezut? Că o să înşelaţi vigilenţa bravilor controlori de hârtie? În contractul pe care l-aţi semnat nu se prevede nici o rubrică referitoare la gratuitatea transportului. Pregătiţi-vă banii, biletele vi le voi distribui chiar eu.

Se apropie de o femeie plinuţă, care-l priveşte cu groază.

– Accept şi plata în natură, hotărăşte uriaşul, dezbrăcând-o din priviri.

– Încetează, cretinule, intervine Fijianul, te crezi la spectacol? în curând, ucigaşii ăştia o să înceapă să păcăne, şi tare mi-e că asta-i ultima noastră călătorie cu autobuzul.

– Mă doare-n cur! zbiară excitat Colosul. Pe mine m-au învăţat la şcoală ca nu-i voie să călătoreşti fără bilet.

– La care şcoală? scap eu fără să vreau.

– La şcoala de corecţie, fireşte! zice Colosul, privindu-mă cu superioritate. Aveam acolo un educator, căruia îi spuneam Gât-de-Vioară. Omul rămăsese cu o dambla. Fusese prins o dată fără bilet în tren şi, pentru că nu avea nici actele la el, a încasat o bătaie pe care n-a uitat-o toată viaţa. Pe chestia asta, ne punea în fiecare dimineaţă să aşezăm scaunele ca într-un vagon şi el făcea pe controlorul. Evident că nimeni dintre noi nu avea bilet, ceea ce-l îndreptăţea să ne altoiască pe fiecare în parte după pofta inimii. Numai că, într-o zi, un şmecher a făcut rost, nu se ştie de unde, de un bilet vechi de tren şi, când a venit „controlorul", i-a întins bucăţica de carton. Gât-de-Vioară a rămas atât de surprins, încât, a doua zi, şi-a făcut bagajul şi a plecat la Chicago, unde ştia că funcţionează un institut pentru pregătirea personalului căilor ferate, cu intenţia clară de a se înscrie la cursurile de controlori. După mulţi ani, l-am întâlnit, într-adevăr, în expresul Los Ange- les-New York. Ajunsese controlor şi era mândru nevoie mare. Ne-am amintit cu plăcere de frumoasele timpuri petrecute la şcoala de corecţie, ceea ce nu m-a împiedicat să-i trag câteva şuturi în cur la despărţire, în amintirea

bumbăcelilor lui, când mă prindea în „tren" fără bilet. Şi iată că venise şi rândul meu! - - Ai avut profesori înţelepţi, zice admirativ Shogunul. Tu însuţi eşti un înţelept.

Colosul îl măsoară cu unicul său ochi.şi nu prea ştie cum să ia complimentul. Ne trece rapid în revistă, dar nu surprinde nici un zâmbet pe faţa vreunuia. Acceptă categorisirea japonezului şi, drept recunoştinţă, îi întinde o sticlă cu basamac autentic, şutită la înghesuială de la bătrânul Kuzmici.

Shogunul îşi toarnă în păhărelul lui legendar o porţie dublă, în semn de apreciere a gestului, şi mulţumeşte pe limba lui încâlcită. Colosul se află într-unui dintre rarele sale momente de generozitate. Deşi cu inima strânsă, ne oferă şi nouă sticla. Doar că noi nu avem păhărele, aşa că tragem direct din sticloanţa care, atunci când revine la stăpân, e aproape goală.

– Animalelor! face scârbit Colosul, întorcându-ne fundul mare cât o ladă de zestre.

Se aşează lângă japonez şi-i cuprinde umerii cu laba sa uriaşă.

– Eşti singurul meu prieten. Numai tu ştii să apreciezi fineţea şi inteligenţa. Se cunoaşte că stimabilul tău tată, Ogadu Sumaru, ţi-a dat o educaţie aleasă.

Ii întinde din nou sticla, privindu-l aşa cum se uită un mire la mireasa lui în noaptea nunţii. Dar Shogunul nu mai apucă să bea. O rafală de gloanţe străpunge caroseria şi nimereşte în plin sticla. Basamacul rămas se varsă pe pantalonii Colosului, care-i priveşte atent câteva momente, dând impresia că se va repezi să sugă băutura de pe ei. În loc de asta, scoate un răcnet şi se repede la

fereastră cu puşca-mitralieră, gata să răzbune pierderea suferită.

Printr-o portavoce, ni se face cunoscut că a fost o greşeală şi că un soldat prea zelos scăpase o rafală. Va fi pedepsit, suntem asiguraţi.

– Are să-mi dea două sticle cu rachiu, încearcă să-şi facă dreptate Colosul, adăugând şi dobânda.

E tras repede înapoi de Vladimir, care-i şi adresează printre dinţi câteva vorbe bine ţintite în limba rusă.

– Îmi pare rău, se răţoieşte cu răutate uriaşul, dar în această călătorie nu mi-am adus translatorul personal. Iată de ce suntem nevoiţi să amânăm interesanta noastră discuţie pe altă dată.

Îşi vâră cu nonşalanţă mâna pe sub fusta tipei plinuţe cu care intrase în vorbă ceva mai devreme şi i se adresează cu amabilitate:

– Mi-am pierdut ochelarii. Nu i-aş putea găsi cumva în zona asta? Nu-mi amintesc cu nici un chip unde i-am pus.

Femeia nu îrrţelege însă mare lucru. Îi aruncă o grămadă de invective în limba rusă, şi putem jura că nu sunt versuri din Lermontov.

– Înţelegeţi o dată că lipsa translatorului este un handicap pentru mine. Putem încerca limbajul internaţional, prin semne, ceea ce eu am şi încercat să fac.

Ne priveşte cu neîncredere şi scoate din raniţa personală, doar o idee mai mică decât sacul lui Moş Crăciun, o nouă sti- cloanţă, pe care nu ezită s-o învelească în vesta antiglonţ, pentru a o feri de eventualele antentate ale unui soldat nebun. Nu face nici un efort să-şi mascheze intenţia de a nu ne mai invita la degustare.

Se face întuneric când intrăm în satul lui Kuzmici, rusul cu barbă lolstoievschiană şi cu două fete osoase şi rele de muscă. Bufetul condus de bătrân e plin la acea oră, iar veselia e în toi. Grupa noastră înconjoară clădirea şi ne pregătim s-o luăm cu asalt. Cunoaştem deja locul şi personajele, aşa că ne va fi mult jnai uşor.

Mă ridic încetişor şi privesc prin geamul atât de murdar, încât abia pot să disting ce se petrece înăuntru. Nu pare nimic deosebit faţă de oricare altă cârciumă, de pe oricare meridian. Doar că ochii mei, instruiţi ani şi ani de zile să vadă în special detaliile nesemnificative, îmi semnalează ceva în neregulă. Vreau să spun, ceva care nu se integrează în tabloul general al unei cârciumi sordide, la sfârşit de săptămână.

Mesenii nu-şi prea vorbesc, decât foarte rar. Gesturile cu care îşi duc la gură păhărelul cu votcă sunt crispate. Când şi când, îşi strecoară mâinile pe sub masă s*au pe sub pufoaice, ca şi cum ar vrea să se asigure de existenţa unui anume lucru. Kuzmici şi fetele lui stau la tejghea şi se fac că lucrează. Nimeni nu cere nici o votcă în plus, nimeni nu iese în evidenţă. Cei din local vociferează şi gesticulează ca nişte marionete dezarticulate. Scena îmi dă impresia unui platou de filmare, înainte de a începe turnarea.

Îi transmit lui Vladimir toate informaţiile, şi acum e clar că hodorogul de Kuzmici anunţase autorităţile despre nişte suspecţi îmbrăcaţi în uniforme ruseşti. Probabil că în salon se află un pluton de pifani ruşi, care se dau drept consumatori băştinaşi, în aşteptarea noastră.

– Vreau şi nişte prizonieri, scrâşneşte din dinţi Vladimir, după care dă ordin de atac.

Ne împrăstiem ca furnicile evacuate din furnicar de un executor judecătoresc şomer. Comunicăm pe rând, prin staţii, intrarea în dispozitiv. Colosul se mai fâţâie puţintel cu mine, până ce reuşim să deblocâm uşa din spate. Uriaşul o scoate pur şi simplu din balamale. Intrăm în bucătărie, unde le anihilăm pe nevasta lui Kuzmici şi pe fata lui cea mare. Şi osoasă.

Dacă n-ar avea plasturele pe gură, fata ar trage un chiot de bucurie. La apariţia Colosului, se umezeşte instantaneu în locul ei tainic. Inutil. Lucrurile stau altfel, de astă dată. Transmitem prin staţie disponibilitatea de atac şi ne postăm de^-o parte şi de alta a uşii care dă în salon. Automatele noastre adulmecă viitoarele victime ca nişte câini destoinici. Dintr-o clipă în alta va începe măcelul.

Ţin în mână o grenadă dezamorsată. Din clipa în care o azvârl, în două secunde va exploda. E un joc periculos şi interzis de regulament, dar, în acelaşi timp, foarte eficient. Dacă nu vrei să fii ucis, ucide!

Vocea lui Vladimir se aude mai clar ca niciodată:

– Acum!

Deschid uşa şf arunc grenada. Explozia sparge geamurile şi zguduie pereţii. Intrăm umăr la umăr, Colosul şi cu mine, şi secerăm la nivelul genunchilor. Ne pitulăm repede, ca nu cumva să cădem sub gloanţele camarazilor, care trag de la ferestre şi din pragul uşii de intrare.

Când fumul se mai împrăştie, numărăm zece morţi şi Cinci hăndrălăi, cât pe-aci să atingă tavanul cu vârful degetelor de la mâini. Ei sunt prizonierii pe care şi i-a dorit Vladimir.

Kuzmici şi mezina lui se ascund sub tejghea, de unde îi scoate Colosul. Ţăranul primeşte câteva

scatoalce şi un şut în părţile moi, care-l proiectează în mijlocul încăperii. Vrea să explice ceva şi turuie ca o soacră prinsă în flagrant <|clict. Dar Şcedrin nu are timp pentru trădători. Il forţează să stea în genunchi şi-i întoarce capul. Glonţul în ceafă este cea mai hună recompensă pentru viermii de felul lui Kuzmici. E război şi trebuie să-ţi asumi responsabilitatea fiecărui gest pe care-l faci.

Atacul a fost o reuşită totală. Luptătorii ceceni pătrund în cârciumă, înconjuraţi de ostaticii rămaşi. Câţiva se dispun în jurul clădirii, pentru a ţine sub observaţie mişcările rusnacilor.

– Ia te uită ce avem aici! exclamă Vladimir, inspectându-i pe cei cinci soldaţi travestiţi, rămaşi în viaţă. Ţărani ruşi dedaţi votcii, la sfârşit de săptămână. Domnilor, aţi omis un element esenţial. „Creierul" operaţiunii ăsteia nu are nici măcar valoarea unui cur de berbec dus la castrare. Trebuia să se gândească, tâm- pitul, că în satul ăsta nu s-au mai văzut atât de mulţi tineri pe metrul pătrat de vreo câţiva ani buni.

Dar surprizele continuă. Basaev se năpusteşte în încăpere, împingând o femeie încă tânără, cu părul tuns scurt şi îmbrăcată într-o uniformă de camuflaj. Însemnele ne dau de ştire că avem de-a face cu un maior.

– Am dibuit-o în hambar, ni se destăinuie cecenul. Strângea în braţe o mitralieră Maxim, de crcdeai că vrea să se reguleze cu ea, căţeaua!

0 loveşte sălbatic cu ţeava AKM-ului în rinichi, şi femeia

1 ' '

cade ca secerată, urlând ca un coiot. Noi, cei din Legiune, o privim cu interes. E de-a dreptul

frumoasă şi, cum stă acolo, pe jos, gemând şi zvârcolindu-se, ne trezeşte simţăminte erotice. Cecenii însă o privesc cu scârbă. Pentru ei, nu este decât o rusoaică criminală. De altfel, li se pusese în vedere să se abţină de la sex, de la băutură sau drog, şi să nu uite să se roage de trei ori pe zi.

Femeia se ridică în genunchi şi răsuflă cu greutate. Un firicel de sânge i se prelinge la colţul gurii şi nu pare a trăi cele mai senine momente din scurta ei viaţă. Cu un picior bine ţintii-în ceafă, Basaev o proiectează din nou la pământ. Vladimir îl cheamă deoparte pe cecen şi, câteva clipe, discută despre ce poate căuta un maior din armata rusă, fie el şi femeie, lângă o mitralieră, într-un hambar. Cad de acord că satul musteşte de soldaţi cu puşcoacele pregătite să latre.

– Tu! spune Basaev, arătând către unul dintre cei cinci prizonieri. Cum te cheamă?

– Soldat Salman Culeaev, să trăiţi! răspunde automat cel interpelat.

– De unde eşti? „

– Tadjikistan, să trăiţi!

Basaev îşi schimbă pe neaşteptate atitudinea dură şi trece la un ton dulceag.

– Soldat Salman Culeaev, ai regulat vreodată un maior?

– Nu, să trăiţi, răspunde regulamentar soldatul, după un moment de gândire.

– N-ai vrea s-o faci? continuă cecenul. Gândeşte-te câte ai avut de îndurat din partea gradelor superioare. Acum ar fi şi rândul tău. Ai o ocazie unică. O faci aici şi acum, după care eşti liber să pleci la ai tăi.

Soldatul este atât de speriat, încât pur şi simplu nu înţelege ce doreşte marele comandant de la el. Rămâne în poziţie de drepţi şi caută, fără nici un succes, să-şi stăpânească tremurul capului. Nu are nici douăzeci de ani şi singurul cuvânt ce-i vine acum în minte e *mama.*

– Hai, îndrăzneşte, revine Basaev, dându-i soldatului un ghiont încurajator. Vom începe cu mici perversiuni. Sunt convins că tovarăşa maior n-a mai acordat niciodată o clănţăneală unui simplu soldat.

– Propun să-i arătăm acestui copil în mod practic ce are de făcut, sare Colosul, gata oricând să ofere un exemplu personal.

Vorbise în engleză, dar asta nu mai contează. Oricum, cei de-acolo vor muri. Şi, chiar dacă nu, cu excepţia a doi sau trei, toţi ceilalţi sunt analfabeţi, aşa că vor crede doar că-i vorba de un dialect ciudat, vorbit cine ştie unde, pe întinsul necuprinsei Rusii.

– În acest fel, continuă uriaşul, le vom suplini lipsa pe care o au în educaţia lor sexuală.

– Apoi, intervine Vladimir, jucându-se cu Makarovul, vei da un alt exemplu personal despre felul în care sunt executaţi tipii ce se amestecă unde nu le fierbe oala.

În mod surprinzător, îi repede un pumn în ceafă soldatului pierit de frică, aruncându-l peste femei a-inaior.

– Ai primit un ordin! Orice neexecutare pe timp de război se pedepseşte pe loc, prin împuşcare.

Ceilalţi patru soldaţi, dimpreună cu ostaticii luaţi la Budionnovsk, privesc scena cu gura căscată. În alte condiţii, ar fi râs şi şi-ar fi dat coate, invidiindu-l în

sinea lor pe norocosul ales. Acum însă, s-ar converti şi la un ordin călugăresc, numai să nu se afle aici.

Soldatul Culeaev strânge din dinţi şi îşi deschide prohabul. Ştie din experienţa camarazilor săi căzuţi prizonieri că nu are prea multe şanse de a supravieţui, dar, cât timp mai trăieşte, nu concepe să renunţe la speranţa de viaţă.

În loc să-l inhibe, frica îi produce o erecţie de zile mari. Până şi femeia-maior pare fascinată. Vine în patru labe către soldat, dar are cu totul alte gânduri. Saltul ei este însă calculat greşit. Basaev face repede un pas lateral şi-i înfige, cu o mişcare scurtă, pumnalul cu vârful încovoiat drept în inimă. Instantaneu, soldatul martor la scenă dă drumul unui jet de urină, în arc de cerc, care-l stropeşte pe Fijian din cap până-n picioare.

Fred Maragano, supranumit Fijianul, un membru versat al Serviciilor Secrete, nu a fost niciodată luat prin surprindere, ca acum. Nici instinctul şi nici raţiunea nu-i comandă vreo reacţie. E o situaţie inedită, pentru care nu fusese instruit.

Shogunul izbucneşte într-un râs imbecil şi ne contaminează pe toţi. Chiar şi Fijianul încearcă o tentativă de zâmbet, deşi el e subiectul distracţiei.

Situaţia pare a naibii de idioată, dar reacţiile oamenilor vor rămâne încă multă vreme o mare necunoscută. Fijianul împrumută o sticlă de basamac de pe tejgheaua sub care tremură, ca o nuia de alun, fata cea mare şi osoasă a defunctului Kuzmici şi toarnă lichidul peste urmele necurate de pe uniforma lui. Apoi, îi întinde sticla cu un gest prietenesc soldatului Culeaev.

Automat, soldatul o duce la gură şi soarbe din ea cu ritmicitatea unei pompe marinăreşti. Nu apucă

s-o termine. Makarovul lui Vladimir prinde glas şi sângele tadjicului se amestecă cu basamacul rămas în sticlă.

Două ostatice vomează într-un colţ. Cei patru soldaţi inşi sunt scoşi în faţa cârciumii cu mâinile legate la spate. Sunt vopsiţi pe faţă şi pe corp în culorile steagului cecen, alb şi verde. N-au avut altă vină, decât aceea de a se fi născut într-o zodie nenorocoasă.

Basaev ţine în mână o portavoce, luată cje la un miliţian ucis, şi se adresează însoţitorilor noştri ruşi cu fermitate. El ştie că birocraţia din armata rusă impune o aprobare superioară pentru orice iniţiativă personală!

– Dracilor, spune comandantul cecen, singurul miros ce mi-a plăcut în viaţă a fost mirosul sângelui de rus. Destupaţi-vă bine nările şi încercaţi starea de beatitudine pe care o încerc eu acum.

Lasă portavocea şi pune mâna pe pumnalul lui, care mai are încă tăişul mânjit de sângele femeii-maior. Moartea vine şi ea degrabă. Nu poate pierde un asemenea prilej. Vrăbiuţele ce se ciorovăiseră vesele cu puţin timp înainte, dispar în locuri dosite, numai de ele ştiute. Le iau locul ciorile. E vremea lcy.

Basaev execută'cu pumnalul o mişcare circulară, de o violenţă neobişnuită, şi primul soldat rus este decapitat. Aşa ceva nu mai văzusem niciodată. Sângele care ţâşneşte din gât ne stropeşte pe toţi. Corpul soldatului se menţine câteva secunde în picioare, apoi cade în faţă şi rămâne inert.

– Dracilor, reia cecenul, dacă nu ajungem cu bine peste frontieră, ceea ce s-a petrecut acum se va

petrece şi cu ceilalţi prizonieri. Aşteptăm o oră şi, dacă nu eliberaţi drumul, începem cu el. »

Basaev împinge în faţă un alt soldat rus, pierit de frică, şi, suindu-l pe ghizdul fântânii, îl priponeşte de cumpănă. Un simplu ghiont, şi rusul va pleca,,să bea apă".

Ne retragem cu toţii în salon, unde nevasta şi fetele lui Kuzmici îl aşezaseră pe o laviţă dintr-un colţ şi se puseseră pe bocit. Cu toate că nu au prea multe motive, fiindcă bătrânul le oropsise toată viaţa, cu bătăi şi umilinţe de tot felul. Dar aşa e obiceiul, şi mujicii sunt încă departe chiar şi de începutul emancipării.

Comandantul trupelor de asalt, care ne urmează zi şi noapte, îşi dă seama că nu e de glumit. Caucazienii sunt bandiţi şi sălbatici, şi nu vor ceda niciodată. Intră în joc şi calculele politice. Se apropie alegerile prezidenţiale, iar *Ţarul* nu are nevoie de atât sânge. Aşteaptă nerăbdător ordinul de la eşalonul superior şi, când acesta vine, în sfârşit, răsuflă uşurat. Cecenii primesc dreptul să revină în ţară, dacă eliberează toţi ostaticii. Li se va asigura un autobuz în care vor intra voluntari câţiva oameni politici tad- jici, folosiţi drept scuturi vii.

Samil Basaev se consultă cu Vladimir Şcedrin şi cad de? i >

acord că se făcuse destulă vâlvă şi că obiectivul fusese îndeplinit. Dacă punem în balanţă şi stoparea temporară a forţelor ruseşti la marginea capitalei Groznîi, ca şi minarea rezervoarelor de benzină, atunci, una peste alta, condiţiile *dracilor* pot fi acceptate.

Peste o zi şi o noapte, ajungem la Ciri-Iurt, un sat din sudul Ceceniei, aflat la jumătatea drumului

dintre Groznîi şi Valea Şa- toi. Primele cuvinte pe care le auzim când coborâm din autobuz sunt în portugheză: *- Bom dia!*

Ţârâitul telefonului îi produse lui G F Djoharin un spasm violent. Era gata să scape mausul pe jos. Înjură în ruseşte, aşa cum îl auzise deseori pe tatăl său, atunci când îl vedea pe Brejnev la emisiunea de ştiri de la televizor, şi ridică supărat receptorul. Mama sa voia să se asigure că odrasla ei cea scumpă mâncase şi se apucase de lecţii.

După toate asigurările de rigoare, se schimbară pupături, apoi, George se repezi la calculator.

Caucazienii strâng rândurile. Alături de ceceni, luptă acum trupe regulate din majoritatea republicilor islamice ale fostei Uniuni Sovietice. Se pregăteşte şi o ofensivă politică din partea acestor state, mai ales a celor care au graniţă comună cu China. Totodată, state ca Turcia şi Iran exportă, pe căi ascunse, muniţii şi arme, care ajung în posesia trupelor cecene. Pentru prima oară, Rusia e prinsă între ciocan şi seceră!

George căută febril sfatul lui Colby. Minutele de gândire, necesare pentru a nu pierde cursul jocului şi a nu o lua de la început, se scurgeau implacabil.

Se impun o contraofensivă militară şi ocuparea capitalei Groznîi de trupele combatanţilor ceceni. În acest sens, otrăviţi apa din oraşele cucerite de ruşi, ca şi toate recipientele ce conţin băuturi. Puteţi utiliza şi somnifere sau laxative puternice. Apoi, cereţi ajutorul Turciei care, între două raiduri aeriene asupra kurzilor din nordul Irakului, să folosească avioane fără însemne, pentru bombardarea poziţiilor ruseşti din Groznîi. Ocupaţi

centrul şi principalele instituţii de stat. Lovitura trebuie să aibă un puternic ecou internaţional.

Vine rândul celui mai versat spion rus din toate timpurile, după doctorul Sorge.

Creaţi breşe voluntare şi lăsaţi-i să se strângă în centrul oraşului. Minaţi totul şi declanşaţi mecanismele de la distanţă. Vor muri mulţi oameni, dar asta contează cel mai puţin în.momentul de faţă. Important e să cadă câteva capete din conducerea bandiţilor de ceceni. „Cârtiţele" infiltrate să le ofere posibilitatea de a emite pe frecvenţele Televiziunii ruse şi ale Radioului, după care transmiteţi în numele acestora mesaje, ca şi cum aţi fi chiar postul lor pirat, care le trimit oamenii la pieire.

Şamil şi Zelimhan obţin aprobarea comandanţilor lor să facă parte din grupa noastră. De altfel, întreaga armată cecenă este împărţită acum în grupuri de gherilă şi comandouri.

Cei doi par din cale-afară de încântaţi. Stau tot timpul în spatele Colosului, cu puştile-mitralieră pregătite să-şi ap6re mentorul. Pe cât sunt de sălbatici, pe atât sunt de sentimentali, aşa cum le stă bine asiaticilor.

Colosul, în schimb, se simte ca un paşă. Cu excepţia Marelui Djohar Dudaev, doar el mai beneficiază de gardă personală în războiul ăsta. Trece prin faţa lui Pavlovici, urmat de cei doi ceceni, care-l însoţesc până şi la budă, şi abia catadicseşte să ridice două degete la capelă. Pretinde în mod tacit ca maiorul să ia poziţia de drepţi şi să execute un salut impecabil, la rândul lui.

Dar Pavlovici nu-l bagă în seamă, mult prea preocupat cu analiza misiunilor viitoare, să se mai coboare la nivelul unui hotentot.

– E inadmisibil ca un biet maioraş să nu-mi răspundă la salut, ni se adresează el, pufăind indignat pe nas, aidoma unui câine rătăcit pe o plantaţie de piper. Sunt unii printre noi cărora le lipseşte până şi bruma de respect necesară într-o convieţuire civilizată.

– Ai nimerit-o la fix, mă grăbesc eu să-l aprob. Un curs de bune maniere ar fi cea mai grozavă găselniţă pentru acest tip de manifestări.

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, intervine Shogunul, spunea că fără o purtare frumoasă nu poţi gusta înţelepciunea florii de cireş.

– Frumoase cuvinte, se trezeşte vorbind Colosul, după o clipă de tăcere, dar ce dracu' ar putea să însemne asta?! Mintea mea refuză să priceapă.

– Mintea ta e ea însăşi un refuz, mârâie Fijianul, care stă întins pe spate şi mărunţeşte în dinţi un fir de iarbă.

Colosul nu e dispus să răspundă la provocări. Îl priveşte în continuare pe Shogun, aşteptând din partea acestuia nişte explicaţii mai detaliate.

– În Japonia, cireşii sunt plante sfinte, ne lămureşte Shogunul. Ei ne-au învăţat că orice greşeală se plăteşte cu viaţa şi că numai perfecţiunea asigură supravieţuirea. E o mare deosebire între cel care luptă pentru a nu muri şi cel care luptă pentru a trăi mai bine.

Se scurg iarăşi câteva momente bune, până când cuvintele japonezului penetrează creierul uriaşului.

– Aveţi o gândire grozav de întortocheată şi vă exprimaţi ca nişte dihori care şi-au urzicat curul,

hotărăşte, într-un târziu, să-l ia la rost pe Shogun. Mie îmi plac frazele simple. Am tot respectul pentru tatăl tău, Ogadu Sumaru, dar viaţa mea e prea scurtă pentru a ajunge să meditez la acest gen de înţelepciune.

Dă drumul în mod reflex unui pârţ, care îndepărtează praful de pe uniformele celor doi ceceni din spatele lui. Aceştia devin brusc neliniştiţi şi aruncă priviri scrutătoare în dreapta şi în stânga.

– Dar ce-aţi spune să trecem la lucruri mai practice? ne sugerează Colosul, scoţând o pereche de cărţi. Un pocher ar putea instaura între noi armonia de care avem nevoie în asemenea momente grele.

– Te-ai ţicnit la scufiţă! replică Fijianul, scobindu-se cu profesionalism în năsoiul lui urât. În viaţa mea n-am jucat pocher cu rahaţi ca tine. Ştim dinainte că ai cărţi măsluite.

Pe neaşteptate, Colosul îşi repede bocancul spre faţa Fijianu- lui. dar Shogunul e pe fază. Îi prinde piciorul sub braţ şi-l aruncă pe american peste cei doi ceceni, care se zbârlesc dintr-o dată.

– Conflictele între camarazi, ciripeşte japonezul, cu ochii pe bătrânul meu Carpaţi, pe care-l scosesem pe jtunătate din toc, sunt ca grindina pentru plante. Va propun un străvethi joc numit *shimbun.*

Colosul e turbat de-a binelea. Se preface că bea din sticla cu basamac oferită de Zelimhan şi, cu o mişcare rapidă, o trimite în capul Shogunului, care cade lat. Se repede apoi să-l toace mărunt cu bocancii, blestemându-l fără întrerupere. De-abia reuşim cu toţii să-l imobilizăm.

– El a vrut-o! urlă Colosul, zbătându-se ca un peşte în undiţă. Să se ducă la el, în Japonia, şi să-şi facă damblaua acolo.

Se referă probabil la tehnicile din Aikido, pe care Shogunul le stăpâneşte la perfecţie. Se scutură de noi, ca un câine ud, şi-şi caută febril bidonaşul: Votca face bine la nervi, consideră el, privind spre japonezul plin de sânge.

– E cazul să mai treci pe la muieri, constată Iusuf, cu detaşare. S-ar putea să-ţi facă mai bine decât crezi. Dacă nu, ia legătura cu maiorul Pavlovici. Are o colecţie de reviste pornografice, care l-ar face şi pe un vierme să se creadă sulă.

t- Sunt nevinovat, bate Colosul în retragere. Voiam să-i ard câteva scatoalce ţiganului ăstuia, continuă el, arătându-mi-l pe Fijian, pentru a-i demonstra ce înseamnă bunele maniere între camarazi.

– Ai reuşit, crede-mă, scrâşneşte din dinţi Fijianul, aruncând o găleată cu apă peste japonez. Nu ţi-ar strica să-ţi înfigi un ochi în cur, de-acum înainte. Asigură-te că nu e de sticlă.

– Ce poţi face cu un ochi între buci? întreabă nedumerit Colosul.

– Te poţi uita la cei din spate, care aţintesc spre tine o puşcă pregătită pentru ucigaşi de teapa ta.

– Numai să încercaţi, se încruntă uriaşul, aruncându-ne priviri paralizante.

La un singur semn de-al lui, cei doi ceceni vor da drumul la răpăială. Tensiunea creşte când Shogunul se ridică de la pământ, pipăindu-şi cu grijă fiecare oscior în parte. Nu arată ca scos din cutie, dar, culmea, continuă să zâmbească.

– Tu, americanule, nu lupţi drept, zice el, aranjându-şi uniforma. Norocul tău că suntem camarazi, altfel, acum ai fi mort.

– N-ar fi singurul, ricanez eu, jucându-mă mai departe cu tocul gălbui al pistoletului.

Dar joaca se termină o dată cu sosirea lui Vladimir.

– Am veşti bune, trâmbiţează el, schimonosindu-şi buzele subţiri într-un rictus. Plecăm iar la bătaie. Trebuie să recucerim capitala. Pentru realizarea obiectivului, e nevoie de un comando în spatele liniilor ruseşti, care să stârnească panică, să otrăvească alimentele şi băuturile, şi să arunce în aer depozitele de muniţii.

– Asta-i o nimica toată! zbiară nerăbdător Colosul. Credeam că o să mergem la cules de struguri, ceea ce ar fi fost într-adevăr un lucru deosebit de dificil.

– Nu e cazul să vă mai spun că acest comando îl vom forma noi, continuă imperturbabil Vladimir, întorcându-i spatele americanului. Dar nu ne mai putem travesti în ruşi, fiindcă indivizii s-au prins de tertip după minarea rafinăriei, aşa că va trebui să ne ascundem zi şi noapte. Veţi avea un bonus de cincizeci la sută, în situaţia în care gherilele lui Basaev, susţinute de garda personală a generalului Dudaev, vor recuceri capitala. La noapte, ne vom strecura prin liniile ruseşti şi vom traversa capitala spre nord. Vom acţiona între prima şi a doua linie, în celule de câte doi-trei oameni, sau individual, fără legătură radio. După trei zile, fiecare se retrage cum poate. Punct de adunare rămâne Ci- ri-Iurt. Întrebări?

Colosul dă să deschidă gura, dar rusul i-o ia înainte:

– Vreau să spun, în afară de el.

– Câţi vom face parte din acest comando? cere Fijianul precizări complete.

– Opt, dacă-i socotim şi pe cei doi ceceni care se ţin scai după soldatul Sheldon. De altfel, ei vor forma o celulă de trei. Maiorul Pavlovici va rămâne aici, în schimb, voi veni eu. Altceva?... Bine, dacă nu mai e nimic, vă las să vă odihniţi. La ora unu fix plecăm. Nu căraţi cu voi prea multe conserve şi nici prea mult explozibil. Vor găsi destul din fiecare, o dată ajunşi dincolo.

– Vom găsi şi votcă? se aude vocea sfioasă a Colosului, care nu poate să nu se vâre în discuţie.

– Da, catadicseşte să-i răspundă Vladimir. Dar îţi reamintesc că votca găsită în depozitele de alimente trebuie otrăvită şi oferită ruşilor spre degustare. Ai grijă să nu încurci borcanele. Siringile cu otravă le primiţi la plecare. Injectaţi otrava prin dop. La fel procedaţi şi în cazul conservelor. O să vă ia multe ore pentru un depozit de alimente, dar merită.

Nu ne trebuie cine ştie ce ingeniozitate în materie ca să pătrundem prin liniile ruşilor. Sistemul de canalizare din Groznîi fusese construit în primul rând cu un scop strategic. Sigur, nu e plăcut să te strecori printr-o apă împuţită, în care înoată şobolanii. Cât despre mirosuri, folosim cu voluptate masca de gaze. Cred că şi Jean Valjean ar fi murit de inimă dacă, în Ioc de canalele Parisului, ar fi nimerit în cele ale capitalei cecene.

Şamil şi Zelimhan ne conduc cu profesionalism prin încâlci- tura subterană. N-au nevoie de hartă şi nici de busolă. Colosul se poticneşte şi cei doi sar ca nişte pantere, apucându-l de subsuori şi ridicându-l rapid. Sunt credincioşi până la moarte cauzei, dar şi

mentorului lor. Nici un preşedinte de stat nu ar beneficia de un asemenea devotament. De când i-a iniţiat în tainele luptei de gherilă, uriaşul american este adulat.

Când ieşim la suprafaţă şi ne scoatem măştile, ne apucă o senzaţie colectivă de leşin. Arătăm ceva mai rău ca nişte baligi de brontozaur lăsate la dospit şi descoperite după mii şi mii de ani de o echipă de arheologi stagiari. Ne uităm unul la altul, şi ne-ar apuca râsul, dacă n-am şti că fiecare dintre noi avem aceeaşi înfăţişare.

Fijianul îndepărtează cu un gest studiat un şobolan mort, rămas nu se ştie prin ce minune în chinga aruncătorului său de grenade, şi se scutură ca o girafă care a trecut înot Oceanul Indian.

E încă noapte, iar zgomotul luptelor se aude deja în spatele nostru.

Zona în care am ieşit pare pustie. Ne aflăm în apropierea aeroportului Severnîi. şi asta ne dă bătăi de cap. Cei doi ceceni ne conduc pe malul unui lac. ascuns între trestii, şi ne grăbim să ne scoatem hainele şi să ne spălăm o dată cu ele. Nu e vremea ideală de scăldat, dar, altfel, duhoarea ne-ar trăda prezenţa pe o rază de kilometri. #

Săpunul ni-l pune la dispoziţie japonezul. La el, totul e farmacie. Este cel mai spilcuit soldat din partea asta a lumii. Până şi păduchii se feresc să-l viziteze. Acum, îşi lustruieşte catarama de la centură şi apoi trece la bocanci. În scurt timp, vor luci mai tare decât atunci când au ieşit pe poarta fabricii de profil.

Nu se pune problema să ne uscăm în vreun fel. Un foc deschis e moarte curată. Hainele ude ne fac să ne simţim ca nişte şopârle. În condiţii de comando,

ce altceva puteam fi?! Până şi culoarea uniformelor de camuflaj ne dă aceeaşi senzaţie.

Shogunul îşi recuperează săpunul din mâinile Colosului, mai puţin obişnuit cu asemenea obiecte. Uriaşul nu scapă prilejul să emită o judecată de valoare:

– Sunt convins că stimabilul tău tată, Ogadu Sumaru, are o mulţime de lucruri de spus despre binefacerile săpunului.

În felul lui, încearcă să stingă conflictul petrecut nu cu mult timp în urmă. Dar japonezul nu pare a fi dispus la conversaţie.

Ca, de altfel, nici unul dintre noi.

Sunt formate pe loc celulele. Colosul va fi însoţit de cei doi ceceni. Vladimir îl ia pe Fijian, şi mai rămânem trei - Iusuf, Shogunul şi cu mine. Ne împrăştiem ca puful de păpădie („stele pufăite", cum le spunea Liana1), nu înainte să ne mânjim feţele cu noroiul ce se găseşte din belşug în jurul nostru.

Nu-i suficient că suntem uzi până la os, începe şi ploaia. Din păcate, nu putem face nici o plângere la Institutul Meteorologic din Groznîi.

Încă o dată, a câta oară, îmi fac rugăciunea şi mă încredinţez în mâinile Destinului, care mi-a fost tot timpul şi tată şi mamă. Încă o dată, îmi las trupul să decidă ce.are de făcut. De-acum, nu numai Colosul are gardă de corp, ci şi eu.

Moartea.

Ne îndreptăm către primul nostru obiectiv: un depozit de alimente, dublat de o bucătărie de campanie. Pe drum, căsăpim

Vezi *Pentru bani. Înainte.'* şi urm., de acelaşi autor (n. tr.).

cinci ruşi atât de beţi, încât greşiseră, pesemne, fâşia de patrulare. Acceptă pumnalele noastre ca pe nişte medicamente căutate de multă vreme. Mă uit la ei şi nu-mi vine să cred că aşa arată bravii ostaşi ai eroicei Armate Roşii. Slabi, nemâncaţi, jerpeliţi, complet demoralizaţi. Ţigările continuă să le ardă gurile ce uitaseră să mai respire.

– Ăştia-s moldoveni de-ai lui Smirnov[4].

– După ce-i recunoşti? întreabă practic Shogunul.

– Au o steluţă roşie prinsă la cocardă. Ii ştiu de când luptam în Transnistria". Sălbatici şi proşti. Intr-un război, dacă pui patimă şi ură, cazi printre primii. Războiul e o meserie ca toate celelalte. Dacă nu te pricepi, eşti „concediat".

Am tras cele cinci cadavre într-o pădurice şi le-am săpat rapid o groapă comună în pământul lutos. Nu prea adâncă. Atât cât să nu fie descoperiţi prea repede, pentru a ne dejuca planurile.

– Ascultă, Iusuf, zic, după ce termin treaba, ştiu că nu-i momentul cel mai potrivit, dar cum dracu' ai scăpat din mâinile lor? Căpitanul care m-a capturat mi-a înmânat nişte fotografii în care tu şi Grigori arătaţi ca nişte furnici prinse în intersecţie de-o maşină de tasat asfaltul \

– Doar Grigori e pe bune. L-au căsăpit exact atunci când s-a aruncat spre matahala care-şi spunea comandant. Aveau un aruncător de flăcări. Dacă ar fi fost canibali, ar fi putut să-l servească natur la un dineu intim. Cu mine, lucrurile s-au petrecut altfel. Am stat cuminte în banca mea. M-au drogat, apoi am făcut o vizită în sala lor de „tratament intensiv". Atunci cred că m-au şi fotografiat. Tipii erau din

---

4 **Preşedintele autoproclamatei Republici Moldoveneşti Transnistrene (n. tr.).**

cale-afară de scrupuloşi. N-au ezitat să întreţină un „climat" de sănătate şi igienă, drept care, pentru început, s-au apucat să-mi taie unghiile. Sigur, nu erau la fel de pricepuţi ca o manichiuristă, dar se străduiau din răsputeri.

Tătarul îşi scoate mănuşa pe care o purta permanent pe mâna stângă şi ne lasă să-i admirăm carnea cicatrizată de pe degetele-i boante.

Gardiştii îl transportaseră apoi într-una dintre închisorile lor secrete, amplasată la nord de Tiraspol, într-o zonă locuită de ruşi. Nici cei de-acolo nu uitaseră să-l ia la aparate şi să-şi bată joc de el, ca şi de ceilalţi soldaţi moldoveni căzuţi prizonieri.

Într-o bună zi, la ora patru dimineaţa, Iusuf Ciler a fost scos din celulă şi dus pe câmpul de execuţie. L-au legat la ochi şi, chipurile, într-un moment de slăbiciune, comandantul plutonului de execuţie l-a întrebat care era ultima lui dorinţă.,,Să te bag în mă-ta", i-a răspuns cinstit tătarul.

Tânărul comandant l-ar fi executat pe loc, cu propriu-i Ma- karov. Doar că treaba era un simulacru, o parte dintr-un joc cretin, inventat de gardiştii sus-puşi.

Comandantul a dat ordin şi puştile au păcănit. Exact ca-n filme. Ca-n filme, pentru că gloanţele erau mai oarbe decât Justiţia. Automat, tătarul a căzut în genunchi. Era însă prea versat ca să nu deosebească pocnetul cartuşelor fără glonţ de al celor adevărate. Începuse să-i placă meniul. Se zbătea pe jos,.blestemân- du-i pe cei care l-au „omorât" şi prevestindu-le chinurile iadului pe lumea cealaltă.

Aici, treaba nu se prea lovea! Mahării contau pe o chestie psihologică, care să-i termine pe vajnicii

luptători moldoveni şi să-i convertească la întoarcerea armelor împotriva adevăraţilor duşmani! însă Iusuf continua să se zbată şi să scuipe înjurături în stânga şi-n dreapta, mai ceva ca prefăcutul de Bugs Bunny[5]: „M-aţi omorât!" continua el să urle, cu mâinile legate la spate şi cu ochii acoperiţi de banderola neagră.*,,Fuck you!!"* a schimbat el registrul, amintindu-şi de filmele cu gangsteri.

Efectul a fost exact cel prevăzut. L-au dus în sala de la subsol şi i-au ars o mamă de bătaie care ar fi putut concura cu marea şansă la concursul „Cine-o trage cel mai profesionist". Tătarul avea însă pielea groasă. Când şi-a revenit, după două zile, le-a pretins ruşilor să-l transporte la un cabinet stomatologic.

Întâmplător, şeful puşcăriei continua să fie bântuit de aşa-zi- sul spirit al umorului. Aşa că l-a înţolit pe Iusuf într-o uniformă de camuflaj şi l-a băgat într-un Jiguli, grăbindu-se să ajungă, a precizat el, la o policlinică particulară. Ei bine, acolo, tot după spusele lui, ar fi rezervat o oră pentru distinsul oaspete. Cheltuielile urmau să fie suportate de la buget.

Şi, într-adevăr, au ajuns la un cabinet stomatologic în toată regula. Doar că medicul de serviciu nu urmase facultatea de profil, ci şcolile defunctului KGB. Cele pentru anchetatori.

Când i-au descoperit pilula cu cianură aflată într-o măsea falsă, au plesnit de bucurie. Se pocneau cu mâinile peste coapse, ba începuseră chiar şi un dans tematic, de prin părţile locului. I-au străpuns la repezeală limba cu freza, lucru ce nu părea să-i împiedice în strădania lor de a-şi lua diploma de

5 **Personaj celebru din desenele animate (n. tr.).**

medic primar, şi iată-i dispărând apoi în sala de aşteptare, pentru a sărbători evenimentul. L-au lăsat pe tătar aproape leşinat, în scaunul primitiv, acoperit cu o imitaţie de piele roasă. Greşeala lor. Iusuf n-a ezitat să toarne toată sticluţa de eter în carafa cu votcă, din care se „dezinfectau" membrii „personalului sanitar".

La întoarcere, păreau mai fericiţi decât un lot de boschetari ce beneficiaseră de o rezervare la hotelul *Ritz. Î*nainte de a reîncepe tratamentul stomatologic, au găsit de cuviinţă să mai închine un pahar, apoi s-au prăbuşit, fiecare după cum stătea sprijinit iniţial. Tătarul n-a pregetat să-şi uşureze sufletul, tăindu-le gâtul cu bisturiul pregătit-pentru alt gen de operaţii.

Era mai mult sânge decât în laboratorul unui institut de hematologie, ceea ce l-a determinat pe Iusuf să ridice rapid pânzele. A ajuns la un punct de recrutare a „voluntarilor" din oraşul Nxxx şi nu a ezitat să se înroleze, intrând direct în luptele din Abhazia.

Iar din Abhazia în Cecenia nu e decât o aruncătură de băţ.

Dacă-l arunci cu Bazooka.

Or, un mercenar ştie să folosească armele.

Începe din nou să plouă şi mă gândesc la viaţa plină de neprevăzut a mormolocilor. Doar că ei sunt obişnuiţi să trăiască în apă. Înotăm prin noroaie şi parcă simt cum pământul mă trage în jos cu puterea lui de mormânt. Cel mai greu o duce Shogunul care, din cauza cizmelor luate de la un aviator rus contra unei sticle de sake şi a unui pachet de papiroase cu opiu, se afundă până la genunchi. Bocancii noştri au

talpa groasă, de cauciuc, ceea ce ne ajută să rămânem mai la suprafaţă.

– Pe o vreme ca asta, e de preferat să te bagi în patul călduţ al unei ibovnice, cu o butelcă de coniac lângă tine, şi să tragi la ele până stă ploaia, e de părere Shogunul.

– Prin părţile astea, plouă săptămâni în şir, zice cunoscător tătarul. Hai, că băutură mai găseşti, dar de unde atâta sulă?!

– Pune-mă la încercare, sare voios Shogunul. Ai să rămâi interzis de ce poate Aiki Sumaru.

Ne aruncăm dintr-o dată la adăpostul unui zid pe jumătate dărâmat şi lăsăm să treacă pe lângă noi o coloană de transportoare blindate. Se îndreaptă spre centrul capitalei, unde continuă să se desfăşoare intense lupte izolate.

Depozitul la care ajungem în curând este de fapt un şopron imens, înconjurat de câteva căsuţe din bârne. În afara slabelor luminiţe de camuflaj, în rest nu se vede nici la doi paşi. Din cauza ploii dense, nici ochelarii cu infraroşii nu prea ne sunt de ajutor.

Tai cu grijă sârma ghimpată ce împrejmuieşte depozitul, nu înainte să mă asigur dacă e dublată-de vreun sistem de alarmă sau branşată la tensiune. Ne apropiem cu infinite precauţii de uşa masivă din tablă. Nu se văd santinele. Probabil, băieţii au probleme mari cu personalul combatant şi nu-şi permit să folosească inutil oameni în spatele frontului.

Tocmai ne punem minţile la contribuţie, să găsim o cale de a pătrunde în depozit, când, dintr-o căsuţă aflată la aproximativ cinci metri, iese în viteză, dându-se de-a dura, un fel de butoi, care ne loveşte cu un damf de vin de cea mai proastă calitate. Spre

totala noastră surprindere, butoiul prinde să înjure într-o rusească neaoşă, ameninţându-ne cu cele mai sinistre închisori militare, răspândite pe teritoriul întinsei Siberii.

– Porci sârmoşi! Kondratiev mi-a confirmat că aţi plecat încoace de patru ore. Unde-aţi întârziat atât? Aţi venit în mâini sau aţi ocolit Pământul ca să apăreţi din direcţie opusă?!

Trage un gât din butoiaşul pe care-l poartă la subsuoară, ca pe un frăţior mai mic, şi redeschide discuţia cu o râgâitură, ce putea fi interpretată şi ca declanşarea unei canonade de rachete GRAD.

– Vaci beţive, reia Butoiul, confundându-ne în continuare, am fost nevoit să umplu împreună cu şoferul un ditamai camion Kamaz! Ar trebui să vă împuşc şi să vă trimit cadavrele la morga Institutului Veterinar. Şi de ce sunteţi numai trei? Unde-s ceilalţi doi?

Îmi cade fisa cu viteza unei săgeţi trase de vajnicul Robin Hood.

„Tâmpitule", îmi spun, „porţile sunt larg deschise şi tu o faci pe mercenarul din filmele cu tematică". După care percutez cu tupeu: ^

– Raportez, domnule... Belesc ochii ca o căprioară, dar e imposibil să-i disting gradul..., domnule şef! Doi au fost lichidaţi de bandiţii ceceni, care aveau trăgători izolaţi!

– Marş în depozit şi pregătiţi următoarele trei transporturi! O să-i telefonez lui Kondratiev că, pe viitor, mă lipsesc de asemenea ajutoare. Şi doar pentru voi erau alimentele, nu pentru mama.

Îi cere părerea şi „frăţiorului" său mai mic, apoi mai face o incursiune în minunata lume a animalelor ciudate.

– Cămile vicioase, să nu dea dracu' să dispară ceva, că v-aţi ars! Ultimul care a îndrăznit să se atingă de porţia de votcă a Regimentului 123 de infanterie motorizată a fost legat de un copac şi lăsat prizonier ceceni lor, cu o ureche în buzunar. Ar fi bine, elefanţi dereglaţi sexual, ce sunteţi, să vă puneţi imediat pe treabă. Astea-s listele!

Ne aruncă nişte bucăţi de hârtie cu împărţirea alimentelor pe companii şi dispare împreună cu „frăţiorul" său în căsuţa ce părea să fie punctul de comandă.

Nu ne vine să credem că avem o asemenea baftă. Dăm buzna în şopron şi ne punem pe treabă. E de-ajuns doar un strop din siringile pline, injectat în conserve şi în dopurile sticlelor. Cu pâinea merge cel mai repede.

Nu e otravă cu efect rapid, pentru că efectul ar fi derizoriu: după primii morţi, ceilalţi ar înceta să mai mănânce sau să bea.

Iusuf şi Shogunul par doi medici în plină acţiune de vaccinare în masă, în timp ce eu stivuiesc lăzile la care *s-a umblai,* conform listelor primite de la Butoi. Ne mişcăm repede, nu atât fiindcă ar putea fi descoperită confuzia, cât pentru ce mai aveam de făcut după aceea.

Shogunul face o pauză şi desface o conservă cu şuncă. Se ajută de pumnalul său de luptă. Înfulecă jumătate din conservă, după care dă cep unei sticle şi-şi toarnă în păhărelul personal lichidul incolor. Tătarul îl priveşte cu ochi şireţi. La lumina becului chior, faţa acestuia e mai galbenă ca a unui veteran într-ale hepatitei. Scoate o nouă siringă şi se uită la ea îndelung, în zare.

– Poftă bună! îi urează el japonezului, într-un târziu.

Aiki dă repede din cap aprobator şi trece la explorarea celei de-a doua jumătăţi a conţinutului conservei. Iusuf zâmbeşte larg, lăsând să i se vadă dinţii negri. Cei care-i mai rămăseseră.

– Micuţule japonez, behăie el voios, clocotind de bucurie, tu eşti sigur că obiectul pe care-l ţii în mână, mă refer la conservă, nu a fost deja *injectat?*

Shogunul e pe cale să facă un infarct. Îşi roteşte privirea, încercând să reevalueze situaţia anterioară. Nimeni însă nu ar pune mâna în foc privind adevărul celor spuse de tătar. Aiki scuipă automat bucata de şuncă pe care-o savura şi dă să se repeadă spre butoiaşul cu dezinfectant. Dar nici de astă dată nu are certitudinea că procedează corect.

Ne aruncă o privire disperată, iar rânjetele noastre nu fac decât să-i adâncească starea de depresie. Nu ne ascundem satisfacţia. Stăm pe un butoi de pulbere, dar cel care se află în budă e Shogunul.

Iusuf Ciler se preface că studiază cu atenţie conserva aruncată de japonez. Lupa pe care a câştigat-o de la Fijian la un pocher sângeros răsare dintr-un buzunar al uniformei jegoase. Studiază cu atenţie bucata de tablă inoxidabilă şi ţâţâie dezaprobator din buzele-i subţiri. E momentul în care Shogunul îşi pierde calmul proverbial.

– *Ho! Wakamasu hoda!* scapă el, pe limba strămoşească, o înjurătură bine condimentată. Vă bateţi joc de mine! N-o să-i faceţi voi asta unui camarad.

Îşi armează Kalaşnikovul model '93 şi pare hotărât să ne ia cu el la Buddha, în caz că tătarul ar fi avut dreptate. N-are timp să decidă. Porţile masive se deschid larg şi, la lumina reflectoarelor de camuflaj, vedem un camion Ural manevrând în marşa- rier. Se

opreşte chiar lângă stiva de lăzi pe care o pregătiserăm, şi toba de eşapament răsuflă uşurată.

Pe lângă mastodont, se strecoară şi Butoiul, orfan acum de „frăţiorul" lui, dar urmat de şoferul camionului, mărunţel de statură şi slab. Poartă o cască de tanchist, care-i acoperă aproape în întregime feţişoara. Bocancii uriaşi întregesc imaginea unui lo- -cuitor extraterestru, sosit în vizită de lucru pe Pământ.

– Aţi terminat, maimuţe deflorate? grăieşte Butoiul. Colegul vostru e pregătit să preia potolul.

Ne-a venit rândul mie şi tătarului să ajungem în pragul infarctului. Dacă stârpitura din neamul lui Manivelă îşi dă seama că nu facem parte din acelaşi regiment, o îmbulinăm. Sigur, îi putem lichida fără probleme, dar atunci se alege praful de tot efortul nostru. Tot Shogunul ne scoate din rahat.

– *Davai, brati,* de când te aşteptăm!

Îi înfige şoferului un trabuc uriaş în gură şi-i întinde sticla cu sake. Luată în pripă, stârpitura trage un gât sănătos, crezând că e vorba de binecuvântata votcă.

N-are timp să-şi revină din şoc. Shogunul îi aprinde trabucul cu infinite precauţii. La cele şaizeci şi opt de grade ale sale, sakeul este inflamabil şi o simplă răsuflare a rusului se poate transforma într-un vârtej de foc.

– Hai, la lucru! trâmbiţează neliniştit Butoiul, fixând cu ochi bovini sticla-minune.

Dar Shogunul nu are de ce să fie culant cu unul care e stăpân peste ditamai depozitul de alimente.

Peste o oră, camionul tixit o ia încet din loc. Butoiul ne mai aruncă o listă şi se grăbeşte să-şi întâlnească „frăţiorul" mai mic.

Acum ne facem treaba în viteză.- Cu următorul şofer s-ar putea să nu ne mai meargă la fel de uşor, aşa că se impune s-o ştergem, chit că Butoiul o să dea în bâlbâială, când o vedea că tot el trebuie să încarce camionul. Ne terminăm şi stocul de siringi, o dată cu stivuirea lăzilor pentru al doilea transport.

Părăsim cu multă precauţie hambarul. Înainte de a ne topi în noapte, Shogunul caută firul telefonic şi, când îl dibuie, practică o secţiune aproape invizibilă. Pentru restul de alimente rămase, lipesc două mine S şi le programez să explodeze după patru ore. Suficient timp ca să plece şi al doilea transport otrăvit.

Shogunul scoate o hartă a oraşului şi se orientează la lumina lanternei de camuflaj. Îl urmăm fără ezitare. Este specialistul nostru numărul unu în recunoaştere în teren. Dacă îl legi la ochi şi-i dai drumul într-un deşert, ştie cu exactitate care e drumul ideal către cea mai apropiată oază. De altfel, ne putem ghida şi după zgomotul luptelor, care se intensifică. Probabil, gherilele lui Basaev au început ofensiva pentru recucerirea capitalei.

La revărsatul zorilor, ne căutăm un adăpost. În scurt timp, vor sosi coloanele de blindate ruseşti în ajutorul camarazilor - asaltaţi de ceceni. Uruitul elicopterelor ne înştiinţează că nu va fi o zi uşoară.

Trecem printr-o grădină în care obuzele de artilerie săpaseră gropi adânci. Pare un nou cimitir, în pragul inaugurării. Nu suntem dispuşi să-i facem safteaua. Intrăm într-o casă aproape ruinată şi, cu o nonşalanţă devenită mod de conduită, Shogunul găseşte trapa pivniţei. Încăperea e destul de mare ca să primească, la nevoie, un pluton de soldaţi. Are şi o ferestruică la nivelul solului.

Dau drumul la staţie şi încerc o localizare cu restul celulelor. Primesc răspuns doar din partea Colosului:

– Suntem la A 7 în W 5, îi transmit codificat, holbându-mă la peticul de hartă pe care japonezul mi-l ţine în faţă.

– Confirmat! se aude grohăitul americanului, într-o rusă abracadabrantă.

Închidem staţiile, înainte ca vreun aiurit de transmisionist rus să apuce să ne intercepteze.

Trec la fereastră pentru primele trei ore de planton, iar ceilalţi doi îşi pregătesc culcuşurile. Dacă Iusuf se aruncă de-a dreptul pe nişte scânduri, japonezul începe un adevărat ritual. Dintr-un moment într-altul, te aştepţi să-şi confecţioneze un pat din materialele aflate din belşug împrejur, după care să dea un telefon la recepţie, ca să i se aducă un aşternut de mătase şi o pernă cu puf de lebădă.

Se mulţumeşte, totuşi, cu două rogojini şi trei scânduri, pe care le dispune'într-un mod savant. Foloseşte ca pernă un balot de paie. După rugăciunea de seară (deşi e dimineaţă), scoate sticla cu sake, îşi toarnă în păhărelul lui caraghios şi apoi mi-o întinde.

Il refuz. Mă simt obosit şi trebuie să fiu cu ochii-n patru. În curând, ruşii vor fi peste tot, şi nu am de gând să cad în mâinile lor.

– Te mai fâţâi mult, micuţule japonez? mârâie Iusuf, deschizând pe jumătate un ochi. Vreau să dorm, adaugă el, ca şi cum de-afară, n-ar fi răzbătut până acolo decât ţârâitul greierilor.

Îmi trag un cufăr în dreptul ferestrei, peste care pun un scaun mai vechi decât cel mai bătrân locuitor al acestor meleaguri. Scaunul scârţâie

vehement, dar rezistă. În schimb, eu stau mai comod.

– La dracu', înjură tătarul, căraţi-vă afară, dacă aveţi de gând să faceţi pe'măscăricii! Aici doarme un om!

– Hi-hi-hi! chiţăie încântat Shogunul. Tu, tătarule, om? Ce legătură ai tu sau eu sau Florin cu oamenii?

– Vorbeşte pentru tine, puţoi asiatic! îl reped eu, făcând pe ofensatul. Există cel puţin o sută de motive pentru, care îţi sunt superior.

– Sunteţi amândoi nişte pârţuri din care n-a mai rămas decât scheletul, ne catalogheazǎ fără părtinire Iusuf, întorcându-ne fundul lui mare, cât o antenă parabolică. Din momentul ăsta, dacă mai faceţi vreun zgomot, vă ciuruiesc.

În două minute, începe să sforăie mai dihai ca un bivol astmatic, în duet cu Shogunul care, chiar şi atunci când sforăie, o face tot pe japoneză.

Nu aştept prea mult până când se iveşte avangarda liniei a doua ruseşti. Grupa de cercetaşi care îmi cade în raza vizuală e formată din zecc soldaţi. Se mişcă repede, controlând zona şi transmiţând informaţiile prin staţie, către comandanţii trupelor de blindate şi infanterie, care-i urmează.

Sunt tineri, prost echipaţi şi au privirile tulburi. Probabil, drogaţi. Fumează aproape încontinuu, lucru total interzis într-o misiune operativă de luptă când mâinile nu trebuie şă fie ocupate cu nimic altceva decât cu armele. Ba, câţiva se mai şi opresc să sugă din bidonaşe. Mă întreb dacă fac parte dintre cele „prelucrate".

Un cercetaş fluieră scurt şi ceilalţi îl înconjoară la secundă, cu armele gata să scuipe foc. Rusul scoate

dintre ruine doi puştani, de aproape cincisprezece ani, care susţin de subsuori un bătrân cu un picior amputat.

– *Idi siuda, sabaka* /' îi cheamă soldatul, rânjind ca o hienă la mirosul viitoarelor cadavre.

Cecenii se apropie cu greutate şi intră în cercul cercetaşilor Aişi.

– În genunchi, bandiţilor! îngenuncheaţi în faţa eroilor armatei ruse! În genunchi, şi lingeţi-mi cizmele, dacă vreţi să muriţi mai repede. Altfel, chinurile iadului vor fi mici jocuri nevinovate pentru voi.

Deşi speriaţi până în adâncul sufletului, cei trei refuză să execute ordinul. Au privirile încărcate de ură. Unul dintre puşti aruncă o flegmă sănătoasă pe cizmele rusului.

– Lingeţi-le singur, târâtură! urlă el, isterizat. Şi spune-i maică-tii să-şi bage un dop în p... ca să nu mai nască avortoni ca tine!

Aproape instantaneu, soldatul deschide focul şi le seceră picioarele. În acest fel. Îi face într-adevăr să stea în genunchi, mai puţin pe bătrân, care cade în faţă.

Îşi aruncă Kalaşnikovul pe umăr, scoate încet pistoletul Ma- karov şi-l armează. Calm, fără să-i tremure mâna, îi împuşcă în cap pe cei trei ceceni. Calcă peste cadavre şi le scuipă, la fel cum fac şi camarazii săi. Puştiul care-l scuipase, deşi mort, are parte de un tratament special. Soldatul insultat îl înşfacă de ceafă şi îşi şterge cizmele cu faţa lui. Apoi li se taie cadavrelor urechile şi

' Vino încoace, câine! (lb. rusă) (n. tr.) nasul şi li se îndeasă fiecăruia în gură. În final, îşi desfac prohabul şi urinează veseli pe ceceni.

Doi ruşi. se apropie de casa în a cărei pivniţă ne-am găsit adăpost. Caută noi victime. Sângele le deschisese pofta de mai mult sânge.

Aşez încărcătoarele de rezervă pe pervazul ferestrei, ca' să le am la îndemână, şi trag tocurile celor două pistoale mai în faţă. Două grenade dispar în cizme, făcându-şi loc lângă cuţitul meu de luptă. Dar nu e cazul să-i trezesc şi pe ceilalţi doi, căci ruşii trec mai departe. Moartea e puţin ocupată, aşa că îi las pe lista de aşteptare.

Insă nu durează prea mult. După mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la declanşarea ofensivei cecene, luptătorii lui Dudaev, conduşi de Şamil Basaev, ocupă centrul capitalei. Toate posturile de control instalate de forţele ruseşti în oraş sunt încercuite. •

Comandourile „Legiunii Străine"[6] îşi făcuseră pe deplin datoria. O conductă de păcură şi trei coloane de aprovizionare cu muniţii sunt aruncate în aer. Cecenii cuceresc sediul Televiziunii şi o rafinărie de petrol din cartierul Zanodskoi. Peste cinci sute de ruşi sunt ucişi şi alţi opt sute răniţi. Sunt luaţi câteva zeci de prizonieri. Şi de partea cecenă pierderile se resimt. Dar cel mai grav e faptul că eroica armată rusă rămâne treptat fără muniţii. N-are altă şansă decât să se retragă.

Îşi lasă morţii şi-şi părăseşte poziţiile în mare grabă. Când se înserează, capitala e aproape eliberată. Pe străzi, zac o mulţime de cadavre - soldaţi şi civili, laolaltă, iar din loc în loc, mormane de tancuri şi transportoare blindate ruseşti. Fumul şi mirosul greţos de carne arsă pun stăpânire pe oraş.

---

6 **Nu este vorba de Legiunea Străină franceză, ci de o autodenurnire a mercenarilor care luptau în Cecenia (n. tr.).**

Ura dintre cele două popoare distrusese în câteva zile tot ce se construise în zeci de ani.

Bulevardul Lenin, „logodnica" dorită de ambele părţi, se află acum în mâinile cecenilor.

Groznîi arată ca un oraş pustiu. Majoritatea locuitorilor s-a retras în locuri considerate sigure. Dar ce loc mai poate fi considerat sigur într-o ţară în care şi copiii fac război?!

O dată cu lăsarea nopţii, luptele se intensifică. Ne întâlnim cu Colosul şi cu cei doi însoţitori ai săi, care nu-l slăbesc nici o clipă, în apropierea punctului stabilit. Continuă să plouă şi să bată un vânt rece.

– Unde s-o fi băgat bocciul ăla de Şcedrin? mârâie Colosul cu duşmănie. Cine ştie în ce cârciumă zace împreună cu paraliticul de Fijian, şi trag acum la aghioase, lăsându-ne pe noi să luptăm.

Americanul e roşu de furie. Hârâie când şi când, ca o mâţă care a înghiţit un os de peşte şi s-a înecat.

Rămaşi fără comandă, adoptăm strategia convenită: retragere individuală spre Ciri-Iurt. Ne strecurăm printre ruine, riscând să fim oricând confundaţi de ceceni sau atacaţi de ruşi, şi găsim într-un târziu şoseaua mult dorită, care să ne ducă înapoi. Lăsăm în urmă luptele, cu toate că lui Şamil şi lui Zelimhan le sclipesc ochii de poftă. Nu mai avem chef să participăm la ele. O dată îndeplinită misiunea, suntem satisfăcuţi. Nu e ţara noastră, iar cecenii nu ne sunt rude.

Ne ascundem într-un pâlc de copaci şi aşteptăm, hotărâţi să rămânem aici până la miezul nopţii, în caz că Vladimir şi Fijianul ne-ar urma. Lăsăm staţiile deschise pe recepţie şi aprindem lanternele de camuflaj. Ploaia se opreşte şi avem prilejul să ne

stoar- cem hainele şi să ne scoatem apa din bocanci.

– Ia zi, facem pace? grăieşte dintr-o dată Colosul, fixându-l pe japonez cu ochiul său viclean.

Shogunul îşi trage la loc, liniştit, cizmele lui de aviator, nu înainte de a le fi lustruit cu o cârpă pe care o ţine permanent în buzunarul din spate al salopetei, şi deschide gura:

– Cât ţine la tine pacea asta?

– La naiba! tresare Colosul, continuând să-l privească nedumerit. După cât pricep eu, pacea e pace. Nu se mai termină. E pentru totdeauna.

– Şi aici a fost mai întâi pace, apoi război, apoi iar pace, şi acum iar război. Cât ţine la tine acest „totdeauna"?

Colosul pare să fie în impas, dar nu renunţă. Ameninţarea Fijianului cu glonţul crestat la vârf, venit de cine ştie unde, nu are darul să-i tulbure somnul. Ca de obicei, în aceste momente, se scarpină gânditor în cur şi se străduieşte, fără să reuşească, să ne dea impresia unui înţelept aplecat asupra problemelor lumii.

– Bine, îmi pare rău! Mi-au cedat nervii. Ce vrei? Nu suntem la un bal mascat. Suntem la război, iar la război te mai lasă nervii. şi apoi nu suntem nişte domnişoare din secolul al XVIII-lea, care n-au văzut un membru de bărbat în viaţa lor, încheie el, lăsându-ne să cugetăm asupra concepţiei lui despre Secolul Luminilor.

Shogunul nu-i un om duşmănos. Întinde o mână, pe care uriaşul se grăbeşte să i-o strângă.

– Trebuie să bem pentru asta, adaugă el, împingând cu un gest neglijent bidonul propriu mai în spate.

Dar japonezul e mai mult defcât avizat asupra mitocăniei americanului. Dă la iveală o sticlă din inepuizabila sa provizie de sake şi ne îmbie cu zâmbetul lui mereu enigmatic.^

– Le primeşti prin poştă? se interesează Colosul, servin- du-se fără jenă primul, direct din sticlă.

Shogunul nu răspunde. În schimb, mai scoate din raniţă nişte uscături, pe care ni le prezintă drept carne de peşte, preparată după străvechi metode japoneze, şi nişte pâinici de orez.

Băutura şi alimentele le primeşte printr-o reţea AUM, implicată în traficul de tehnică electronică militară din zona islamică a Caucazului. Cecenii beneficiază astfel, şi ei, de ultimele invenţii în domeniu. Multe dintre rachetele lor sunt ghidate prin radare japoneze, iar staţiile lor de înaltă performanţă pot intra în legătură cu satelitul militar Yapazu, care interceptează toate convorbirile radio ale ruşilor din zonă.

Cum. de altfel, procedează şi americanii în privinţa convorbirilor locale ale cecenilor. Doar că informaţiile zboară spre Kremlin.

Înfulecăm un fel de batog şi, la răstimpuri, sorbim din sticla protejată de-o carcasă de sârmă. Singurii care nu participă la festin sunt cei doi ceceni. Se roagă, cu palmele ridicate spre cer, pentru binele familiilor lor şi pentru victorie.

– Am câştigat cu toţii bani buni în Ultimele zile, face Colosul, dând sticla mai departe. Şcedrin spunea de un bonus de cincizeci la sută, dacă va fi eliberată capitala. Ce-ar fi să ne bucurăm de aceşti bani? De pildă, iată, până va sosi iubitul nostru comandant, însoţit de nepreţuitul nostru camarad,

am putea încerca să ne omorâm timpul cu o partidă de zaruri.

Îşi întinde pe jos batista mai groasă decât un covoraş de postav, din cauza jegului, şi aruncă, chipurile neglijent, obiectele cu pricina. Zarurile se învârtesc şi ne arată şase de unu. E un truc vechi. Cunoscătorii îşi dau seama că zarurile sunt măsluite, în •schimb, fraierii sunt tentaţi,- ştiind că oricare alt zar ar fi mai mare decât şase de unu.

Dar singurul fraier se dovedeşte a fi Colosul.

Cu o mişcare rapidă, tătarul despică unul dintre zaruri cu cuţitul său de luptă şi ridică o bucăţică de metal găsită înăuntru. Dacă arunci într-un anumit fel, îţi cade zarul dorit. E momentul în care americanul începe să transpire. Trage cu coada ochiului spre Şamil şi Zelimhan şi se mai linişteşte.

Se lasă o linişte mormântală. Până şi exploziile din oraş se mai atenuează. Îl fixăm cu toţii pe american, aidoma unei colonii de şerpi care privesc o găină jumulită. Totul până la bani!

Pentru bani, ne riscăm viaţa. Îi putem cheltui cu uşurinţă pe orice prostie. Cu o condiţie: să nu fim furaţi.

– Nu sunt ale mele, vă jur, e prima oară când le folosesc, fornăie neliniştit Colosul, urmărindu-ne cu aviditate mâinile. Le-am primit de la un cecen. De unde să ştiu eu că sunt măsluite? Nici în visurile mele cele mai negre nu mi-ar trece prin cap să vă trişez pe voi, camarazii mei! continuă să mintă cu seninătate.

– În cazul ăsta, croncăne Iusuf, n-o să ai nimic împotrivă dacă o să jucăm cu alte zaruri.

Le pune pe „covoraş", privindu-l mai departe pe uriaş, care dă mici semne de nervozitate.

– şi de unde stiu eu, se rătoieste Colosul, că nu sunt şi astea

, ». 7, măsluite?

– Te las să le tai şi să le verifici. Dacă sunt măsluite, îţi plătesc zece mii de dolari. Dacă nu, îmi dai tu cinci mii.

Colosul încearcă să-mi ceară ajutor din priviri, dar, v-am mai spus, când e vorba de banii pentru care am luptat, poate să fie şi tata, că nu mă interesează!

– Nu mai joc, decide americanul, strâmbându-se ca un copil căruia nu i s-a cumpărat jucăria preferată.

– Ne-ne-ne! vesteşte Shogunul, apucându-l de braţ. Tu ai propus jocul. Tatăl meu, Ogadu Sumaru, spunea că, atunci când cineva te cheamă la luptă, acel cineva trebuie să dea tot el primul exemplu.

Cecenii nu pricep mare lucru, dar simt că mentorul lor e în impas. Nu îndrăznesc totuşi să intervină.

– Să începem, aşadar! zic eu, pentru a sparge atmosfera tensionată.

Suntem cu toţii obosiţi şi cu nervii întinşi la maximum. Cea mai mică scânteie poate declanşa un conflict cu urmări neprevăzute. Ar fi păcat să ne rănim între noi, dacă n-au făcut-o alţii.

Preiau zarurile, le frec ca pe nişte chiftele, fac două rotiri în jurul axei mele şi le arunc cu o mişcare din şold. Sunt şase de unu şi, pe moment, rămânem ca trăsniţi, nemaiştiind ce să credem. Americanul e gata să taie un zar, dar nu-i sigur că n-ar putea fi o coincidenţă bizară.

Prinde micile obiecte din os şi le examinează atent, chipurile pentru a le curăţa de murdărie.

– Mai bine să schimbăm „masa", e de părere tătarul, dând la iveală covoraşul de rugăciune. Allah

e mare şi o Li mă ierte. Zarurile se opresc în mucii tăi pietrificaţi, adaugă el, ridicând scârbit cu un băi batista Colosului şi azvârlind-o ca pe un şarpe veninos.

Americanul termină analiza de laborator şi se pune pe treabă. Freacă zarurile cu încrâncenare. Când să le arunce, o voce venită din neant îl lasă cu mâna în aer şi cu piciorul stâng ridicat. Pare un gimnast care se străduieşte să execute o „cumpănă".

– Unde sunteţi, animalelor? Răspundeţi mai repede, altfel, vă puteţi băga o grenadă în cur. Nu uitaţi să-i scoateţi cuiul.

E Vladimir, care dă impresia unei fete bătrâne speriate de întârzierea ciclului. Colosul profită de situaţie şi scoate repede staţia. Zarurile dispar într-unui dintre buzunarele sale şi speră, în sinea lui, că nimeni nu-i observă mişcarea.

– Da, domnule comandant, să trăiţi! zbiară el, luând şi poziţia de drepţi, de parcă l-ar fi avut în faţă pe Şcedrin. Soldat de rangul întâi, Frederik Sheldon, raportează. Suntem pe şos...

Palma uriaşă a tătarului îi astupă gura.

– Boule, îi şopteşte tătarul la ureche, transmite coordonatele codificate, altfel, după cinci minute, ne trezim cu toată Armata Roşie pe cap!

Totul se lămureşte şi, în scurt timp, suntem împreună. Lipsesc zâmbetele protocolare şi efuziunile.

– Raportează, scrâşneşte Vladimir, aruncându-se pe fund şi servindu-se neinvitat din sticla japonezului.

Îi dau toate detaliile şi-i trec microfonul Colosului.

– Am prins pe drum o coloană de aprovizionare cu muniţii, pe care am reuşit s-o minăm din mers,

spune el cu mândrie. Am pus lanţuri de mine pe trei drumuri principale şi am căsăpit, între timp, soldaţi inamici. Am provocat, împreună cu însoţitorii mei ceceni, o atmosferă de teroare, care a contribuit decisiv la demoralizarea duşmanului, determinându-l să se retragă şi penniţând, în acest fel, bravelor trupe cecene să ocupe centrul dragii lor capitale.

– Ai cucerit şi Moscova? întreabă Şcedrin, fără să facă vreun efort de a-şi ascunde dispreţul.

Dar Colosul e departe de a se simţi jignit de ironiile rusului. Reuşeşte să evite pierderea câtorva sute de dolari, cunoscut fiind ghinionul lui la zaruri, şi, în plus, se alege şi cu şase bucăţi nou-nouţe, pe care le va putea măslui. Cu mai mare atenţie de astă dată. Oftează şi dă şi el drumul la robinetul cu subtilităţi.

– Adevărul e că, alergând să ocup Sankt Petersburgul, Moscova mi-a scăpat din vedere.

Dar Scedriri nu e la ora de bancuri.

– Ruşii au apucat să distrugă complet flancul drept al ceceni lor. Au atacat cu rachete ALAZAN şi au omorât toată suflarea. A mierlit-o şi Avlur, fiul generalului Dudaev, care comanda detaşamentul.

– Să-i fie ţărâna uşoară! zice pios Colosul, înhăţând sticla japonezului şi dând de duşcă ce mai rămăsese pe fund.

– Nu e momentul să plângem, continuă Vladimir. Sau, mai bine, plângeţi-vă pe voi. Nu ne mai întoarcem la Ciri-Iurt. Spre dimineaţă, ne vom întâlni în careul D3, la nord-vest de Groznîi, cu detaşamentul condus de maiorul Pavlovici. Trebuie să împiedicăm orice tentativă de încercuire a capitalei. Ştiu că nu-i cea mai grozavă veste pe care

v-o puteam da, dar ăsta e ultimul lucru care m-ar face să sufăr. Somn două ore, după care, la drum!

Când ne întâlneşte, Pavlovici se arată mai mult decât încântat. Detaşamentul de mercenari lucrează din plin la construirea, unor fortificaţii în marginea satului pe care îl aleseseră ca punct de rezistenţă. Civilii îşi adună grăbiţi bruma de avere şi se urcă în cele câteva camioane disponibilizate.

– Arătaţi ca nişte coaie de motan proaspăt castrat, ne gratulează sârbul, expunându-şi cu nonşalanţă cariile şi găurile din gură. Ce-i cu voi? Aţi crezut oare că, la banii pe carc-i primiţi, veţi participa la carnavalul din Rio de Janeiro?

– De ce să mint, o clipă m-a încercat această speranţă! zice Colosul amical, uitând, ca de obicei, că există regulamente militare chiar şi pentru mercenari.

– Ei bine, te-ai înşelat, replică sârbul, continuând să zâmbească. Locotenent "Şcedrin! O dată reîntorsi la bază, în caz că această creatură mai există, va trebui să scrie de o mic de ori propoziţia:,,Un soldat nu vorbeşte niciodată neîntrebat în faţa unui superior."

– Mi-am uitat stiloul în Angola! punctează încântat uriaşul.

Dar maiorul nu mai insistă. Cel mai înţelept cedează întotdeauna, se gândeşte el, luându-i pe rus şi pe Fijian în căsuţa ce ţine loc de punct de comandă.

A

– După ce ne vom retrage din mercenariat, eu am să-l pun să scrie de zece mii de ori:,,Un maior nu are voie să-i întoarcă spatele unui soldat, fără ca mai întâi să-l salute."

Apoi, vesel nevoie mare, Colosul se îndreaptă către prima casă care-i iese în cale. Strigă spre un localnic unul dintre cele două cuvinte ruseşti pe care le învăţase la perfecţie:

– Kuşanie[7]!

Localnicul ridică din umeri şi îşi continuă drumul. Uriaşul intră în casă, cotrobăie prin bucătărie şi găseşte o găină scheletică, speriată. Scoate un chiot de bucurie. Găina nu e însă dispusă să se lase pradă poftelor americanului. Cotcodăceşte din toată pipota şi tautā disperată o cale de ieşire.

Semnalele de alarmă sunt recepţionate de nevasta localnicului, care apare val-vârtej şi începe să-l izbească pe american cu o pernă. Arma de atac se sfâşie, iar Colosul, plin de fulgi, ia locul găinii. Aceasta profită de momentul de derută al uriaşului şi dispare într-o direcţie rămasă şi până astăzi necunoscută.

– Ticăloşilor! ţipă gazda, continuând să-l altoiască pe american doar cu pânza pernei. Am zis că numai leprele de ruşi se poartă aşa, spurca-v-ar Allah!

Nevasta e săltată de localnic şi aruncată în camion. Colosul nu ştie cum să scape de fulgii ce se lipiseră parcă de el şi înjură ca un vatman.

– Vin tocmai din îndepărtata Americă, să vă apăr de „pericolul roşu", îmi pierd cei mai frumoşi ani prin coclaurile astea, şi, în schimb, ce primesc? M-am săturat, kni voi înainta în cel mai scurt timp demisia generalului Dudaev. Iar voi, ce vă holbaţi aşa?

Pavlovici revine, urmat de Şcedrin şi de Fijian. Împarte rapid ordinele de luptă şi dispune aşezarea,în dispozitiv. Dar nici nu apucăm bine să ocupăm poziţiile când un zumzet îndepărtat ne

---

7 **Mâncare î (n. tr.)**

înştiinţează că uriaşele „libelule" ruseşti au trecut la atac.

Într-adevăr, prin binoclu, pot vedea cinci puncte negre cum se apropie vertiginos de locul în care ne aflăm.

– O escadrilă de elicoptere! latru eu către Pavlovici.

– Nu te mai căca pe tine. Câte?

– Cinci până acum. Ridic binoclul şi-mi continui raportul: Vin trei avioane.

– Plutonul 2 la AA! Grupa cinci la AG-uri. Dispersaţi-vă şi frigeţi-le-o!

– Blindate! urlă şi Iusuf. Sunt cel puţin zece. În spate, coloană de transportoare. Vin în evantai. Doar mitraliere şi aruncătoare de flăcări.

– Lăsaţi-le să se apropie. Am trasat două linii de mine. Replicaţi doar dacă încep să tragă. Plutonul 7, grupa întâi şi a doua, ocupaţi poziţia nord-vest.

Avem dQuă lansatoare de rachete, dar asta nu e de natură să ne liniştească.

Pavlovici şi Vladimir continuă să împartă ordine, în timp ce uruitul elicopterelor şi vuietul avioanelor cresc ameninţător.

Camioanele cu civili o tulesc din loc cu viteză maximă, în direcţia Sud. Totuşi, nu pot zbura. Două Suhoi-25 trec la firul ierbii, secerându-i pe refugiaţi* - bătrâni, femei şi copii, de-a valma - cu mitralierele de la bord. Nu scapă nimeni. Dar, numai aşa, ca să se convingă de realitate, unul dintre avioane revine şi trimite o rachetă aer-sol, care transformă micul convoi într-un bulgăre de foc.

Vine rândul nostru. Elicopterele ne întâmpină cu o salvă de rachete, în timp ce mitraliază în jur cu tot armamentul de la bord. Ori sunt beţi, ori sunt neinstruiţi. O mare parte din muniţia lor se risipeşte

în păduricea care străjuieşte satul, iar rachetele o iau razna către un lac, la pescuit. Dar încă nu-i cazul să ne bucurăm. E doar prima tranşă.

Nici noi nu stăm cu mâinile în sân. Le trimitem o porţie barosană de grenade FOKUS şi o serie de rachete JAHER, primite pe filiera iraniană. Două elicoptere sunt atinse în plin şi explodează mai ceva ca în filmele de acţiune. Aud distinct urletul de satisfacţie al Colosului şi sunt sigur că una dintre rachetele care au provocat dezastrul îi aparţine.

Celelalte trei elicoptere prind înălţime şi renunţă brusc la luptă, luând azimut bază. Doar un Suhoi-25 survolează în viteză maximă satul şi lansează snopuri de gloanţe, dar aiurea. Revine, dar ceva mai precis. Latura dreaptă a dispozitivului e distrusă în totalitate. Cei zece georgieni care asigurau arcul de cerc sunt de-a dreptul pulverizaţi. Aviatorul se declară mulţumit de rezultat şi o zbugheşte după camarazii săi, urmărit de două rachete JAHER.

Suntem reperaţi, lucru care ne ameninţă liniştea. În scurt timp, artileria grea a ruşilor va intra în acţiune. Flancul pe care-l susţinem are o mare importanţă pentru ei.

Pavlovici vorbeşte o vreme în staţia ce-i asigură legătura cu Centrul şi se răsteşte la noi:

– Îngropaţi-vă până la amigdale! Să nu ştie nimeni că mai existaţi prin locurile astea. Sunteţi cu toţii morţi, i

Mort, mort, dar nu renunţ la binoclu. Şi ce văd nu-mi poate crea o stare de bună dispoziţie. Blindatele se opresc şi, prin turele, îşi scot capul comandanţii de car. Infanteriştii ies din transportoa-re şi se urcă pe tancuri. Ar fi o joacă pentru Shogun

şi pentru Iusuf să le împroaşte creierii cu puştile cu lunetă. Dar Pavlovici le face semn să stea calmi.

Mă încearcă din nou sentimentul de greaţă pe care l-am avut în „ciudatul război" din Transnistria[1]. Pentru că întâmplările din aceste momente seamănă al naibii de mult cu o învoială la nivel înalt sau cu o defecţiune.

Apoi, începe canonada. La fiecare zece minute, lansatoarele de rachete ruseşti ALAZAN şi GRAD trag câte un proiectil asupra capitalei Groznîi. După direcţia imprimată, se pare că vizează în special centrul oraşului, Piaţa Minutka şi podul de peste Sunza.

Cu toate că am putea mima o contraofensivă pe flanc, pentru a anihila regimentul de blindate şi a lichida companiile de infanterie ce le însoţesc, continuăm să stăm ca la spectacol.

– Ce mai e şi asta? tresare până şi Colosul, unul dintre cei mai fervenţi susţinători ai petrecerii războiului prin cârciumi. Ne

' Vezi Spaimă şi moarte în Transnistria, de acelaşi autor (n. tr.).

jucăm de-a v-aţi-ascunselea? Să-i omoram pe rusnaci, de-aia am venit până aici, nu?

Duce mâna la puşca sa cu lunetă, pe care-o pregătise pentru orice ocazie, dar Vladimir îl loveşte cu ţeava AKM-ului peste degete.

– Nu trage nimeni fără ordin!>

Colosul nu mai dormise de trei nopţi şi două zile, timp în care nu vizionase filme. Deşi acoperit cu zeci de kilograme de pământ, sare brusc în sus şi, cu o figură de jiu-jitsu, îl pune jos pe Vladimir, fixându-i în gât cuţitul său lung cât toate zilele.

– Îndrăzneşte să mai faci o dată figura asta, şi-ţi scot rectul pe gură!

Împuşcătura îl ia prin surprindere. Priveşte cu stupoare cascheta găurită, aliată acum la câţiva metri în spate.

– Dă-i drumul, buhai jegos! urlă Pavlovici, în pragul nebuniei. Ar trebui să-ţi găuresc pe loc ţeasta aia de rinocer!

– Buhai sau rinocer, hotărâţi-vă, zice Colosul binevoitor şi, oarecum, mai liniştit.

Sârbul îşi armează din nou bătrânul său Mauser şi avem impresia că uriaşului i-a sunat ceasul.

– Sunt un soldat disciplinat, recită Colosul la repezeală. Execut întocmai şi la timp ordinele, să trăiţi, domnule maior!

Îl eliberează pe rus şi dă drumul cuţitului în teacă. Îşi ridică cascheta, curăţând-o cu atenţie de noroi, deşi nimeni nu l-ar fi putut acuza vreodată de mania curăţeniei. Trage tot timpul cu coada singurului său ochi către Mauserul care încă îl mai ameninţă, apoi se preface că scrutează depărtările, aidoma unui bun şi disciplinat observator.

După trei ore, bombardamentul artileriei încetează. Suntem foarte nervoşi. Ca nişte gâşte călcate de un gânsac castrat. Nu e nici pe departe una dintre cele mai plăcute stări să stai în faţa inamicului şi să-i admiri canonada. Încercaţi, şi o să-mi daţi dreptate.

O dată cu oprirea vâjâielii, blindatele ne întorc spatele şi o iau la sănătoasa în direcţia din care au venit. Acum, chiar că nu mai înţelegem nimic.

Pavlovici primeşte ordin de repliere. Spre seară, ajungem în Ciri-Iurt, unde ni se comunică plecarea într-o permisie de trei zile.

Da, am auzit bine! Permisie de trei zile! într-un război de o asemenea amploare şi violenţă, cele mai pregătite trupe, dotate cu armament ultramodern, sunt lăsate într-o permisie de trei zile!

Nu se punea problema recuperării. În maximum douăsprezece ore, oricare dintre noi ar fi fost în cea mai perfectă stare de luptă.

Este vorba de altceva.

De înţelegere. SOGLAŞENIE!

*Î*nţelegerea dintre ruşi şi facţiunile cecene de sub comanda lui Zavgaev, care provocaseră defecţiunea. Dar combatanţii ceceni rămăseseră în majoritate de partea generalului Dudaev. Ei n-ar fi putut să fie învinşi decât prin exterminare. Or, asta nu ar fi convenit în nici un fel Occidentului, care şi-ar fi schimbat cu o sută optzeci de grade atitudinea faţă de Rusia.

Şi iată cum Ursul rus apelează la viclenia vulpii, din cauza căreia rămăsese fără coadă.

Marea păcăleală începe simplu. Dudaev este „înzestrat" pe căi oculte cu un car de reportaj mobil, de mare putere, cu ajutorul căruia reuşeşte să întrerupă câteva ore emisia canalului Televiziunii Naţionale Ruse, ORT. Şi Dudaev transmite cecenilor că ruşii au încercat să-i -blocheze pe combatanţii separatişti ceceni la Groznîi, prin formarea a trei inele de încercuire a oraşului şi prin crearea de câmpuri de mine în jurul lui. Şi le mai spune că operaţiunea armată declanşată în capitală a acţionat pe cinci direcţii, având misiunea de ocupare a principalelor clădiri administrative din oraş. După care, promite să revină a doua zi cu noi indicaţii.

Cecenii sunt în culmea fericirii. Comandantul lor, care devenise deja o figură legendară, fostul general

de aviaţie al armatei Uniunii Sovietice, Djohar Dudaev, le-a umilit pe târâturile „roşii". Va fi aşa cum le promisese la început: cei ce vor veni pe tancuri se vor întoarce în sicrie.

Ruşii exultă şi ei. Diversiunea dăduse rezultate nesperate. Carul mobil al lui Dudaev se autodistruge la ora stabilită, omorând şi doi tehnicieni ceceni, care aveau în grijă aparatul. Cu atât mai bine!

La puţin timp, emisiunea ORT se întrerupe din nou, şi apare iarăşi pe post generalul Dudaev. De fapt, o sosie a generalului, pregătită în laboratoarele secrete ale Serviciilor Speciale ruse, care mulţumeşte trupelor conduse de Basaev şi Iandarbiev, dân- du-le ordin să părăsească oraşul.

Cei doi comandanţi sunt stupefiaţi. Încearcă să intre în legătură cu Comandamentul Suprem, aflat într-un loc secret, dar bruiajul electronic, în care ruşii sunt experţi, de când îl probaseră cu succes în 1989, în România, face imposibilă legătura. Au bătut până şi tehnica japoneză primită de ceceni. Satelitul lor, MIR, îl detectează pe cel japonez şi-i inoculează o frecvenţă falsă. Numai americanii ar fi putut să le dea parola de intrare în sistemul satelitului, dar nimeni, niciodată, nu a recunoscut aşa ceva.

Deruta este generală. Trupele lui Dogu Zavgaev se retrag. Sunt urmate de celelalte. Ordinul trebuie respectat.

Luptătorii ceceni părăsesc capitala fără luptă. Tot fără luptă, o reocupă trupele ruseşti. Dar acum, poziţiile sunt deţinute de faimosul Batalion 133 Blindate, supranumit *Zaieţ.* Soldaţi hârşiţi în luptele din Vietnam, Laos, Yemen şi Afghanistan.

Măcelul fusese evitat.

Pentru moment.

Dar ruşii au şi ei mândria lor. Nu au de gând să cedeze aşa de uşor în faţa unui Occident pe care continuă să-l considere putred. Şi nici să asculte de ordinele lui.

şi au motivele lor s-o facă.

George Feodorovici Djoharin era obosit. N-ar fi crezut ca, vreodată, un joc CD-ROM, oricât de complicat ar fi fost, să-l epuizeze într-atât, încât să se simtă ca după o săptămână de lucrări scrise.

F-4 îl chemă însă cu insistenţă. O dată intrat în joc, în oricare, e foarte greu să mai ieşi fără să-l duci la bun sfârşit. Adică, să fii învingător sau să fii învins.

Tentaţia devine mai mare decât oboseala.

Răspunse apelului şi apăru Bill Colby.

Războiul din Cecenia va fi unul de lungă durată. Va fi un război care, după o perioadă de armistiţiu, se va extinde şi în afara Caucazului. Nu uitaţi că războiul este aidoma focului: se propagă din aproape în aproape. Primul pas a fost în Kizliar1. Următoarea lovitură ar putea fi la Marea Neagră. Luaţi legătura cu un port din Turcia, unde se va afla un comando caucazian procecen, format din abhazi şi cerchezi. Nu uitaţi, de asemenea, că la Constanţa, în România, la nici o mie de kilometri, se află acum un pluton alcătuit din cei mai faimoşi luptători din istoria mercenariatului. Terorismul este singura armă ce poate întreţine războiul. Altfel, cecenii vor fi masacraţi.

Oleg Kalughin intră, fără să mai fie programat. Jocul e în aşa fel gândit, încât, atunci când jucătorul nu are viteză de reacţie, să preiei iniţiativa. Poţi să-i spui *joc periculos.* Dar ar fi un pleonasm.

Oraş în Daghestan. ţară vecină cu Cecenia. unde gruparea „Lupul Singuratic", condusă de Salman

Raduev, a luat o seamă de ostatici, llind opriţi apoi la graniţă. În satul Pervomaiskaia. Cecenii au reuşit să scape din încercuire, travestindu-se în femei (n. tr.).

Oleg Kalughin comunică:

Trebuie să înţeleagă cu loţii că acum ne aflăm în situaţia în care nu se pune problema eliberării unor ostatici, indiferent cine ar fi ei. Dacă privim din punc.t de vedere militar, această situaţie se aseamănă cu capturarea unei fortăreţe. Acţionaţi I

x Nici vorbă de permisie.

Nici vorbă de Ciri-Iurt.

Suntem îmbarcaţi într-un avion Cessna, fără nici o explicaţie. Este cel cu care sosiseră câţiva observatori ai Comisiei Europene de Supraveghere a Ostilităţilor. Aparţine companiei Swissair, dar cecenii posedă la perfecţie arta „împrumutului".

Peste câteva ore. când aterizăm, mă frec la ochi. Nu, nu visez. Ne aflăm pe aeroportul militar din Constanţa. Nu am cum să-l confund. Un an din viaţa mea de soldat îl petrecusem aici, pentru un instructaj special antitero. •

Ce-i drept, contractul nostru se apropie de sfârşit, dar războiul e în toi, şi nimeni nu ne întreabă dacă mai vrem sau nu să semnăm pentru încă şase luni.

În mintea mea e o mare învălmăşeală. Ce caută România în toate astea? Din câte ştiu, încă nu trecuse la islamism. Dar nu e singura întrebare la care nu găsesc răspuns. Asta însă nu-i treaba mea. Sunt plătit să ucid. Atât.

Restul nu mă priveşte.

Pavlovici ne împarte nişte carnete de marinar, din care reiese că facem parte din echipajul vasului *Sea*

Shoe, sub pavilion hon- durian, venit să descarce minereu de fier din Brazilia.

– Încep să uit cum mă cheamă de-adevăratelea! exclamă Colosul, silabisind cu greu noul său nume. Ce-i asta?... He... Io... gard... Kar... ma... kin... sen!... Cine dracif poale să pronunţe un asemenea nume? Păi, dacă mă opreşte un poliţai şi mă întreabă cum mă cheamă, ce pot să-i clămpănesc cu din întortocherea asta?!

– Nu te va întreba nimeni, hotărăşte Pavlovici. Va fi de-a- juns să se uite la tine, şi te vor lăsa să-ţi continui liniştit activitatea. Singura lor mirare va fi în privinţa faptului că îţi lipseşte o supraveghere permanentă, obligatorie în cazul tău.

– Din moment ce suntem cu toţii marinari, guiţă Colosul, într-o clipă de inspiraţie, de altfel, foarte rară la el, înseamnă că nu trebuie să mai respectăm gradele, care, oricum, nu mai există!

Aruncă o privire în carnetul de marinar al maiorului Pavlovici şi i se adresează cu o nesimţire totală:

– Măi, Rottenberg, care ar fi propunerile *tale* privind petrecerea acestei permisii la ţărm?

Sârbul zâmbeşte strâmb şi-şi repede pe neaşteptate bocancul • în glezna uriaşului.

– De ce nu-l întrebi pe colegul de lângă tine? zice el, dând din cap în direcţia mea. E în ţara lui şi ştie cel mai bine ce ar fi de făcut.

Într-adevăr, din carnetul meu de marinar reiese acelaşi lucru: marinar român, angajat de Societatea Cruzeiros, pentru echipajul vaporului de pe care tocmai „debarcasem". Zâmbesc şăgalnic şi, fără vreun motiv aparent, mă simt stăpânul casei.

– Ce v-ar dori'inimioara, copii? întreb eu retoric.

– Gagici şi băutură! strigă ei în cor, plini de vioiciune.

– Luaţi-vă de mână câte doi şi urmaţi-mă!

Un microbuz fără însemne ne transportă până în apropierea statuii lui Ovidiu. Coborâm şi privim cu pioşenie către marele exilat. Ne trec prin minte fragmente din *Tristele.* Colosul strigă în gura mare:

– Am cunoscut în lunga mea viaţă homosexuali, lesbiene, pedofili, zoofili, labagii, dar, sincer să fiu, tipi care să reguleze statui n-am întâlnit niciodată.

Suntem îmbrăcaţi în costume de blugi şi, fireşte, nu ne lipseşte tricoul de marinar. Şepcile noastre au cozorocul lung şi poartă sigla,,SS" - iniţialele vaporului de pe care. chipurile, provenim.

Strada pe care intrăm, străjuită de o geamie, coboară spre faleză. O atmosferă patriarhală, tihnită, luminată de un soare blând, plictisit şi el de nemişcare. Pare un stop-cadru sau, şi mai bine, o fotografie din secolul trecut.

Până când ne facem noi apariţia.

Instantaneu, strada intră într-o animaţie pe care nu i-ai fi bănuit-o defel. Dintr-un gang, apare un tuciuriu, cu o burtă mai dihai ca a unei gravide în luna a noua, şi deschide ferm braţele în semn de oprire. Zâmbetul lui ne convinge că nu-i vorba de un agent de circulaţie.

– *Velcam! Soie lesbian, venu!* turuie el, etalându-şi „cunoştinţele" poliglote.

Nu apucă să bage verbul. Colosul îl înlătură cu un gest uşor, dar hotărât, împingându-l în gangul din care binevoise să apară.

După vreo sută de metri, apar „fetiţele". Dacă aş spune că sunt aproape dezbrăcate, aş exagera, fără doar şi poate. Pe scurt, din îmbrăcămintea lor, îţi

poţi face, cu un efort de imaginaţie, un set de batiste.

Oricum, atmosfera începe să devină mai umană.

– Căutaţi ceva anume? întreabă una dintre ele, care se recomandă Hoty şi pentru care siliconul nu mai reprezintă o necesitate.

– Da, căutăm, zic eu într-o românească neaoşă.

– Poate că vă putem ajuta, continuă Hoty pe un ton altruist, clipind sfielnic din pleoapele cu gene false.

– Nu ştim încă dacă suntem pe drumul cel bun. Aşadar, noi am auzit foarte multe despre performanţele Filarmonicii din Constanţa, şi, sincer să fiu, ardem de nerăbdare să audiem un concert al acestei neasemuite orchestre. După cât am înţeles, as- tă-seară o să se cânte Bach şi Vivaldi.

Hoty pare puţin descumpănită, dar nu-şi pierde aplombul. E prea veche în meserie, deşi, ca vârstă, nu depăşeşte douăzeci şi cinci de ani.

– Filarmonica e plecată în turneu, ne informează ca cu competenţă. Dar dacă vă place opera, vă putem oferi un spectacol.

– *Paiaţe?* întreb eu practic.

Mă prefac a nu observa freamătul camarazilor mei. care mă înjură în gând. Mai puţin Pavlovici. Fiind castrat, el nu le are pe-astea." Acum, îşi doreşte doar o cameră cu un pat tare, pe care să se întindă şi să-şi fumeze ţigările cu opiu.

– *Câlăria rusticană!* replică Hoty, dovedind o oarecare cunoaştere a repertoriului stagiunii.

– Au şi cârciumă? dă drumul Colosul ofului său, o dată protocolul îndeplinit.

Vorbise, bineînţeles, în engleză, or, limba asta sună a dolari. Drept care, două „circe" îl flanchează, şi mâinile lor vorbesc în esperanto. Colosul, care

fusese eliminai din grupa mijlocie de la grădiniţă pentru comportament obscen, se repede să ia contact cu „marfa", spre a-i aprecia calitatea. Nu refuză nimic din ceea ce este încă gratuit.

– *What about your pimps*?' întreabă Shogunul, dând roată cu privirea.

Pimps nu sună foarte familiar pentru curtezanele intrate în serviciu. Mult mai cunoscut e *paraiul.*

– Du-te, fă, la Mehmet şi ia nişte pipe d-alea turceşti, că băieţii vrea mai întâi s-o ia în gură, cuvântă Hoty către o ţigăn- cuşă a naibii de bine făcută.

– Şi '? zice Colosul. Mai parlamentăm mult aşa, sau trecem la regulat?

– De regulat, după cum se vede şi cu.ochiul liber, avem ce regula! pune Fijianul punctul pe *i.* Problema e ce facem înainte şi după. Propun să inaugurăm această „ieşire" cu o masă bună, stropită din belşug cu minunatul vin de Murfatlar.

La cuvântul „Murfatlar", „fetiţele" intră în agitaţie. Localul propus de ele este cel mai vestit din Constanţa, cel puţin aşa spun. Acolo ne vom simţi ca în sânul lui Avraam, mai adaugă acestea, sau, după zisele ţigăncuşei, ca între ţâţele Evei.

Doi tuciurii ocupă trotuarul de vizavi, admirând cu interes tufişurile din zonă. Nu par membri ai vreunui partid ecologist, dar îi lăsăm în pace. Fiecare trebuie să trăiască.

Oferta „fetiţelor" este refuzată şi pornim în alai spre Cazino. Dacă-i bal, bal să Fie! Singurul care nu ne însoţeşte e Pavlovici. Îşi alege o târfă de aproape şaisprezece ani şi pleacă în compania ei. Îşi va fuma ţigările lui cu opiu şi o va pune să se dezbrace şi să

se masturbeze - una dintre puţinele plăceri care i-au mai rămas.

Tipul cu epoleţi şi fireturi, postat la intrarea în Cazino, nu manifestă un entuziasm deosebit la apariţia noastră. Şase marinari însoţiţi de cinci „fetiţe", a căror meserie e, fără îndoială, evidentă, înseamnă bani, dar şi scandal.

– Din păcate, în seara asta, Cazinoul este complet rezervat, zice tipul într-o engleză cu care îţi poţi face pantofii. Alte restaurante sunt nerăbdătoare să vă primească. Va doresc o seară plăcută!

Pentru el însă ziua pare cu totul nenorocoasă. Colosul îl ia pe sus fără nici un efort, parcurge liniştit cei douăzeci de metri până la parapet şi-l azvârle în valurile spumegânde. Îşi freacă mulţumit mâinile şi ne invită curtenitor să intrăm, de parcă ar fi gazda grăbită să ne primească la petrecerea organizată în cinstea noastră. Ţigăncuşa pe care a pus ochii, şi pe care o cheamă Pupi, are dreptul la o palmă peste buci, ceea ce o face să ajungă în avangardă.

– Domnii? ridică întrebător din sprâncene un personaj ce l-ar fi putut dubla oricând pe Lupul-cel-Rău din desenele animate. Aveţi masă rezervată?

– Fireşte, preia Vladimir ostilităţile. Altfel, ce-am căuta aici?

Vorbise în rusă şi asta îi dă de gândit aschimodiei. Ruşii nu-şi creaseră o faimă prea bună prin zonă. Pe de altă parte, „fetiţele" sunt prea cunoscute, ca să nu se ghicească „nivelul". Dar, dacă Cerberul le-a dat drumul, totul începe să devină mai viabil.

Colosul îşi pierde iarăşi răbdarea. Îl ia şi pe Lupul-cel-Rău în braţe, de astă dată ca pe o mireasă care trebuie trecută pragul, şi se îndreaptă cu paşi

apăsaţi către un separeu. Îl aşează cu grijă peste un platou cu salată de boeuf şi-l gâdilă sub guşă.

– Aici e masa despre care vorbim!

– Masa asta este rezervată pentru un grup de olandezi! guiţă Lupul-cel-Rău, când îşi recapătă răsuflarea.

Nu e obişnuit cu modul de a întreţine o conversaţie al Colosului, drept care se dă jos de pe platou cu o strâmbătură, ce-i schimonoseşte şi mai mult moaca. Pantalonii lui s-ar cere să fie schimbaţi, fără doar şi poate, dar tipul nu vrea să părăsească poziţiile. Ii sare în ajutor o matahală de doi pe doi, care poartă la brâu un baston cu impuls electric şi un spray paralizant mai lung decât un tub de fixativ. Înţelegem că e tipul responsabil cu ordinea, în caz de nevoie.

Vladimir se mişcă însă mai iute. Îndeasă o hârtie de cincizeci de dolari în buzunarul de la piept al Lupului şi una de douăzeci în cel al matahalei. Ca să se observe diferenţa.

– E-adevărat, acceptă rusul, nu-i chiar masa noastră, dar minunaţii olandezi, despre care pun pariu că sunt o ceată de bă- şinoşi degeneraţi, pot să stea şi în altă parte. Nu vor băga de seamă. Au venit, probabil, să vadă niscaiva buci şi ţâţe zbătân-du-se pe scenă şi să se înece în whisky, ceea ce se poate petrece în oricare zonă din această sală imensă.

Discursul lui este bine primit, iar Lupul-cel-Rău cheamă, printr-un gest scurt, o grămadă de chelneri, care ne trag scaunele şi ne invită să ne aşezăm, aşa cum ar fi făcut cu nişte mătuşi paralitice, gata să le lase întreaga avere, după moarte.

– Am înţeles, stimate domn, reia Lupul conversaţia, adre- sându-se lui Vladimir, că plata se va face în dolari. Noi avem şi o casă de schimb...

Tuşeşte prevenitor, pretextând un guturai rebel.

– Ce rost are? zice tranşant rusul. Tu adu-ne potol şi băutură cât cuprinde, şi o să-ţi iei tainul în verzişori.

Începem cu şampania de bun-venit. „Fetiţele" sunt în culmea fericirii. N-au stabilit încă preţul, dar, imaginea unor venerabili preşedinţi americani pe micile bancnote le face cât se poate de încrezătoare.

Shogunul renunţă la păhărelul său tradiţional şi bea şampanie ca noi, ceilalţi. S-a aşezat lângă Hoty, care, aşa cum v-am spus, are sânii apetisanţi, şi, la intervale. Îi adulmecă precaut.

– Sunt adevăraţi, se răsteşte la un moment dat blonda, uşor enervată.

Scoate din decolteul, şi aşa prea generos, o ţâţă de doică şi i-o bagă sub nas Colosului. Gestul oripilează asistenţa de la mesele alăturate, asistenţă care, în schimb, le admiră fără reticenţă pe cele două dansatoare îmbrăcate doar într-un slip, care regulează de zor două bare verticale de aluminiu.

Colosul şi Fijianul nu se înţeleg asupra împărţelii. Americanul ar vrea s-o pună cu două femei deodată, dar i se aduce la cunoştinţă că, oricum, unul dintre noi rămâne fără însoţitoare.

– Nu mă interesează, spumegă Colosul, balta are peşte destul. II vom trimite pe Florin, care e de-al casei, să mai aducă două pipiţe.

„Fetiţele" refuză însă cu indignare. Nu vor să împartă prada grasă, pe care o adulmecaseră, cu alte „preotese" ale cultului falie.

– Fiecare dintre noi, ne informează Pupi, care îndeplineşte şi însărcinările purtătorului de cuvânt, repet, fiecare dintre noi vă poate rezolva pe doi deodată. O putem pune şi în grup. Ar fi chiar mai distractiv.

Propunerea stârneşte entuziasmul. Un sex în unsprezece n-am văzut nici în filme. O brunetă cu părul tuns scurt îi oferă Colosului o arvună. Uriaşul geme ca un buhai ce trage la deal un şir de care tixite cu pietre şi se lasă convins.

Soseşte şi mâncarea, ceea ce pentru Colos înseamnă schimbarea datelor problemei. Îşi trage în faţă un platou cu stridii, uitând că există şi farfurii, şi examinează conţinutul ca un biolog curios, în exerciţiul funcţiunii.

– Scoici? întreabă el.

– Stridii, îi răspund eu, cunoscător. Le desfaci cu cuţitul din dreapta ta şi le arunci conţinutul pe gât. Nu e nevoie să le mesteci.

Fac o demonstraţie în acest sens şi nu uit să adaug o râgâitură de mulţumire.

Colosul priveşte atent demonstraţia, ca un elev silitor, care •râvneşte la premiul întâi, şi acum încearcă să calce pe urmele profesorului. Desface cu oarece greutate cochilia, însă vederea conţinutului nu-l face să saliveze. Nu dă, totuşi, înapoi. Închide ochiul şi aruncă stridia pe gât. O contracţie reflexă a laringelui opune însă rezistenţă şi. cu o expiraţie de puterea unui aruncător de grenade, uriaşul scapă de stridia ce voia să alunece în adâncurile stomacului său imens.

Stridia ţâşneşte cu un avânt mai mare decât al unei rachete sol-sol. În apropiere se află Lupul-cel-Rău, care primeşte proiectilul în ochiul stâng şi cade

liniştit pe spate. Când se ridică, nu pare să cânte de bucurie. E pentru prima oară când un client îi pune o stridie pe faţă şi nu ştie cum să reacţioneze. Îşi caută batista, blestemând fără părtinire.

În locul batistei, dă peste bancnota de cincizeci lăsată de Vladimir. Blestemele încetează. Ochiul lui e pe jumătate închis şi începe să se învineţească. Un zâmbet chinuit îi înfloreşte, totuşi, pe buze. Acceptă totul ca pe un joc de societate, în care stimabilii săi clienţi îi făcuseră onoarea să-l includă şi pe el.

Pentru orice eventualitate, îşi pune nişte ochelari cu lentile negre. Putem paria că lentilele'sunt confecţionate după metoda Securit.

– Mă cac pe ifosele voastre! zbiară Colosul, neluând în seamă evenimentul. Presimte că va rămâne nemâncat,' ceea ce îl înnebuneşte. Am venit aici să bag în mine, nu să mă joc de-a lordul englez şi înalta societate!

Total neinspir'at. Înhaţă un castronel cu caviar şi-l dă pe gât, îndesând şi câteva felii de pâine. Nu are noroc. Peste puţin timp, stomacul i se răscoală şi conţinutul abia îngurgitat îşi face loc spre ieşire. Dar acum nu mai intenţionează să renunţe. Îi pune stavilă cu o duşcă sănătoasă, trasă direct din sticla de Smirnoff, după care îşi exprimă din nou nemulţumirea.

Îhstrigă pe Lupul-cel-Rău, acoperind pe moment muzica în- citantă, ce monopolizase urechile consumatorilor, şi-i cere un berbec bine prăjit, dar fără coame şi copite, plus o oală de cartofi. Nu s-ar da în lături, adaugă el, dacă ar sosi şi o oală ceva mai mare cu sarmale, despre care eu, camaradul lui român, i-am povestit în lungile zile şi nopţi, cât am fost nevoiţi să străbatem întinsele mări şi oceane

ale globului. În încheiere, precizează el, ar dori un tort de care să nu se ruşineze nici Principesa de Monaco, în ziua nunţii ei.

Lupul-cel-Rău notează conştiincios comanda şi aleargă la bucătărie. Ochelarii negri îl cam stânjenesc, dar abia după ce se depărtează binişor de masa noastră îndrăzneşte să şi-i scoată.

Pupi, ţigăncuşa cu ochi de şerpoaică, are grijă să nu-mi rămână paharul gol nici o secundă. A cam greşit adresa, dar nu e cazul să i-o dau pe cea adevărată. În fond, am venit să ne eliberăm de toxine, de încordarea nervoasă. Simplu, nu-i aşa?

Lumea bună din local e uşor scandalizată, cu excepţia străinilor, care cred că a început partea a doua a programului artistic. Au şi motive. E mult mai interesant decât ceea ce se întâmplă pe scenă, unde cele două „balerine" se strofoacă pe uscat. La masa noastră, spectacolul e mult mai aprins.

Pupi face să-i alunece bretelele şi-şi lasă rochiţa să cadă un pic, atât cât să-i stea spânzurată de sfârcurile mai bombate ca două butoane ale unui aparat de radio de la începutul secolului. Exersase treaba de nenumărate ori şi e sigură de efect. Îşi linge uşor buzele, iar limbuta ei roşie şi ascuţită insistă la colţurile gurii. Se serveşte din icrele rămase în castronul Colosului, ignorând rochiţa care dă să cadă. Îşi unge cu ele o feliuţă de pâine, cu care n-ai fi putut sătura nici o muscă ştirbă, şi muşcă delicat cu dinţişorii ei ce cunoscuseră şi vremuri mai senine.

Singurul impresionat dintre noi este Shogunul. Renunţă la sânii lui Hoty şi-şi îndreaptă radarele spre Pupi. Delicateţea ei îl face să-şi scoată păhărelul de care nu se desparte niciodată şi să i-l

ofere, nu înainte de a-l umple cu votcă, aflată la discreţie pe masă.

Pupi înregistrează gestul ca pe un rafinament asiatic, cu inflexiuni sexuale, şi încearcă să procedeze ca în filmele cu japonezi pe care le văzuse la video.

Nu-i chiar ca în filme. Bobiţa de *ralia*[8] e deja pregătită în păhărel. Efectul apare instantaneu. Singura greşeală a Shogunului rămâne aprecierea distanţei. Mă aflu chiar lângă ţigăncuşă, drept care devin obiectul ei de discuţie.

Trebuie să înţelegeţi, oameni buni, că nu sunt uşă de biserică, dar fiecare lucru trebuie făcut la timpul lui. Nu poţi regula, când ai de mâncat şi de băut, aşa cum nu-ţi poţi face nevoile atunci când ai de ucis.

O smulg pe Pupi de sub masă şi încerc să-i explic că încă nu sosise vremea împerecherii. Dar tipa e ca drogată. Îşi scoate cu un gest, exersat în timp, rochiţa care, şi aşa, o purta mai mult de amorul artei, şi din doi paşi ajunge pe podium. Dansatoarele care lustruiseră până atunci barele sunt derutate. Nu fuseseră anunţate de schimbarea programului. Se retrag artistic în culise, pentru a căpăta informaţiile necesare.

Pupi acaparează întreaga asistenţă. Ce-i al ei e al ei! Ar fi făcut carieră în oricare *topless club* de pe mapamond. Lascivitate şi agresivitate, asta transmite dansul ei, intuitiv, cu adânci rădăcini ancestrale.

Nu ne plictisim! Trăind tot timpul la extremitatea vieţii, suntem automat degustătorii principali ai senzaţiilor tari.

---

8 **Plantă cu efect afrodisiac, ce creşte numai în Samoa de Vest (n. tr.).**

Colosului începe să-i placă atmosfera. În aşteptarea halelii comandate, miroase precaut bunătăţile rămase pe masă. Nu se impacientează. Viaţa-i scurtă, şi trebuie s-o întinzi ca pe un elastic - asta e filozofia lui simplă, dar sănătoasă.

„Fetiţele" care ne însoţesc par nerăbdătoare să înceapă treaba pentru care au fost tocmite.

– Băieţi, comanda la mine! ne atenţionează Hoty. Am venit să ne regulăm, sau să petrecem o seară plăcută în familie?

Aici, Colosul îi dă dreptate.

– Doamna, zice el, pronunţând un cuvânt luat de prin arhiva de date, a reprodus cât se poate de bine situaţia existentă. Nu te duci la concert, scoate el un alt cuvânt din aceeaşi arhivă, ca să violezi un contrabas, aşa cum nu mergi la curve, ca să joci şah.

Doar Vladimir Şcedrin aplaudă şi tot el stabileşte „termenii contractului".

– Îmi permit să vă fac cunoscut, stimate curve, că noi, marinarii de la această masă, nu facem parte din categoria celor de tipul „încalecă şi f.. „ descalecă şi du-te!" Cel mai bine ar fi să aflăm pretenţiile voastre în ceea ce priveşte răsplata pentru o noapte întreagă.

Hoty e poliglotă. Primise de la obsedaţi şi boşorogi atâtea limbi, încât putea să scrie un manual de psihiatrie patologică.

– Patru sute de verzişori pe cap de futador! hotărăşte ea, după o scurtă consultaţie cu fetele de la masă.

Două mii patru sute de dolari îşi schimbă sediul din buzunarul rusului în ciorapul lui Hoty, care urmează

să negocieze cu colegele partea fiecăreia. Noi ştim cât avem să-i dăm lui Vladimir.

Intre timp, cele două dansatoare ale localului primiseră informaţiile necesare şi dau să se repeadă asupra concurenţei venite pe filiera dumpingului. Iată însă că bancnotele pe care clienţii le introduc în bikinii ţigăncuşei îl faC pe patron să le stăvilească tentativa de răzbunare. Comenzile de şampanie se triplaseră, de când Pupi apăruse pe scenă, şi asta îl face să priceapă că sosise vremea schimbării.

Pupi însă e departe de trăirile comerciale ale patronului. O pastilă de *ralia* într-un pahar de alcool are efectul unei găleţi de cantaridă pentru o iapă. Drept care, micuţa nebunatică scoate, cu un gest furibund, bancnotele de toate culorile ce-i fuseseră donate şi le pune alături de ea, ca pe un şomoiog de vase.

În local se lasă tăcerea. Până şi Lupul-cel-Rău rămâne cu comanda Colosului în pragul uşii de la bucătărie.

– Nu ştiu câţi bani e aici, zice Pupi, deşi experienţa ei în meserie ar putea-o contrazice. Eu îi dau pe toţi bărbatului care are curajul să mi-o facă pe scenă!

Tăcerea se prelungeşte. Patronul, înţelegând instantaneu peste ce avere a dat, se repede pe podium în căutarea microfonului. Vrea să traducă cele spuse de Pupi, dar nu mai are timp. Este imediat confundat, şi ţigăncuşa îi zboară hainele c\i dexteritatea unei cameriste. Patronul urlă şi se agită, încercând să-şi explice gestul, dar Pupi e dezlănţuită. Nimeni din personal nu-i sare în ajutor. Ba, cei mai mulţi, rânjesc satisfăcuţi. Nu-i uşoară munca la patron.

Până la urmă, omul reuşeşte să prindă microfonul, în vreme ce Pupi îl controlează la pendulă, de parcă i-ar cere ora exactă. Patronul îşi schimbă registrul vocii la fiecare silabă, dar apucă, totuşi, să traducă în trei limbi propunerea ţigăncuşei.

Vine rândul lui Pupi să intre în panică. Ca la un semn, şap- te-opt bărbaţi sar ca nişte capre pe podium, îmbrâncindu-se între ei ca la o demonstraţie antiguvernamentală. Patronul profită de moment şi dispare, târând după el rămăşiţele hainelor. Zâmbeşte mulţumit. Un costum îl costă mai puţin decât o şampanie, în localul pe care-l conduce. Mâinile experte ale ţigăncuşei însă l-au cam excitat. Pentru a împăca şi capra şi varza, le prinde pe cele două dansatoare ale casei de buci şi le împinge rapid în biroul lui. Le va plăti un spectacol întreg, doar că acum el este singurul spectator. Şi plătitor.

– *Ciorti!* urlă Vladimir, readucându-i la normalitate pe turiştii în goană după anormalitate. E soţia mea, mai zice el, arătând către Pupi, cu cuţitul pe care continuă să-l ţină în mână.

Statura, privirea şi rânjetul lui nu sunt de natură să-i încurajeze pe cei care năvăliseră la bani şi la fofoloanca lui Pupi. Poate că nu înţeleg foarte bine ruseşte, dar, după cum vorbise Vladimir, nu era loc de vreo Confuzie.

Dintre toţi, cea mai dezamăgită e ţigăncuşa. Îşi adună banii de pe jos, bălăngănindu-şi ţâţele ca doi clopoţei de argint, bătuţi de vânt.

– Şi până la urmă pe mine cine mă f…? conchide ea filozofic, vibrând în continuare existenţialist.

Îmi stârneşte mila. O îmbrac în rochiţa buclucaşă şi o conduc spre toaleta damelor, ca să-şi refacă

forţele. Dar nu-mi pot duce la bun sfârşit intenţiile mele creştineşti. Pe neaşteptate, Pupi mă trage pe o uşă mascată de o draperie din pluş roşu şi ne trezim într-o debara folosită la depozitarea ambalajelor.

Pentru prima oară în viaţa mea sunt violat de o femeie. Pupi nu ezită s-o facă în toate felurile. Mă menţine într-o formă continuă. şi m-ar bate Sfântul Petru, dacă aş spune ca nu mă simt ca la porţile Raiului. Dar sunt şi eu om, iar droguri nu halisem niciodată.

După o oră şi jumătate cu ţigăncuşa, arăt ca după trei luni de război. Trebuie să scap, aşa că încep să-mi scotocesc mintea.

– Există printre noi, îi transmit partenerei mele, inhalând cu nesaţ oxigenul din preajmă, un tip imbatabil. Gagiul cu un ochi de sticlă.

– În regulă, prinde Pupi din zbor ideea, trimite-mi namila! Şi spune-i să vină cu banii număraţi, că nu mai am timp, îşi aminteşte ea subit de deontologia profesională, dându-mi în final drumul.

Mă îndrept spre masă ca un adevărat marinar, care şi-a petrecut şaptezeci de ani numai pe mările lumii. Pupi mi-a supt şi ultima picătură de energie. Îmi revin, gândindu-mă la ce-i aşteaptă pe camarazii mei, care tocmai devoraseră comanda pantagruelică a Colosului.

Pe de altă parte, prezenţa celorlalte „fetiţe" ar deveni inutilă. Dar, întrucât îşi încasaseră suma, mă gândesc la alt aranjament. Fac un semn discret spre Lupul-cel-Rău şi-i transmit mesajul:

– Lângă buda doamnelor e un fel de debara. Ţi-am lăsat acolo o ladă de Jamaica, drept mulţumire pentru felul în care ne-ai servit.

Patronului începe să-i tremure falca de jos cu viteza a patra, ca unui bolnav de Parkinson. Dă fuga să pună prada la adăpost, dar acolo îl întâmpină pisica sălbatică! Se mai aude un icnet slab şi înfundat, ceea ce mă face Să înţeleg că beneficiem cel puţin de o jumătate de oră să ne alegem în linişte metoda de retragere.

Ne lăfăim deja de vreo trei ore şi ceva pe scaunele restaurantului, şi abia acum îşi face apariţia Cerberul cu eghileţi şi fireturi. Poartă un costum nou, uscat, şi-şi roteşte privirea, aidoma unui tigru supus unei operaţii pe buci, fără anestezie.

Masa noastră nu-i atât de discretă, încât să nu atragă atenţia. Se apropie de noi cu paşi apăsaţi, încadrat de două gorile, care l-ar face pe un novice să-şi comande un set nou de chiloţi.

– Tu! mârâie Cerberul, îndreptând un deget bont şi urât spre Colos. Tu! repetă el, ca într-o succesiune de imagini.

Nu ajunge să pronunţe al treilea *tu.*

Vladimir îl răstoarnă şi-i ţintuieşte gâtul cu cizma, înciudat, de parcă ar omorî un ţânţar ce-l chinui se toată noaptea. Gorilele consideră că era căzu! să reacţioneze, drept care îşi scot cuţitele.

Dar Shogunul, care, între Hoty şi Pupi, nu s-a ales cu nimic, îşi pune în valoare arsenalul lui de cunoştinţe într-ale tehnicilor din Aikido. Este isterizat din cale-afară şi nerăbdător să-şi verse surplusul de energie. Primul are parte de un *boken~toriX*, o mişcare de eschivă, pentru a nu se lăsa rănit de cuţitul lung al gorilei, care are, oricum, o inerţie mai mare. A doua gorilă primeşte un *shomen-uchi*[9]*.* Distanţa

9 **Idem.**

înlocuirea ,.armelor deja consumate". Expresie tipică pentru trupele de mercenari, care desemnează aprovizionarea cu muniţie (n, tr.).

dintre cei doi nefiind reglementară, reacţia se produce cu oarecare întârziere.

Ne luăm „fetiţele" în braţe şi dispărem cu viteza unei rachete Patriot, spre port, unde Hoty ne şopteşte o adresă. Plata pentru consumaţie o să cadă în sarcina Lupului. Dar asta, după cele două săptămâni de recuperare, de care va avea nevoie, probabil, când va scăpa din ghearele pisicii sălbatice, Pupi.

Casa în care intrăm e păzită discret de câţiva peşti, care respiră cu nesaţ aerul sărat de mare. Ei sunt acolo, doar pentru a face aerosoli şi ultraviolete. Marfă ieftină. Nu ne batem capul.

Băieţii trec la-treabă şi totul se petrece la cea mai înaltă tensiune. Fiind deja terminat, mă rezum la postura de spectator.

Cele patm fete sunt aruncate de la unul la altul cu o rapiditate pe care o mai poţi întâlni'în jungla angoleză, la reîmprospătarea muniţiei. Vreau să spun, ca atunci când eşti pus să-ţi ajuţi camarazii, aruncându-le grenadele şi încărcătoarele, care să înlocuiască w 3 '

the guns already dead.

Prin pregătire, „fetiţele" sunt capabile să facă faţă celor mai extravagante orgii, dar acum trebuie să se plece înaintea înţeleptei expresii: „Cât trăieşti, înveţi!"

Iţisuf Ciler regulează conform Coranului. Repede şi bine. Nu e prost. Îşi pasează partenera Shogunului şi dispare în camera de baie. Nu fiindcă ar avea nevoie, dar acolo a observat el că dispa ruse pentru câteva minute Hoty, când ajunseseră acasă.

Ca de obicei, are dreptate. Hoty e casiera grupei, iar a descoperi o casă de bani este un joc de

grădiniţă pentru un mercenar. Sub chiuvetă sunt două ţevi de scurgere. Una, mai mult ca sigur, inutilă. Nu există o scurgere pentru apa caldă şi altă scurgere pentru apa rece. Totală lipsă de fantezie.

Tătarul dă de ţeava falsă şi sustrage cele două mii patru sute de dolari, plus un rest de bani provenit din ziua precedentă. Îi îndeasă în bocanc, hotărât să nu colaboreze pe această temă. Se îndreaptă spre uşă, făcându-şi proiecte despre felul în care va folosi peşcheşul nesperat. Deschide uşa, -dar totuşi nu poate ieşi. Fijianul îi astupă orizontul, şi rânjetul lui nu prevesteşte nimic bun.

– Altfel, totul e bine acasă? plescăie Fred Maragano.

Este mai entuziast decât un candidat la preşedinţia unei re% publici bananiere.

– Ai putea să mă pupi! îi replică Iusuf, precaut, fără să-i dea obiectul adorării. V-am recuperat banii. Tu primeşti înapoi patru sute, atât cât ai cotizat.

Îi întinde opt bancnote de cincizeci şi încearcă să iasă. E doar o dorinţă.

– Să cred că ai devenit un membru al Comitetului pentru salvarea cinstei şi onestităţii? se stropşeşte Fijianul, neclintit. Sunt în joc două mii patru sute, şi pun pariu pe Tumul Londrei că n-ai de gând să-i înapoiezi foştilor posesori. *Fifty-fifty!* conchide el.

Tătarul se aflã într-o zi bună. S-a întâlnit cu Allah în vis, şi asta e de-ajuns să-i înlăture sentimentul de scârbă. O face pe marele generos şi scuipă o înjurătură condimentată. Lucru care nu-l împiedică să împartă prada pe jumătate.

După aproape o oră, „fetiţele" sunt mai epuizate ca nişte crocodili obligaţi să străbată Nilul împotriva

curentului. Fijianul şi Iusuf au grijă să le îndese cu băutură, care se găseşte la discreţie.

– Poliţia Militară, cea portuară şi ce mai bântuie pe-aici sunt gata să ne ia în colimator, decretez eu cu entuziasm. Cazinoul nu-i o cârciumă oarecare. Propun să ne cărăm, câtă vreme mai putem.

– De pe ce vapor sunteţi? întreabă Hoty, între două gâfâituri, în timp ce Shogunul e pe ultima sută în spatele ei.

– Să nu-mi spui,că vrei să ne trimiţi o ilustrată! parează Vladimir, privind cu un aer familiar scena.

– Aş, ca să ne bucurăm ori de câte ori vine vasul în port. A fost straşnic. O zi ca asta n-am avut niciodată.

– Te cred, zice Vladimir, ajutându-l pe Shogun cu un şut în fund bine direcţionat. Tot aşa cum cred că ne-ai tuma la poliţie imediat ce-am pleca de-aici. Ba, pe lângă numele vasului, ne-ai face la fiecare şi portretul-robot.

– Eu? se prefăcu mirată Hoty, oprindu-l o clipă pe japonez din truda sa. N-am turnat în viaţa mea pe nimeni, iar cu poliţia mă aflu în cele mai infecte relaţii. I-aş omorî, dacă aş putea.

Minte cu seninătate, susţinută de corul vlăguit al celorlalte „fetiţe".

– *Banzai!* vine şi strigătul de izbândă al Shogunului, punctând finalul bătăliei sale care, din cauza prea multei votci, risca să nu se mai sfârşească.

– Ar trebui să ne oferiţi un extra, începe Hoty cu cerşeala, privind cunoscătoare sigla de pe cascheta japonezului.

Nu sunt multe vase în port al căror nume să înceapă tot cu litera S. Dar aici a pierdut partida. Pe toate planurile.

Gazul paralizant le trimite pe „fetiţele" deja obosite în împărăţia lui Morfeu, pentru cel puţin două ore. Vladimir îşi consultă ceasul şi dă drumul la trompetă:

– Trebuie să ne grăbim. Vasul ridică ancora peste cincizeci de minute şi ceva îmi spune că n-o să ne aştepte pe noi.

Ieşim pe uşa din dos, iar din grădină nimerim pe o străduţă îngustă, neasfaltată. Peştii de pază trebuie ocoliţi. Probabil, toată poliţia e în alertă maximă şi ne caută prin toate bordelurile mascate şi prin toţi informatorii.

Ne furişăm spre port eu antenele ridicate. Deşi ne aflăm în ianuarie, vremea e neobişnuit de caldă. Ocolim intrarea principală şi ne îndreptăm spre plajă. Sunt capul coloanei şi trebuie să mă orientez cu repeziciune.

Conform aranjamentului, găsesc barca pneumatieă ascunsă cu pricepere lângă un parapet de piatră. O umflăm într-un minut şi-i dăm drumul la apă, urcându-ne fără zgomot. Ultimul e Colosul, şi apa ajunge la câţiva milimetri de marginea bărcii. Vâslele mici se afundă încet în unde şi o pornim. Curenţii nu sunt prea puternici. Adevăratul pericol vine de la grăniceri.

E trei şi jumătate dimineaţa, ora cea mai puţin propice serviciului de gardă. Dacă grănicerii nu moţăie pe undeva cu o ţigară în gură, atunci scrutează depărtările.

Când ne apropiem de pupa vasului *Seă Shoe,* zărim pe punte o oarecare vânzoleală. Se pregăteşte ridicarea ancorei. Dăm ceva mai vârtos la vâsle şi ajungem.

– La dracu'! icnesc eu. Nu văd nici o frânghie. De-a ce ne mai jucăm acum?!

Se uită şi ceilalţi la peretele impunător al vasului şi constată, şi ei, lipsa obiectului salvator, fără de care nu putem să ne căţărăm pe punte.

Vladimir îşi consultă din nou ceasul fosforescent, de care e foarte mândru. Nu şi acum, fireşte. Ar da cu el de pământ, dacă s-ar afla aşa ceva în preajmă.

– Curios! Maiorul Pavlovici ar fi trebuit să fie de mult sus. Doar nu l-au dibuit?

Mai aruncă o privire de-a lungul vasului şi-mi arde un ghiont, mai-mai să mă arunce în apă.

– *Iob tvoiu mati!* Dobitocule, era vorba de babord, nu de tribord. Ocoleşte repede vasul!

Dăm la micile vâsle mai ceva ca sclavii de pe galere şi ocolim mastodontul. Rusul are dreptate. Frânghia stă acolo şi ne aşteaptă cuminte. Nu seamănă cu scara aruncată de Julieta, dar nici printre noi nu se află vreun nefericit Romeo. Sunt primul. Mă ridic în mâini şi cei zece metri mi se par kilometri întregi. Anii îndelungaţi de antrenamente bestiale îşi spun cuvântul.

Mă ridic cu un ultim efort peste parapetul punţii şi, în acelaşi moment, sunt gata-gata să-mi dau drumul înapoi în apă. O faţă întunecată şi hidoasă se zgâieşte la mine şi bolboroseşte printre dinţi:

– Bine-aţi venit la bord, hahalerelor! Puţiţi a votcă şi a femei de la o milă.

Imaginea maiorului Pavlovici îmi alungă încetul cu încetul frica pe care o resimţeam în permanenţă. De necrezut câtă siguranţă poate să-ţi inspire omul ăsta. În sectorul în care mă aflu, puntea este în beznă. Maiorul îmi face semn către un tambuchi, şi nu ezit să dispar prin el.

Ultimul care urcă e Colosul. A avut grijă ca, înainte, să scoată cele două dopuri de siguranţă ale bărcii, pentru a o scufunda. O dată ajuns pe punte, se ciocneşte şi el nas în nas cu maiorul. Cât e el de umblat prin lumea rău famată, dă să scoată un urlet ce l-ai fi putut confunda uşor cu semnalul de plecare a vaporului. Pumnul lui Pavlovici îi dibuie la timp plexul solar, şi pe gura uriaşului nu iese decât un fâsâit ca al unei camere de automobil găurite.

Colosul caută cu vehemenţă să inhaleze aerul sărat al brizei, dar nu reuşeşte. Sârbul îl îmbrânceşte şi, cu un efort, îl ridică şi-l proiectează pe toboganul tambuchiului.

Ne reîntâlnim cu toţii în cala vasului, care transportă oi pentru musulmani. Putoarea din interior ne năuceşte, dar nici noi nu semănăm cu nişte comercianţi de parfumuri. Oile ne primesc relativ bine. Behăie agitate doar la apariţia Colosului, care, probabil, le aminteşte de un zoofil.

– Măgarul ăla de maior, se plânge uriaşul, a căpătat cele mai urâte obiceiuri prin locurile prin care a trecut. Camarazi, trăim într-o lume lipsită total de bunele maniere! Nu ştiu, zău, ce-o sa spună despre toate astea Consiliul mercenarilor de încălcare a eticii şi echităţii.

Se întoarce brusc spre mine şi se interesează:

– Sper că există aşa ceva, ce zici?

– Mai taci, butie spartă! îi şopteşte Vladimir, lipindu-şi urechea de staţie. Intră pe frecvenţă şi raportează: Am înţeles, Trabzon, Turcia. Aştept semnalul. Da, o mie de kilometri. Confirmat.

– Pe cuvânt dacă mai înţeleg vreun lucru, se văicăreşte în continuare Colosul, de astă dată în şoaptă. Suntem dislocaţi în toiul luptelor şi duşi în

România, unde regulăm şi bem cât pentru o juma' de an. Apoi, devenim pasageri clandestini, pe un vas cu destinaţia Turcia. Te aştepţi din clipă în clipă să fii invitat într-o navetă spaţială, ca să-ţi petreci o permisie de trei zile pe Marte.

– Tatăl meu, Ogadu Sumaru, zice Shogunul, alungând de lângă el un berbec prea curios, ne spunea că fiecare clipă ce trebuie să vină, dar n-a venit încă, este total diferită de cea care va trece. Tatăl meu ne mai spunea că nu trebuie să ne întrebăm de ce un lucru ni se întâmplă tocmai nouă, ci care-i cauza acelui lucru.

Colosul îl maimuţăreşte pe la spate, ca un copil răutăcios, şi se strâmbă cu subînţeles. Nu are curajul s-o facă în faţă. După figura cu cei doi cuţitari de la Cazino, Aiki devenise mai periculos decât o încărcătură nucleară.

– Aveam un camarad, mă bag şi eu în vorbă, un evreu, Daniel Goehl[10]. Apela, ca şi Aiki, la înţelepciunea rudelor, doar că el vorbea de o mătuşă.

– Iată-mă pus în situaţia de a apela doar la propria-mi înţelepciune, face Colosul, ciocănindu-şi semnificativ fruntea. Singura rudă pe care am cunoscut-o ceva mai bine a fost un fel de vară. M-a ţinut la ea câţiva ani, atunci când nu bântuiam pe la şcoala de corecţie. Era o femeie blândă şi în fiecare duminică mă ducea la biserică, un prilej pentru mine de a meşteri de fiecare dată la Cutia Milei.

– Nu ţi-era frică de pedeapsa Domnului? întreabă Fijianul care, oricum, n-ar fi intrat nici în preliminariile unui concurs de corectitudine.

---

10 **Personaj din *Spaima şi moarte în Transnistria,* de acelaşi autor (n. tr.).**

– Cu ce ocazie? îi sare ţandăra Colosului.'Ce, Lui i-a păsat de mine? I-a păsat când luam bătăi cu nemiluita sau când mâneam din gunoaie?... Şi apoi, banii din cutie îi foloseam în cele mai nobile scopuri. Ajutam cârciumarii şi curvele să nu moară de foame.

– Doar nu beai şi regulai de la vârsta aia? întreabă, nedumerit, Vladimir.

– Aveam treişpe ani! raportează mândru uriaşul. Ei, dar Cutia Milei n-a fost totuşi o sursă inepuizabilă. La a treia sau a patra slujbă, tipii s-au prins de ceva şi au încuiat-o cu un lacăt uriaş. Vară-mea era pe culmile încântării când mă vedea în genunchi, plin de' pioşenie, în faţa icoanei, aşezată, la rândul ei, deasupra cutiei cu pricina. La început, am încercat cu un ac de siguranţă, dar lacătul s-a dovedit încăpăţânat. Săptămâna următoare, a trebuit să mă descurc cu banii din poşeta vară-mii.

– Ai fi putut să-i vinzi ceva din casă, îi dă Iusuf o sugestie, oricum prea tardivă.

– Singurul lucru din casa aia, cât de cât valoros, era un ţucal de porţelan din secolul trecut, a cărui dispariţie, dată fiind nefrita bătrânei, n-ar fi putut trece neobservată. În următoarea duminică, am îngenuncheat iar în faţa icoanei făcătoare de minuni, aducând-o pe vară-mea în pragul orgasmului divin, şi, de data asta, am meşterit cu un cârlig special, luat de la un cerşetor. Îmi curgeau lacrimi pe obraji, ceea ce a stârnit admiraţia babelor şi a fetelor bătrâne, care se pârţâiau la liturghia respectivă. De plâns, plângeam cu adevărat, dar de ciudă că lacătul nu ceda. Între timp, în sală s-a făcut o donaţie pentru ridicarea statuii nu ştiu-cărui martir, şi-mi venea să urlu de bucurie. În frapieră,

sau ce dracu' era vasul ăla, pe care-l bălăngănea de colo-colo un dascăl mai urât decât un vierme prăjit de un aruncător de flăcări, se strânseseră destui bani ca să-mi ia foc călcâiele. Pregăteam marea lovitură. Mi-am scuturat ultimii cenţi de prin buzunare şi, când hidosul a dat să iasă pe o uşiţă dosnică, am alergat spre el cu cenţii la vedere şi cu lacrimile încă pe obraji. Dacă s-ar fi filmat scena, aş fi primit mai mult ca sigur un premiu de interpretare la Festivalul filmului bisericesc. M-am năpustit pe uşiţă, sub privirile admirative ale celor prezenţi, şi l-am prins din urmă pe tipul cu frapiera. Tocmai îşi adjudeca un comision la care, în viziunea sa, avea dreptul cu prisosinţă.

– O chestie ca asta mi s-a-ntâmplat şi mie în Suva, intervine Fijianul. Doar că eu nu intrasem în biserică să fur, ci s-o blestem pe maică-mea. Când a trecut tipu' cu fişicu', i-am băgat în chisea un teanc de dolari falşi şi un bileţel cu acatiste. L-am văzut cu ochii mei pe netrebnic sustrăgând câteva bancnote oferite de mine. Cred că a fost rândul meu să fiu blestemat când şi-a dat seama că dolarii erau falşi!

– Ai terminat? se interesează Colosul, fără urmă de entuziasm. Tocmai vă descriam confuzia făcută de tip între frapieră şi un magazin cu autoservire. I-am propus un târg cât se poate de corect: frapiera lui contra tăcerii mele. N-a arătat că se bucură de propunerea făcută. Ba chiar mi-a trântit o înjurătură dintre cele mai scârboase, uitând că suntem în *localul* Domnului. I-am atras atenţia asupra acestui lucru, dar tipul a reacţionat cu altă serie de înjurături, la fel de scârboase. A încheiat trăgându-mi un şut, care m-a trimis la pământ. Făcusem, camarazi, trebuie să recunoaşteţi, toate

diligenţele posibile. Mă consideram chiar în legitimă apărare. De cum mi-a întors spatele, i-am înfipt cuţitul în omoplatul stâng şi l-am rotit de două-trei ori, cum mă învăţase un vagabond din Chelsea Stone. Dascălul a trecut rapid de la viaţă la moarte, iar eu mi-am notat în răboj prima victimă.

– Cât ai cules din cutia aia cu minuni?

– Nu mai tin minte exact suma. Stiu doar că am condus-o pe bătrânică acasă şi am alergat să-i cumpăr nişte medicamente, de care avea nevoie. Şi dus am fost. Am ajuns cu un autobuz pe Coasta de Est, la New York. O lună m-am simţit cel mai fericit locuitor al oraşului. Când mi s-au terminat banii, am încercat să dau o lovitură la un magazin de bijuterii, cu un pistol de jucărie. Am fost prost inspirat. Tocmai atunci, se găsea în magazin o echipă de poliţişti care ancheta o spargere din noaptea precedentă.

Colosul soarbe lacom din sticla cu.sake, pe care Shogunul o scoate de fiecare dată când vine ora poveştilor, şi se şterge delicat la gură. Încearcă să continue nemaipomenitele întâmplări petrecute la o vârstă aşa de fragedă, dar observă cu durere că asistenţa a tras pe dreapta. Noaptea nebună de la Constanţa şi-a pus amprenta.

Oile se liniştesc şi ele. Stau bulucite una într-alta, şi siajul le adoarme ca pe nişte prunci, deşi nu fuseseră niciodată legănate la vârsta mieilor.

O mie de kilometri în cala unui vas, pe o mare chiar şi liniştită, nu te îmbie la reverie. Dar, cum vă spuneam, suntem prea obosiţi, ca să mai luăm vreun contact cu realitatea. Trupul cade pradă subconştientului, iar somnul devine un dictator suprem. Colosul mai trage un gât şi se hotărăşte să ne

urmeze exemplul. Nu înainte de a se distra, urinând pentru noapte pe oile din vecinătate. Dar, după oboseala drumului cu camionul şi cea a îmbarcării, nici oile nu-l mai bagă în seamă.

Suntem ca Iona în burta unei balene, eşuată acum pe un ţărm din Noua Guinee.

O balenă sinucigaşă, prevestind un genocid.

Sosirea la Trabzon nu seamănă cu una pregătită şefilor de stat. *Sea Shoe* rămâne în afara portului, în aşteptarea permisiunii de abordare.

– Găluşca a început să fiarbă, auzim distinct vocea maiorului Pavlovici. Trebuie să facem supa.

Vladimir, care cunoaşte codul, scoate câţiva saci dintr-o veche ladă marinărească şi ne aruncă fiecăruia câte unul. Înăuntru găsim costume autonome de scafandru. Ne aruncăm în mare printr-o trapă de evacuare a apei şi-l urmăm pe rus. E inuman ce se întâmplă cu noi, dar, la banii pe care-i primim, ar fi inuman să nu acceptăm.

Devenim, pe neaşteptate, nişte piraţi moderni. Trebuie să ieşim la suprafaţă, în apropierea unui vas mai mic decât acela cu care părăsim Constanţa, botezat *Avrasia.* Ni se aruncă peste bord câteva frânghii şi urcăm pe punte. Vasul, un feribot, e tras la mal şi, la prima vedere, nu se zăreşte ţipenie de om. De fapt, sunt două plantoane, care însă dorm duse. Ne strecurăm în salonul mare şi abia acum Pavlovici catadicseşte să ne ofere detalii.

Vom deturna feribotul, care are traseul pe ruta Trabzon-Soci, şi-i vom lua ostatici pe cei două sute de pasageri.

– Nu spun că e o treabă pentru nişte mercenari de valoarea voastră, dar, pe de altă parte, vreau să văd dacă nu v-aţi pierdut reflexele şi în asemenea

chestiuni. Cine ştie când va mai fi nevoie de aşa ceva. Căile mercenarului sunt mai necunoscute decât cele ale Domnului.

– Am mai luat ostatici dintr-un spital, ştim ce trebuie făcut! îl informează fericit Colosul pe maior, de parcă sârbul ar fi fost în timpul acela plecat într-o excursie în Bermude.

– Mâii j seară, continuă imperturbabil sârbul, imediat după îmbarcarea ^pasagerilor, intrăm în cabina de comandă şi le dăm noul traseu. Printre pasageri se vor găsi şi vreo patruzeci de caucazieni, cerchezi şi abhazi, care vor ieşi în faţă şi-şi vor asuma responsabilitatea deturnării. Vom fi sub comanda lui Muhammed Toksan. Grupul lui aparţine lui Şamil Basaev. Sunt cu toţii *boiţî*

Vladimir deschide lada pe care o cărasetn cu noi de pe *Sen Shoe* şi ne împarte fiecăruia câte un P1VT, cu ţeava scurtă şi cu două încărcătoare a câte nouăzeci de cartuşe. Ne simţim ceva mai liniştiţi. Numai cu cuţitele Piton, de care nu ne despărţiserăm tot timpul, n-am fi putut face faţă unor persoane înarmate. Căpitanul şi ofiţerul însărcinat cu securitatea aveau mai mult ca sigur pistolete de performanţă. Primim şi câte două Kalaşnikovuri, pe care le ascundem sub tunicile largi, cu scopul de a le pasa, ulterior, caucazienilor. Pot fi percheziţionaţi la urcare şi nu au voie să rişte.

0 dată sosiţi la bord primii pasageri, ieşim din ascunzătoarea unde adăstasem peste zi şi ne amestecăm printre ei. Îmbarcarea nu durează mult şi decurge în ordine.' După ce e trasă pasarela, vasul se pregăteşte de plecare. E timpul să acţionăm. Cerchezii şi abhazii se împrăştie, aparent întâmplător, de-a lungul parapetului. Au ca semn

distinctiv o panglicuţă verde, prinsă la marginea de jos a scurtelor. Trecem prin faţa lor şi le tmpărţim rapid armele, pe care ei se grăbesc să le ascundă.

Muhammed Toksan urcă scăriţa spre cabina de comandă, unde se află unii dintre membrii echipajului şi căpitanul vasului. Gesticulează disperat şi vorbeşte într-o limbă încâlcită. Arată spre ţărmul de care tocmai ne-am desprins, închipuind o tragedie nemaivăzută.

– Ce dracu' zice ăsta? urlă căpitanul din pragul uşii, întor- cându-se spre secund.

Tocmai atunci, Colosul şi cu mine, aflaţi pe acoperişul cabinei, ne dăm drumul din mâini, prin rostogolire, de-o parte şi de alta, şi intrăm buluc peste cei din echipaj. Armele noastre îi ţin la respect. Ii uşurăm de două pistoale Makarov în clipa în care apar maiorul Pavlovici şi Toksan. Dansul poate începe. Radiotelegrafistul este înlocuit cu un cerchez, care cere imediat legătura la Căpitănia portului.

– Comandoul condus de Muhammed Toksan, transmite el, tocmai a luat ostatici echipajul şi pasagerii navei *Avrasia.* Ne vom îndrepta spre Istanbul. Dacă Moscova nu pune capăt acţiunilor îndreptate împotriva combatanţilor ceceni, care deţin ostatici în Pervomaiskaia, vom scufunda feribotul în Bosfor. Pasagerii turci sau de altă naţionalitate vor fi debarcaţi. Numai ruşii se vor scufunda o dată cu vasul.

Căpitanul şi restul echipajului trec la modificarea rutei şi, în loc de N-N-E, ne îndreptăm cu toată viteza spre E-E-S.

– Va trebui sa oprim la Samsun, pentru alimentare, declară căpitanul.

Pavlovici îl priveşte scurt şi-i vâră ţeava PM-ului în burtă.

– Dacă faci vreo figură, vei fi primul mort.

Pasagerii, aşezaţi acum pe jos, ne aruncă priviri speriate, amintindu-mi de oile cu care călătoriserăm până aici. Doar că aceştia nu behăie. Femeile îşi strâng copiii în braţe. Câteva plâng. Cei aproape o sută şaptezeci de ruşi, identificaţi după lista pasagerilor, sunt separaţi de restul şi trimişi la pupa. Cu tot frigul de-afară, transpiră din plin. Nu le mai pasă de marfa cumpărată din Turcia, şi pe care urmează s-o revândă în Rusia şi Ucraina, la preţuri întreite. Nici de dolarii pe care unii dintre ei îi încasaseră de la târfele plasate pe piaţa Trabzonului. Ar da totul, doar să poată trece în grupul ce va 11 debarcat înaintea scafundării feribotului.

Se trece la percheziţia corporală. Caucazienii caută numai arme, dar Iusuf, Colosul şi cu mine, care dăm o mână de ajutor, căutăm şi altceva. Suntem specialişti în cele mai surprinzătoare ascunzători. Colosul, de pildă, nu se dă în lături să-i înfigă fiecăruia un deget în cur.

– Nu te speria, nu vreau să ţi-o pun, îi explică el calm unui tinerel înalt şi blond, care, în urma acţiunii neaşteptate, mai că i-a sărit în braţe. Dar locul ăsta tainic este socotit de foarte mulţi întreprinzători una dintre ascunzătorile cele mai sigure. Un tubu- leţ, pe care ţi-l poţi băga până la amigdale, conţine între zece şi treizeci de mii de dolari, în funcţie de valoarea bancnotelor.

Găsesc în ciorapul unui rusnac un tenculeţ de verzişori şi nu ezit să-i transfer sediul. Tipul vrea să protesteze, dar i-o retez în şoaptă:

– Tampitule! înainte de scufundare, te bag în celălalt grup.

Continuăm percheziţia, urmăriţi de ochii vigilenţi ai Shogunului. Va trebui să împărţim cu el prada. Cel puţin, bine că am scăpat de Fijian şi de Vladimir. Pavlovici îi asigură garda lui Toksan şi nu are timp de prostii.

Ca întotdeauna, Colosul e peste măsură de conştiincios când trebuie să percheziţioneze o femeie. Bărbatul de lângă ea nu e însă dispus să suporte aşa ceva. Îşi repede capul în mecla Colosului şi, Cu un şut bine ţintit în vintre, îl îngenunchează. Îmi armez PM-ul, dar rusul ridică mâinile sus şi spune că n-a vrut decât să-şi apere soţia, şi'nu să atace.

Surprinzător, caucazienii îl lasă în pace. În schimb, îl îndepărtează pe Colos, dându-i alte însărcinări. În locul lui, e chemată o femeie, dintre cele cinci care fac parte din comando. Ea va continua percheziţia rusoaicelor.

– Şi dacă e lesbiană? cotcodăceşte, indignat, Colosul, con- siderându-se nedreptăţit. Mai bine să te pipăie un bărbat!

Îl săgetează cu priviri ucigaşe pe rusul rămas cu mâinile ridicate şi, în sinea lui, pune la cale cele mai fantastice răzbunări, îşi şterge sângele de pe faţă şi pleacă la budă, motivând că vrea să controleze distrugerile provocate de atacator în zona sensibilă.

Ştim cu toţii că se duce să-şi evalueze prada şi să ascundă o sumă bună de dolari, pentru ca, la împărţeală, să ne revină o parte cât mai mică. În timpul misiunii, poartă, ca şi noi, apărători la dinţi şi în zona genitală, aşa că nu ne poate păcăli.

Difuzoarele de pe puntea de comandă sunt conectate la Radiodifuziunea turcă. Ştirile transmise sunt traduse simultan de un cerchez:

Unităţi de elită ruseşti (OMON), care luptă de luni la Pervomaiskaia, s-au retras puţin, miercuri dimineaţa, pentru a permite bombardarea cu rachete GRAD a poziţiilor cecene. După declaraţia unui membru OMON, care a vrut să-şi păstreze anonimatul, ruşii părăsesc satul unde se află ostaticii luaţi de ceceni, fiindcă urmează să fie bombardat, dar, potrivit aceleiaşi declaraţii, trupele ruseşti se vor întoarce.

(Pervomaiskaia a devenit, în numai douăzeci şi patru de ore, un pustiu. Nu cecenii i-au omorât pe ostatici, cu care, de altfel, şi-au împărţit raţiile, ci metoda rusească de „salvare".)

Trimisul special al ziarului Izvestia, Valeri lakov, continuă cerchezul, a declarat:,,Să numeşti ceea ce s-a întâmplat la Pervomaiskaia operaţiune de saivane a ostaticilor este, cel puţin, cinism."

Emisiunea de ştiri a Radiodifuziunii turceşti se întrerupe pentru câteva secunde şi, când se reia, spikerul atrage atenţia că vorbeşte însuşi şeful MIT1:

II anunţ şi pe această cale pe- comandantul Toksan că autorităţile ruseşti din Soci au hotărât trimiterea unui comando de scafandri, din infanteria marină, în scopul salvării pasagerilor. Având în vedere consecinţele pătrunderii acestui comando în apele teritoriale turceşti, fac din nou apel pentru rediscutarea condiţiilor eliberării ostaticilor.

Toksan intră pe frecvenţa Căpităniei portului Trabzon şi vorbeşte repede:

– Nu avem ce să mai negociem. Condiţiile sunt clare. Eliberarea cecenilor din încercuirea de la Pervomaiskaia, contra

Serviciul de Securitate turc (n. tr.).

Ostaticilor de pe *Avrasia.* Anunţaţi autorităţile ruseşti că am instalat o bombă de mare putere în sala maşinilor. Orice apropiere a unui comando de scafandri înseamnă detonarea necondiţionată a bombei.

Închide staţia şi se întoarce spre căpitan.

– Continuă în viteză maximă! Nu încerca nimic de care mamei tale i-ar putea părea rău.

– Comandante Toksan, recită căpitanul cu o figură posomorâtă, dă-le drumul la toţi şi păstrează echipajul. Ce vină au copiii şi femeile astea? Ce vină au bărbaţii care n-au luptat niciodată împotriva cecenilor?

– Ce vină au cei care mor ca să-şi apere ţara? Sau copiii şi femeile care nu au unde să se ascundă de bombardamentele sălbaticilor?

– Cei din Pervomaiskaia au luat ostatici, ca şi voi.

– Pentru că ruşii au intrat cu gloanţe într-o ţară care nu le aparţine, şi nu le-a aparţinut niciodată. Şi apoi, tu încerci să faci cu mine politică? Eşti rusnac?

– Ucrainean.

– Tot un drac! Ţine ruta comandată şi închide gura, dacă nu vrei să-ţi fac o operaţie de apendicită cu un cuţit nesterilizat!

Trece prin faţa grupului de ruşi, care Se scoală în picioare, urmat îndeaproape de Pavlovici şi de Vladimir. Îi văd ochii roşii de furie şi ura din suflet. Se opreşte îndelung în faţa fiecărui rus şi-l fixează cu o privire tocmai bună de congelat carnea. Dacă

încă nu-i poate omorî pe ostatici, măcar să-i mai chinuiască niţeluş.

– Mă gândeam, zice el, cu o voce molcomă, dacă n-ar fi bine să-i legăm unul de altul şi să le. dăm drumul în mare.

– Pe ultimii doi am putea să-i păstrăm pe vas, ca să-i tragă pe ceilalţi, îi sugerează Vladimir.

Toksan se preface a cântări sugestia dată şi-l chestionează pe Pavlovici asupra oportunităţii ivite.

– Dacă ar fi după mine, cugetă maiorul, i-aş împuşca pe toţi în cap, cu excepţia femeilor frumoase şi a copiilor. Pe ăştia i-aş vinde negustorilor arabi de came vie. Se poate strânge o sumă frumuşică, cu care am putea cumpăra, pentru ceceni, chiar şi o baterie de aruncătoare de rachete.

Toksan meditează un moment, mângâindu-şi barba aspră, şi hotărăşte:

– Da, cred că aşa vom face. La Istanbul o să cerem un avion. Copiii şi femeile... arătoase... vor veni cu noi. Ceilalţi vor fi împuşcaţi.

Întoarce spatele şi se îndepărtează rapid, urmat de cei doi însoţitori. În spatele lor, groaza porneşte să-şi facă meseria de avangardă a morţii.

Oamenii disperaţi, mai ales dacă ştiu că sunt sortiţi pieirii, pot reacţiona violent. Drept care, cerchezii şi abhazii din comando strâng rândurile şi-şi armează Kalaşnikovurile. Sunt gata să tragă în plin şi să ciuruiască fără părtinire.

Nici celălalt grup de ostatici, format din turci, bulgari, români şi greci, nu pare a fi mai liniştit, deşi li s-a promis oamenilor eliberarea. Noi, mercenarii din „Legiunea Străină", stăm pe pasarelă şi-i ţinem sub observaţie.

– Ce-ar fi să-i lichidăm pe toţi escrocii ăştia? zice Colosul, referindu-se la membrii comandoului caucazian, şi să trecem la ruşi? Ne-ar da o mulţime de bani şi ne-am putea retrage liniştiţi în Tahiti.

Încă nu s-a vindecat de dorinţa de a gusta şi el din exotismul despre care i-au vorbit Iusuf şi Aiki.

– Eşti un dobitoc! proclamă Fijianul. Te-ai trezi în cel mai scurt timp într-o mină din Ural, unde ai săpa după plumb, tot restul vieţii. Au nişte mine din care condamnaţii nu ies niciodată la lumina zilei. Acolo dorm, mănâncă şi sapă. Acolo mor. Nici cei cu pedepse mai mici nu speră să mai vadă lumina zilei.

– De unde le ştii tu aşa de bine? întreb eu.

– Nu-i treaba ta! mă repede Fijianul. Şi, la urma urmei, nu asta era tema pe care aveam de gând să v-o propun.

Ii face un semn japonezului, care nu ezită să dea drumul la muzicuţă.

– Soldat Fredcrik Sheldon, soldat Iusuf Ciler şi soldat Florin Zamfir, raport la sergentul Fred Maragano!

– Soldat Frederik Sheldon raportează! urlă plin de sine Colosul. Mă trece o băşină de cea mai. bună calitate. De mult, de foarte mult timp, maţele mele n-au mai adăpostit o asemenea comoară. Domnilor, o mostră!

Bubuitul îl scoate pe căpitan afară din cabină. Acesta îi cere comandantului Toksan, pe un ton imperios, să înceteze cu execuţia ostaticilor, până când nu vor fi încheiate negocierile. Toksan nu este însă vinovat. Nici unul dintre oamenii lui n-a tras vreun -foc de armă, iar ostaticii sunt cu toţii în viaţă.

Căpitanul intră din nou în cabină, puţin derutat, şi se hotărăşte s-o lase mai moale cu votca. Şi Tania, soţia lui, i-a spus că are manifestări de somnambul.

– Ei? întreabă Colosul, după ce ne revenim din starea de transă. Cine se înscrie la licitaţie? Poftim, domnilor, ceea ce tocmai aţi mirosit este doar o mostră. Grăbiţi-vă, puterile mele sunt pe sfârşite şi, în curând, comoară îşi va lua drumul spre înălţimi, în mod cu totul gratuit.

– Puteai să raci carieră alături de Benny Hi 11, apreciază Shogunul. Tu ai fi fost tipul în capul căruia aruncau toţi cu sticle şi borcane. Până una-alta, întoarceţi-vă buzunarele pe dos, tu şi cei doi camarazi ai tăi, şi să trecem la împărţeală!

– Nu acum, îl întrerupe Fijianul. Ţine minte şi atât. Suntem prea expuşi. Când om ajunge undeva. Dacă om mai ajunge.

– Putem împărţi prada şi pe fundul Bosforului. Dolarii sunt lavabili, mă dau eu cunoscător. Ultima oară când m-am şters la cur. am întrebuinţat o bancnotă de douăzeci de dolari, după.care am spălat-o şi arăta ca nouă. De atunci o păstrez într-un buzunar separat. O folosesc ori de câte ori intru într-o budă nedotată cu hârtia igicnică de rigoare.

– Da. da, da. ar trebui să te iei de mână cu Sheldon. şi să vă înscrieţi împreună la un concurs de prostie, apreciază Fijianul.

Concret, la prima escală, vă scormoniţi buzunarele şi vedem ce iese la bătaie.

Nu apucăm să mai comentăm. Prin difuzoare se aude din nou vocea crainicului de la Radiodifuziunea turcă:

La Pervomaiskaia, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată. Comandoul cecen a propus eliberarea

ostaticilor, mai puţin a câtorva poliţişti ruşi, dacă trupele ocupantului vor forma un coridor de securitate, prin care ostaticii să poată părăsi satul supus bombardamentului. Răspunsul ruşilor a fost un nou bombardament. Ţarul a declarat că regretă din tot sufletul tragedia de la Pervomaiskaia, dar că altă soluţie nu există.

Mâna lui Toksan tresaltă nervos pe trăgaciul Kalaşnikovului model '92, pe care-l ţine sub braţ. Nu face nici o mişcare de ameninţare, dar mirosul inconfundabil al dorinţei sale de sânge se simte până la noi, pe pasarelă.

Se întunecă de-a binelea. Toate reflectoarele de pe feribot sunt aţintite pe grupul de ruşi. Comandantul Toksan pune mâna pe portavoce şi decide:

– Aţi văzut cum sunteţi trataţi de conaţionalii voştri. Au bombardat Pervomaiskaia şi au omorât ostatici ruşi, fără milă. Nici într-un caz, nici într-altul, nu veţi scăpa vii de-aici. Faceţi-vă rugăciunea de pe urmă şi pregătiţi-vă de moarte!

Înnebunit de spaimă, tânărul blond, care ascunsese în şosetă teancul de dolari, din doi paşi se aruncă nebuneşte în spatele vaporului. Nimeni nu reacţionează. După aproape trei secunde îi auzim urletul, care ne cutremură. A fost tăiat în bucăţele de elicea feribotului.

– Cine vrea să-l urmeze e*liber! rânjeşte Pavlovici. Arun- caţi-vă însă pe laturi, ca să nu păţiţi ca el. În caz că veţi greşi direcţia, cel mai apropiat ţărm se află la vreo opt sute de kilometri. Dacă o veţi lua în direcţia bună, aveţi numai douăzeci.

Nimeni nu manifestă interes pentru propunerea avansată. Exemplul blondului i-a convins că Providenţa e singura lor speranţă.

Alimentăm în Samsun, unde şeful MIT ia din nou legătura cu Toksan. Termenii rămân însă neschimbaţi. Turcul, prin natura funcţiei, nu are voie să facă politică. Totuşi, în secret, simpatizează cu Partidul Islamist. Ii scapă cecenului informaţia că un distrugător din Flota Rusă, dislocată în Marea Neagră, plecase din Sevastopol şi se apropia cu viteză maximă de Istanbul. Desigur, va fi oprit la limita apelor teritoriale turceşti. Asta însă nu reprezintă o garanţie că minisubmarinele secrete ale ruşilor, sau comandourile de scafandri dotaţi cu autopropulsoare de mare performanţă, nu ar putea să se apropie de *Avrasia* şi să încerce s-o ia cu asalt.

Nici bomba plasată în sala de maşini a feribotului nu va reuşi să-i oprească pe ruşi. Pervomaiskaia e cel mai bun exemplu că măcelarii ăştia nu ţin seama de nimic, când se pune problema să ucidă ceceni sau cerchezi sau abhazi sau inguşeti sau tadjici sau tot ce miroase a Islam.

Ridicăm din nou ancora, cu direcţia Strâmtoarea Bosfor. Alternativa detonării bombei nu ne prilejuieşte nici o bucurie.

– Şi noi? şopteşte Shogunul, dând glas neliniştii colective. Despre ăştia am înţeles, sunt fanatici! Dar eu n-am de gând să fac pe martirul.

Vladimir simte tot. Se apropie şi scrâşneşte din măselele lui, pe care nu le-ai mai fi putut curăţa decât cu pickamerul:

– Ce e, copii? A venit Bau-Bau? Doar nu v-a intrat fri- ca-n oase?

– Ba, eu mai am puţin şi mă scap pe mine, bolboroseşte Colosul. Florine, nu crezi că m-aş putea şterge la cur cu bancnota aia, a ta? Apoi, propun să i-o predau tovarăşului Şcedrin, în vederea spălării!

Mă întreb dacă să i-o fac rusului acum sau mai târziu. Ordinul primit de la maiorul Pavlovici a fost mai clar decât un râu de munte:,,Cu prima ocazie, lichidează-l!" Nu-i cazul. Vladimir face stânga-mprejur, nu înainte de a-l nota în memorie pe Colos.

– O să ţi-o plătească la prima ocazie, îl anunţă Fijianul pe uriaş, fără să-şi ascundă satisfacţia.

– Se-ntâmplă ca, în decursul unei vieţi, prima ocazie să nu apară niciodată, o dă Colosul pe filozofie. Tot aşa cum rahaţi ca tine pot s-o ia peste bot când le e lumea mai dragă.

Nu uitase ameninţarea Fijianului, care-i promisese un glonţ în târtiţă şi, ca de obicei, nu vrea să rămână dator după moarte.

Tensiunea creşte cu fiecarc milă pe care o parcurgem, spre punctul final al călătoriei: Strâmtoarea Bosfor. În sinea noastră, ne asigurăm că nu vom fi jertfiţi o dată cu ostaticii, pentru a ni se pierde urma. Mai trecuserăm prin asemenea încercări în Angola şi în Bosnia, aşa că ne putem aştepta la orice.

Doar că acum lucrurile sunt un pic mai încurcate. Debarcarea grupului format din alte naţionalităţi ar putea fi un basm. Demen-, ţii de caucazieni ar fi în stare să se transforme în nişte kamikadze, doar pentru a-l convinge pe *Ţar* că nu vor renunţa niciodată şi că vor folosi orice metodă pentru a-i face pe ruşi să se retragă din Cecenia.

Lucrurile se lămuresc pe negândite. Toksan primeşte prin radio un mesaj codificat şi anunţă cu voce tare că ancorăm la Istanbul. Moment din care acţiunea noastră încetează.

– Am realizat ceea ce am dorit, spune% el. Şi anume, să le arătăm ruşilor ce se poate întâmpla cu ci în afara Ceceniei. Dacă nu vor pleca acasă, vom continua să-i urmărim la Moscova, la Sankt Petersburg, la Volgograd, pretutindeni în Rusia. Nu este vrerea noastră să ducem o politică de atentate şi terorism, dar. dacă asta e sjngura soluţie ca Cecenia să rămână liberă, o vom aplica.

Comandoul caucazian îşi descarcă armele în aer. Băieţii chiuie şi dansează ca la nunti. Sunt bucuroşi şi pentru că nu au fost nevoiţi să se jertfească.

Dar Moartea nu iartă.

În cel mai bun caz, amână clipa.

Două şalupe se apropie în mare viteză de *Aviaţia* şi, ca la comandă, trecem rapid la posturi. Toksan ne face semn să stăm liniştiţi. Nu sunt comandourile ruseşti, ci Poliţia de Coastă turcă.

Ne îmbarcăm separat, nu înainte de a ne îmbrăţişa şi a face schimb de suveniruri. Soldaţii au sentimente foarte puternice. şi durabile. Şalupa noastră, a „Legiunii Străine", cotestc spre portul militar secret de lângă Istanbul. Suntem duşi la aeroport şi îmbarcaţi într-un Hercules. După un zbor de două orc suntem paraşutaţi în apropiere de Vedeno, unul dintre bastioanele separatiste din munţii Cecen iei.

Ni se face o primire călduroasă. Cecenii sunt gata să-şi dea şi viaţa pentru cei care, deşi nu aparţin naţiei lor, luptă alături de ei. Dar cei mai fericiţi dintre toţi sunt, de departe, Şamil şi Zelimhan. Colosul se simte din nou ca un paşă. Se lasă adulat cu generozitatea unui semizeu.

Ne revenim la viaţă.

Ne revenim la viaţă, deşi Moartea nu pregetă să ne însoţească.

...În fiecare clipă din viaţă, reţineţi, în fiecare clipă din viaţă, ne simţim aidoma unui prunc care vrea să se nască. Dorim să ieşim din tipare, aşa cum pruncul doreşte să iasă în lume. Şi atunci, ca şi în cazul nostni, miracolul vieţii devine miracolul morţii. Dar pasul e făcut. Şi *înapoi* nu există...

George Feodorovici Djoharin aruncă o privire rapidă la ceasul cu cuartz, atârnat de perete. Nu mai era mult până când ai lui să se întoarcă acasă, iar el nici măcar nu-şi făcuse temele. Ca să nu mai vorbim de lista de cumpărături pe care i-o lăsase maică-sa. Dar jocul trebuia încheiat. Cu orice preţ.

Dădu să acţioneze mausul, dar era prea târziu! Timpul de gândire expirase. CD-ROM intră pe autocontrol şi trecu la atac. Ecranul se lumină brusc, de parcă mii de reflectoare ar fi fost monitorizate într-un singur punct, şi George cât pe-aci să cadă pe spate.

'n partea stângă a ecranului apăru înscrisul pe care-l anulase doar cu câteva minute mai înainte:

Acesta a fost efectul celor două rachete aer-sol, ghidate de telefonul celular al generalului Djohar Dudaev, pe când rebelul vorbea cu un şef de la Moscova.

George Feodorovici Djoharin acţionă comenzile de rigoare, dar calculatorul nu mai răspunse. Comenzile erau blocate. El rămăsese acum singurul factor de decizie. Puştiul îl debranşă de la reţeaua electrică, dar nici asta nu avu efect. Bomba fusese detonată. Unul dintre multele mărunţişuri ale Big-Bang-ului era gata să renască.

William Colby, fost şef al CIA, umplu ecranul. Zâmbea mulţumit. Printerul cu laser porni automat, fără să fi primit vreo comandă din partea lui George:

Sen/iciile Secrete ruseşti, în colaborare cu serviciile noastre, au hotărât să-l suprime pe generalul cecen, printr-o tehnică de localizare. Graţie acestei tehnici sofisticate, cei care folosesc un telefon celular pot fi localizaţi, indiferent dacă se află în mişcare sau nu, indiferent dacă folosesc sau nu aparatul. Satelitul îi identifică şi-i individualizează. Restul cade în sarcina rachetelor, care sunt ghidate chiar de impulsurile date de aparatul telefonic. Dar tot acum, apare pericolul real pentru pacea Rusiei. Şi anume, extinderea terorismului şi a atentatelor pe tot cuprinsul ţării.

Oleg Kalughin nu aşteptă ca *Billy the Great,* cum era poreclit americanul, să.termine. Împărţi ecranul în două şi intră neinvitat.

Nimeni nu poate oferi date concrete despre moartea lui Djohar Dudaev, din noaptea de 21 spre 22 aprilie. Istoria cunoaşte multe cazuri în care dictatori sau criminali, încercând să scape de judecată, şi-au înscenat propria lor moarte. În acest sens, Nicolae Ceauşescu constituie cel mai bun exemplu. E posibil ca, pentru Dudaev, asta să fie cea mai elegantă ieşire din joc. Un lucru e cert: şeful de la Moscova, contactat telefonic de general, s-a dovedit a fi un spion în slujba Serviciilor Secrete marocane.

George întreprinse tot ce crezu el de cuviinţă pentru a reduce calculatorul la tăcere. Ar fi vrut să creadă că totul fusese un vis urât. Nu avea curajul să se ciupească. Dacă era adevărat?!

Scoase un ciocan din lada cu scule a tatălui său, pregătindu-se să aplice „soluţia finală".

Se opri brusc, şi ciocanul îi căzu pe picior. Nu simţi durerea.

Pe ecran apăru GENERALUL DJOHAR DUDAEV.

Zâmbea.

Zâmbea de parcă ar fi fost viu.

Şi respira.

De parcă ar fi fost viu.

Şi făcea, ştrengăreşte, cu ochiul.

ERA VIU!!!

Ne aflăm într-o Lada Samara, pe care Colosul o conduce cu nemărginită pasiune. Stau pe scaunul de lângă el, cu Shogunul băgat în coasta mea. Dar japonezul are talentul de a se face atât de mic, încât poate să încapă şi într-o nucă. Nu mă deranjează mai mult decât tocul pistolului meu Carpaţi.

Toţi trei asigurăm, chipurile, garda de corp a boşilor care se lăfăie pe bancheta din spate: maiorul Pavlovici şi locotenentul Şcedrin. Ne îndreptăm spre Ghehi-Ciu, un sat situat în sud-vestul Ceceniei. Acolo a fost anunţată o reuniune de urgenţă a *capilor,* în urma ştirii dispariţiei generalului Dudaev.

– Maşinile astea ruseşti sunt ca nişte căcăreze de oaie! tună Colosul, obişnuit mai degrabă cu comenzile unui transportor blindat, decât cu volanul fragil al unui automobil. Ar fi de preferat să lăsăm cutiuţa asta pe marginea şoselei şi să ne continuăm drumul cu autostopul.

– Aş fi pariat că gheişele noastre sunt cele mai rafinate din lume, se trezeşte vorbind micuţul japonez, dar, după vizita la Constanţa, am început să-mi schimb părerea. Florine, româncele merită toată stima.

– Ţi-a plăcut, limbricule, ce ţi-a făcut ţâţoasa aia, este? răcneşte Colosul, de parcă el ar fi fost cel intervievat. Îţi spun eu că nici româncele nu depăşesc standardul mondial. Cele mai uş- chite sunt unguroaicele. Nu ştiu dacă v-am povestit, continuă el, ocolind cu profesionalism o groapă de obuz, pe-când îmi făceam veacul în Beirut, am fost însărcinat cu protecţia unui politician ungur. Aşa cum facem noi acum cu gagii din spate.

Vladimir Şcedrin e tentat o secundă să-l ia de gât pe imbecilul care nu ştie să vorbească respectuos despre gradele superioare, dar Pavlovici îl opreşte cu un gest blând. Îşi cunoaşte oamenii şi ştie perfect cum să-i stăpânească. Zâmbeşte larg şi scoate din buzunarul interior o sticlă plată. E whisky veritabil, păstrat în butoaie de stejar, ani şi ani de-a rândul, pentru a face bucuria cunoscătorilor.

În clipa asta însă îi găseşte altă destinaţie. Oricum nu mai rămăsese decât un pic pe fundul sticlei. Toarnă conţinutul în capul Colosului şi înşurubează calm dopul.

– Whisky! proclamă Colosul, lingând picăturile ce alunecau pe capul său chilug. Bell's, 1960. Nici regina Angliei,'cu tot excesul ei de foliculină. nu s-ar da în lături să guste din licoarea asta.

Pune o frână inutilă, aşa încât pasagerii din spate să-şi simtă stomacul în gât. Aiki beneficiază de un cap în parbriz, ceea ce nu-i provoacă gânduri prea alese. Îşi freacă la iuţeală locul unde, în scurt timp, îi va apărea un cucui, făcând aprecieri destul de străvezii despre talentul unora într-ale conducerii auto.

– Mai bine continuă povestea cu Beirutul, ţâţâie el, spriji- nindu-se precaut cu mâinile de bordul maşinii.

Colosul e pregătit să-i întoarcă povestea cu Tahiti, drept care se lasă pe spate şi-şi mai linge încă o dată buzele mai groase ca ale unui urangutan în călduri.

– Cum vă sjfuneam, tocmai o făceam pe garda de corp a lu' Pustai rahat, sau cum îl chema, care, la rândul lui, avea o soţie de ţi se scula şi părul de pe picioare. Eu unul îmi schimbam fermoarul de la blugi la două zile. Funcţionam şi ca şofer, iar gagica pretindea că numai scaunul din faţă îi prieşte la starea ei psihică. Avea o rochie crăpată, şi nu ştiu cum -se făcea că rochia se deschidea de fiecare dată până la cealaltă crăpătură, de care nu se despărţea niciodată. Putoarea nu purta nimic pe dedesubt şi şi-o parfuma, că-ţi muta nasul din loc.

– Cum o chema '? întreabă Shogunul, de parcă asta ar fi lămurit lucrurile, o dată pentru, totdeauna.

– Erszebet, dacă asta te consolează, replică Colosul. Oricum, când e să faci cunoştinţă cu o fofoloancă nouă, prezentările protocolare ocupă unul dintre ultimele locuri. Băşina de bărba- tu-său era treaz doar atât timp cât se deplasa din clădirea Ambasadei la maşină, şi din maşină la locul de destinaţie. În rest, se îndeletnicea cu palinca şi cu moţăitul. Cred că, din cauza fricii de război, îşi schimba chiloţii zilnic.

– Nu despre el era vorba, îi reamintesc eu Colosului tema pentru astăzi. Tocmai ne explicai cum ţi se scula părul de pe picioare în prezenţa păsăricii numitei Erszebet.

– Intr-o noapte, pe când pu.tam o conversaţie intimă cu o sticlă de whisky, îr. sufrageria reşedinţei celor doi, tipa coboară scara interioară şi ia loc într-un fotoliu, aflat întâmplător în faţa canapelei pe

care eu îmi desfăşuram activitatea. Pot să vă spun, camarazi, că până atunci nu mai văzusem lenjerie din piele. Tipa purta o chestie de-asta, cu un fermoar la păsărică şi cu două comete ascuţite pe post de sutien. Era trăsnet. Tocmai mă gândeam la provizia mea de fermoare, câr d Erji, în lcc să-mi povestească întâmplări mai mult sau mai puţin hazlii din scurta ei viaţă, a scos un bici şi un fel de ţepuşă, pe care le ţinea în spatele şemineului. „Niciodată n-am dresat un tigru ca tine", a declarat ea, pocnind din bici mai abitir decât ur stăpân de sclavi din Roma antică.

M-a înţepat cu rahatul ăla de ţepuşă, ceea ce a început să-mi dea de gândit. Nu-i uşor să pricepi de la început ce vrea o nebună, în timp ce tu tocmai te delectezi cu o sticlă domnă de un colecţionar. Mi-am spus că astea or fi obiceiurile casei, înainte de regulatul tradiţional, aşa că m-am conformat. Am sărit în patru labe şi am început să rag ca un tigru autentic, care tocmai primise în cur săgeata unui indian tenace. Tipa părea mulţumită de spectacol, drept care mi-a administrat o lovitură peste buci. Asta m-a făcut să rag cu adevărat şi am dat să mă reped spre „dresoare". A fost momentul în care am luat cunoştinţă de existenţa tridentului. Următoarea pretenţie a tipei a fost să mă dezbrac şi să-mi clatin pendula, ca şi cum aş fi vrut să desenez cu ea harta Ungariei. Golisem sticla de whisky, aşa că propunerea mi s-a părut printre cele mai decente. Iată-mă gol, făcând exhibiţionism în cele mai diverse moduri. Pe scurt, s-a trecut la regulat.

Colosul răsuflă din greu, trăind *a posteriori* stările de-atunci, şi apasă cu voluptate pedala de acceleraţie. Este un şofer înnăscut; scoate tot ce

poate din Lada Samara, care nici ea nu-i o maşină rea.

– r Băieţi, Erji îmi ia „soluţia finală" la întrebări, şi pot să vă spun că n-am mai trăit în viaţa mea o astfel de senzaţie. Totul decurgea sub cele mai bune auspicii. Deodată însă, tipa are o reacţie neaşteptată: îmi înfige furca aia idioată în cur, exact în clipa în care mă pregăteam să-mi dau drumul. Luat prin surprindere, am început să dau din buci mai ceva ca un cerb rămas virgin până la venerabila vârstă de o sută de ani. Acest lucru părea să urmărească şi unguroaica, care, în urma reacţiei mele, şi-a dat ea drumul abundent, mai mult ca un bărbat în puterea vârstei. Desigur, era un mod de a duce mai departe un segment de convieţuire bazat pe un compromis, cum ne explica un ofiţer despre minunata noastră apariţie pe lume. Totuşi, asta nu era de natură să mă liniştească. Nu întotdeauna eşti dispus să primeşti în fund ţepii unei furci. Tocmai mă pregăteam să-i trag câteva peste bot, când, pe neaşteptate, vaginul fetei m-a strâns ca o capcană de lupi. Avea un clitoris faţă de care lasoul unui veteran al rodeoului e o simplă bucată de aţă. Dacă Erji ar fi fost foarte prolifică, ar fi născut nu un copil, ci un pluton întreg. M-am descărcat în ea mai rău ca o baterie de rachete GRAD, şi cred că spermatozoizii mei i-au ajuns până în esofag. Am tras concluzia că regulatul este o cale de apropiere între oameni. Dar, spre ghinionul meu, mi-am dat seama că tipa făcea precum căţelele. Vreau să spun, camarazi, că m-am trezit cu pendula prizonieră.

– Există pe lumea asta şi altceva, în afara femeilor şi a băuturii, care te-ar putea ajuta ca viaţa să ţi se pară mai frumoasă? întreabă Vladimir, afectat.

Colosul îl priveşte în retrovizor şi-i adresează în gând înjurătura de mamă atât de bine cunoscută.

– Şi cum v-aţi despărţit până la urmă 7 îl aduce Shogunul la sentimente mai bune. A trebuit să ţi-o tai?

– Era o soluţie, mai ales că se apropia ora când se trezea bărbatu-său. Dar am preferat să ţopăim până la baie, unde avea ea un spray special.

Mai pune o frână aiurea, cât să-l facă pe locotenent să strănute, şi încearcă să-şi continue povestirea. I-o ia înainte însă Pavlovici, surprins de frână, pe când îşi sorbea porţia din sticla a doua. Sârbul îşi dă drumul la gură şi o face fără să mai ţină cont de cei şapte ani de-acasă. Bătrânul său Mauser îl adulmecă conştiincios pe Colos, asemenea unui dgar de vânătoare. Dintr-un moment în altul, aşteptăm să auzim păcănitul şi să vedem capul uriaşului dispărând de pe umeri.

Colosul rămâne însă demn şi conduce în stilul unui şofer cu staie vechi de serviciu în Camera Lorzilor. Are grijă să nu deschidă gura, în timp ce roteşte cu delicateţe volanul, ocolind şi cea mai mică pietricică, care ar fi putut zdruncina creierul maiorului.

– Experienţele mele cu femeile n-au fost.aşa de violente, găseşte cu cale Shogunul să ducă la bun sfârşit subiectul discuţiei. La noi, în Japonia, totul se face cu mare rafinament. Voi, europenii. faceţi totul pe fugă, de parcă mâine ar veni sfârşitul lumii.

Trecem prin trei puncte de control, ultimul format din câţiva adolescenţi de aproape şaisprezece ani, şi oprim în faţa unei clădiri cenuşii, cu două etaje. Abia după ce suntem legitimaţi din nou şi dezarmaţi, ni se permite intrarea. Ne conduc într-un soi de sufragerie, unde se desfăşoară o conferinţă de

presă. Camerele de luat vederi, rcporlofoanele şi microfoanele sunt îndreptate spre micul podium, unde stau trei indivizi, unul mai bărbos decât altul, în stânga lor, un singur personaj fără barbă şi cu părul alb, pe care mi-l amintesc instantaneu. Il văzusem la Ciri-Iurt, şi încă de pe atunci era mai păzit decât bijuteriile Coroanei. Unul dintre bărboşi le vorbeşte ziariştilor, şi cuvintele lui sunt traduse în engleză de un tinerel, pentru care o masă bună părea să reprezinte încă o enigmă.

– Generalul Djohar Dudaev a opus rezistenţă uneia dintre cele mai mari şi mai puternice armate din lume. Originea acestei puteri, aproape supranaturale, stă într-un episod din tinereţe. La 23 februarie I()44, sovieticii au trecut la deportarea popoarelor cecen şi inguş, acuzându-le de colaborare cu naziştii gennani. Sute de mii de bărbaţi, femei şi copii - între care şi tânărul, pe atunci, Dudaev, împreună cu părinţii săi - au fost încărcaţi în bou-vagoane şi plasaţi în „zonele de populare speciale", care se întindeau din stepele Asiei Centrale până în Siberia. Abia spre sfârşitul deceniului al şaselea, Djohar Dudaev a putut să se întoarcă pe meleagurile natale. În urma lui, au rămas peste cincizeci de mii de ceceni, morţi de frig, de foame, de boli. Marele Dudaev a jurat atunci răzbunare. Împreună cu o mână de prieteni, a jurat să dea lovitura din.interiorul Imperiului, drept care trebuia mai întâi să pătrundă în structurile lui. Astfel, a absolvit Şcoala militară superioară de aviaţie din Tambov, şi apoi Academia militară de aviaţie „Iuri Gagarin". În timpul perestroikăi, devenise comandantul Diviziei de bombardiere grele, dislocată în Estonia. El a fost unul dintre

generalii rebeli, care au refuzat să execute ordinul de blocare a clădirilor Televiziunii şi Parlamentului din Tallin. Sovieticii l-au destituit şi l-au trimis la Groznîi. Aici, la 27 octombrie 1991, generalul a devenit preşedintele republicii şi a proclamat independenţa şi suveranitatea ţării noastre. Restul îl cunoaşteţi deja, încheie bărbosul, aruncând priviri tot mai insistente spre grupul nostru. A murit un mare patriot, asemenea miilor care au căzut în acest scurt timp. Generalul Djohar Dudaev nu mai este.

– Cine va fi succesorul? guiţă o voce din sală.

– Sunt trei propuneri. Selimkan Iandarbiev, aici, în stânga mea. Are patruzeci şi patru de ani şi este ideologul mişcării noastre. Vicepreşedinte al Republicii Cecenia. Mulţi s-au mirat de aşa-zisa lui dispariţie de pe scena politică, o dată cu începerea războiului, dar nu-i cazul s-o explicăm acum. Cel de-al doilea este Şamil Basaev, şeful Forţelor Speciale. Îl cunoaşteţi din perioada asaltului de la Budionnovsk. Cel de-al treilea, continuă bărbosul, arătând spre omul cu părul alb, este Aslan Maşa-dov, şeful Statului-Major. Este şi el un *boier,* fost colonel în Armata Roşie.

Dar nu apucă să mai continue. Afară începe păcăneala, iar ziariştii se refugiază în adăpostul din subsolul casei. Este un bombardament cu rachete ALAZAN, şi amplificatoarele de zgomot cu care sunt dotate le fac de două ori mai înfricoşătoare, deşi cam ineficiente. Zboară pe deasupra noastră şi rup hălci întregi din muntele aflat în spate. În sală rămăseserăm doar noi cinci şi bărbosul.

– Maiorul Pavlovici şi locotenentul Şcedrin, presupun, zice el cu voce tare, încercând să acopere vuietul de-afară.

– Exact, răspunde maiorul, bătând din călcâie.

– Îmi puteţi spune Hultanul. Ultima misiune pentru care vă mai solicităm este una de maximă importanţă. Secretul ei trebuie păstrat cu sfinţenie. Nu ascund faptul că aţi fost verificaţi şi preferaţi oricăror altor comandouri. Veţi pleca în Valea Şatoi. Din localitatea Serjen-Iurt veţi prelua un colet. E vorba de un colet uman. Adresa la care va trebui livrat, ruta şi mijloacele de transport vi se vor detalia la faţa locului. Misiunea voastră se va putea numi „Comando pentru nemurire". Succes!... Ah! Există cumva nelămuriri?

Bineînţeles, Colosul face un pas înainte şi ochii lui sunt mai senini decât ai unui sugar în timpul alăptatului.

– Domnule Hultan, soldat de rangul întâi Frederik Sheldon cere permisiunea să raporteze.

– Te cunosc bine, soldat Sheldon. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut în numele cauzei cecene. Totodată, îţi reamintesc că te afli în prezenţa a doi dintre comandanţii tăi, cărora li te poţi adresa în mod ierarhic. Oricum, manifestările dumitale nefireşti, care mi-au fost aduse la cunoştinţă, nu egalează nici pe departe curajul şi măiestria în luptă, care ţi-au adus o faimă binemeritată.

Colosul încearcă o emoţie ciudată. În afara banilor, nu primise niciodată laude pentru faptele lui de arme. Le ia ca pe nişte' medalii de care mercenarii n-au avut şi nici nu vor avea parte vreodată şi salută cu entuziasmul unui infanterist marin. Face stânga-mprejur şi reintră în front.

Bombardamentul încetase, dar nu şi teama de moarte.

– Mai adaug doar că, după terminarea misiunii, sunteţi aşteptaţi la Freetown, reia Hultanul. Acolo, veţi primi cecurile şi... În caz că o să vă intereseze, un nou contract. Domnule maior

Pavlovici, alături de domnul colonel Schroder, veţi comanda cel mai bine pregătit pluton de mercenari din toate timpurile. Allah o să vă primească în împărăţia lui, pentru că L-aţi slujit cu credinţă, chiar dacă sunteţi de altă religie.

Pavlovici preia plicul albastru, sigilat, care va reprezenta la timpul oportun paşaportul nostru, şi urcăm în maşină. Drumul spre Serjen-Iurt nu e lipsit de peripeţii, dar cu astea suntem obişnuiţi. Ca la fiecare sfârşit de contract, simţim ceva între bucuria supravieţuirii şi amintirea camarazilor' rămaşi într-un pământ străin, pentru o cauză străină.

– Nu vă relaxaţi încă, ne sfătuieşte maiorul sârb, simţin- du-ne ca o mamă grijulie. Misiunea noastră poate fi chiar mai dificilă decât luptele la care am participat. Dacă-i ceea ce cred eu, mai zice el, pipăind neîncrezător plicul sigilat, ar putea fi al dra-cului de complicat. Aşa că păstraţi-vă în formă - până la concediu mai e destul.

– Tatăl comandantului nostru, Aiki Sumaru, care se numea Ogadu Sumaru, trâmbiţează Colosul, conducând cu o sută douăzeci pe oră, pe o şosea mai ciuruită ca un obraz atacat de vărsat de vânt, atunci când îşi ţinea copiii pe coji de nucă, le împărtăşea crâmpeie din înalta sa înţelepciune. Iată o mostră transmisă pe cale orală de camaradul nostru, aici de faţă: „Şarpele Kundalini vă va ţine

treji mereu şi vă va arăta adevărul vieţii în fiecare moment!"

– De unde ştii tu asta? sare Shogunul, reiterând în memorie toate citatele cu care se făleşte atât. Nu cred că ţi-am mai spus eu aşa ceva.

– Se poate, dar gura stimabilului tău tată a devenit gura înţelepciunii universale. Îi putem pune în ea cele mai diverse chestii, nu crezi?

Shogunul nu înţelege complet ultima frază şi cere detalii lămuritoare.

– Aşadar, face Colosul sfătos, orice înţelepciune ni se pare demnă de reprodus, atât timp cât ne poate folosi în actul de supravieţuire.

În ultima vreme, Colosul achiziţionase un bagaj de cunoştinţe şi un set de formule de adresare care ne pun pe gânduri. Maiorul Pavlovici pare şi el într-un fel marcat de schimbarea intervenită. Totuşi, e precaut şi păstrează o tăcere diplomatică.

– Tot nu pricep ce legătură are memoria tatălui meu, Ogadu Sumaru, cu situaţia de faţă, insistă Shogunul.

– Tatăl tău este un punct de reper, îi explică uriaşul. Ce vrei mai mult? Şi ar trebui să avem un minimum de respect, să ne ţinem clanţa, cât timp pe bancheta din spate se află doi dintre cei mai fioroşi comandanţi ai trupelor de mercenari.

Cu o mişcare naturală, Colosul deschide portiera din dreptul lui, ca şi cum ar vrea să coboare în plină viteză, şi elimină respectuos o băşină de bază.

– Maşina asta, ne lămureşte el, nu are instalaţie de aer condiţionat şi, după cât se poate constata, nici voi nu posedaţi măşti de gaze. Iată de ce mi se pare normal să vă protejez de o moarte violentă, prin asfixiere.

– Mai fă o dată chestia asta, mârâie Pavlovici, şi data viitoare ai să zbori şi tu după băşină.

– Sunt constipat! zbiară Colosul, pretinzând înţelegere. Doar n-o să-mi cereţi acum, domnule maior, să opresc de fiecare dată şi să-mi golesc maţele la umbra unui nuc bătrân. Ar însemna să stăm mai mult pe loc.

– Îmi aminteşti de Şapte-Guşi, îi zic eu Colosului, servin- du-mă cu o ţigară din buzunarul său, rămas nesupravegheat. Asta; era comandantul taberei noastre din munţii Făgăraş. Îl poreclisem Şapte-Guşi, pentru că avea vreo patru la gât şi încă trei la cur, care lucrau într-un echilibru perfect. Dacă te uitai la turul pantalonilor, aveai impresia că tipul se căca pe el non-stop. Ei, şi tipul avea un obicei mitocănesc, ca şi soldatul Sheldon, aici de faţă. În fiecare dimineaţă, se înfăţişa în dormitorul nostru, aflat într-un hangar de pe un aeroport militar dezafectat, şi trăgea vânturi prin portavoce. Da, da, cum auziţi! îşi fixa trompeta aia în cur şi începea să se pârţâie. Pretindea că. În felul ăsta. deşteptarea noastră e mai plăcută şi că vom începe voioşi o nouă zi de instrucţie.

– Era maior? se interesează, neliniştit, Shogunul care, ca întotdeauna la vremea poveştilor, scoate din raniţă o sticlă de sake.

– Căpitan, îi răspund, servindu-mă primul ding^ticlă şi pa- sând-o mai departe. Achim parcă îl chema. De altfel, un tip pentru care cuvintele „scrupul" şi „moralitate" reprezentau, cel mult, mărcile unor băuturi străine. Buuun! Şi, după ce-şi golea intestinele, îşi ducea portavocea la gură şi scotea alte sunete, nu cu mult diferite de cele dinainte. „Este un bun exerciţiu pentru dregerea

vocii", ni se destăinuia el, crezându-se, probabil, un tenor celebru, înaintea premierei cu opera *Carmen.* După care ne anunţa jovial că avem exact trei minute să ne echipăm, să ne facem patul şi să ne prezentăm pe platou înarmaţi până-n dinţi, în formaţie de luptă. Evident că totul se întâmpla în maximum două minute jumate. Altfel, Achim ne-ar fi pus să ocupăm cota 2 500, cu tot armamentul greu din spinare. Micul dejun îl luam direct pe platou. Cafea în care fuseseră spălaţi ciorapii tuturor infanteriştilor din Sud-Estul Europei, dar fără bromură, şi două chifle umplute cu tot felul de bazaconii, pe care, într-un moment de bunătate sufletească, căpitanul le-a denumit sandvişuri. „În condiţiile de luptă din oricare parte a lumii, va trebui să vă învăţaţi cu vitregiile unei mese diferite de cea dintr-un restaurant de lux", ne povăţuia el, fără să renunţe vreo clipă la portavoce.

În timp ce noi ne beam poşirca, îndulcind-o pe şest cu votca rămasă prin bidonaşe, Şapte-Guşi începea inspecţia de dimineaţă, încerca fiecare pat, să vadă dacă cearşaful e întins regulamentar şi dacă efectele sunt aşezate la milimetru, de parcă de asta ar fi depins victoria în faţa inamicului. Era imposibil, repet, practic imposibil să nu dibuie el vreo neregulă. Cel găsit în culpă era folosit drept material didactic pentru ziua în curs. Mai întâi ni se împărţeau cartuşele de manevră.

– Ce foloseaţi? întreabă Colosul, amintindu-şi subit de draconicele antrenamente la care fusese supus, pe când făcea parte din infanteria marină americană.

– Vopsea, fireşte, precizez eu. Doar că. În cazul nostru, căpitanul Achim făcuse o pasiune deosebită

pentru vopseaua de. automobil. După ce erai „împuşcat", trebuia să-ii freci uniforma cu peria de. sârmă două zile la rând. E drept că asta ne făcea din cale-afară de atenţi să nu fim loviţi. Cum vă spuneam, nefericitul din ziua respectivă trebuia să folosească drept „şevalet" pentru Şapte-Guşi. „Plutonul 1 are vopsea roşie", explica nebunul, ne-ezitând să-l împroaşte pe cel adus în faţa frontului cu vopseaua din dotare. „Plutonul 2, albastră, plutonul 3, verde." Ne explica de parcă eram o clasă de handicapaţi, şi nu o companie de elită a Gărzii Prezidenţiale, continuându-şi mişcările de pictor abstracţionism decis.să intre în *Cartea Recordurilor.* „La sfârşitul aplicaţiei", ne lămurea el, scărpinându-se la guşile din spate cu un alt cartuş de manevră, „vreau un singur om care să *rămână în viaţă.* Acela va primi o permisie de trei zile şi două bidoane de vopsea pe care să le ducă acasă".

Omul făcuse o fixaţie, şi nimic nu-l mai putea îndepărta de la treaba asta. Se sălta de fiecare dată pe picioruşele lui, mai crăcănate decât ale unui cowboy în pragul pensiei, şi-şi alinta la răstimpuri guşile. „Va fac atenţi", măcănea el în nelipsita-i portavoce, „că, din cele patru mii opt sute de cartuşe de care dispuneţi, unul, doar unul singur este cartuş de război. Nimeni nu ştie unde se găseşte, nici măcar eu. Iată de ce vă sfătuiesc să folosiţi vestele antiglonţ şi căştile de oţel. Ar fi recomandabil, de asemenea, să nu ochiţi în faţă sau în picioare. Indiferent ce-o să se întâmple, nimeni n-o să fie pedepsit".

De cele mai multe ori, glonţul buclucaş se oprea în vestă sau pornea aiurea. Dar, într-o bună zi, i-a perforat fruntea unui sergent. Şapte-Guşi a făcut

spume când s-a stabilit că lipsea un cartuş de război din magazia de muniţii şi că, deci, sergentul fusese ucis cu bună ştiinţă, într-o răfuială „amicală". Dar nimeni n-a putut dovedi că acel glonţ nu era din porţia zilnică. De atunci, căpitanul a participat la aplicaţii, observând totul dintr-un buncăr. Ştia, jigodia, că nu era jcel mai iubit dintre comandanţi.

– Şi cu sergentul mort ce s-a-ntâmplat? chiţăie Shogunul, tumându-şi nişte sake în păhărelul lui tradiţional.

– Accident de muncă. Oricum, nu avea cine să-l plângă, lucru valabil pentru oricare dintre noi. Nu primeam vizite şi nici pachete, nu neapărat pentru motivul că unitatea era sub un regim strict secret, de importanţă deosebită, ci, pur şi simplu, n-avea cine să ne viziteze. Nu apăream în nici o statistică a armatei şi nici în efectivele raportate. După şase luni, au mărit raţia de cartuşe de război la unul pe cap de om, dar deveniserăm maeştri în evitarea vopselii, şi nu s-a mai întâmplat decât un singur accident, când unul dintre gloanţele adevărate i-a zdrobit genunchiul unui tăntălău.

– La noi se proceda mult mai subtil, se bagă Colosul în vorbă, ca de obicei, slobozind o râgâitură cu iz de ciorapi nespălaţi. Aveam un psihiatru, sau cum naiba le spune la ăia care studiază uşcheala, un grec. II chema Sacaleros. Împuţitul ăsta se băga în fiecare zi în sufletul nostru şi afla care pe care are pică. Şi ce credeţi că făcea zărghitu'? Strecura şerpi în paturi, punea laxative în ceaiuri, se căca sub perne, şi o mulţime de alte giumbuşlucuri, fără a uita să strecoare dovezi că autorii sunt cei aflaţi în conflict cu victimele. Osârdia lui nu dăduse însă rezultatele scontate. După primele cafturi, în urma

cărora unii au rămas fără dinţi, alţii fără degete, un pârlit de caporal negru l-a surprins pe Sacaleros făcând laba deasupra căzănelului în care fierbea cafeaua trupei. Caporalul l-a lăsat să termine, după care l-a silit să bea şapte ceşti de cafea. Tocmai atunci, a pătruns în cantină contraamiralul, urmat de întreg Statul-Major, sosiţi într-o inspecţie. Văzându-l pe grec cum sorbea cu nesaţ din cafea, contraamiralul a luat şi el un polonic şi, până să-l oprească sergentul, l-a dat pe gât. Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Ca să-i facă pe plac, s-au îndesat la degustare şi însoţitorii. Când au aflat adevărul, erau mai galbeni decât nişte chinezi. Câţiva s-au şi îmbolnăvit de hepatită, iar alţii, când auzeau cuvântul „cafea", făceau o puternică depresie psihică. La anchetă, grecul a pretins că le voia numai binele şi că ura dintre oameni, conform nu ştiu cărui tratat al unui alt nebun, îi făcea pe aceştia să lupte mai cu sârg şi să iasă victorioşi în bătălia cu inamicul. L-au trimis în mijlocul nostru ca trupete, pentru a face şi el parte din această armată victorioasă. După trei luni, şi-a luat lumea în cap şi a dezertat. Mulţi ani mai târziu, am auzit că tipul emigrase în Grecia şi devenise consilierul unui candidat la preşedinţie.

– Şi la noi se folosea tactica asta, reiau eu, atrăgându-i Colosului atenţia la resturile unui TAB, împrăştiate pe şosea. Totuşi, erau mai precauţi. Ne transformaseră în fiare, contrar dresorului care vrea să le îmblânzească, şi deja reacţiile noastre cam scăpaseră de sub control. Voiseră să fim roboţi, dar nu stăpâneau prea bine tehnica anulării afectivităţii. La o lună o dată eram supuşi unui control medical riguros, ocazie cu care ni se mai „spăla" puţin

creierul. Apoi, spre sfârşitul perioadei de instrucţie a venit un tip în civil, înalt, cu trăsături mongoloide. Şapte-Guşi i se adresa cu „tovarăşe general-coinandant" şi nu pierdea ocazia să bată din călcâie de fiecare dată, aidoma unui papagal pervers.

„Nu vă ascund", ni s-a destăinuit tovarăşul general, la prima întâlnire, „că faceţi parte dintr-o unitate secretă a Ministerului Apărării Naţionale. O unitate despre care nu ştiu nici măcar Serviciile Secrete. Sunteţi printre cei mai instruiţi soldaţi din lume. A venit timpul să vă punem la treabă".

Planul era simplu: urma să fim dislocaţi în apropierea localităţii Txx\ unde se desfăşura o vizită de stat a unui „pretin" al României. Consemn: asigurarea securităţii pe tronsonul dat. Informaţii: o echipă, special pregătită, urmăreşte suprimarea personajului. Temă: anihilarea şi lichidarea echipei în cauză. Muniţie: cartuşe de manevră cu punctaj electronic.

Totul era adevărat, cu o singură excepţie. Datele despre starea muniţiei. Atât noi, cât şi echipa special pregătită pentru suprimarea personajului cu pricina, deţineam cartuşe de război, şi nu dintre cele obişnuite, ci crestate la vârf.

– Dum-dum! suspină, cunoscător, Colosul. Când intră în carne, face o găurică în care nu s-ar putea căca nici o musca, iar când iese, zici că e craterul unui vulcan.

– Asta în cazul în care nu întâlnesc vreun os, adaugă Shogunul, care nu se lasă mai prejos. Acolo se petrece explozia cu adevărat. Am avut un prieten, Toshiro Dakoda, veteran din Coreea. Ajunsese asasin plătit şi-şi făcea meseria numai cu

dum-dum. Trăgea doar în cap şi-mi povestea că adoră să,vadă bucăţelele de oase şi creier zburând ca nişte fluturaşi. Era cel mai bun în branşă. Avea mai multe cereri decât putea face faţă. S-a ajuns până acolo, încât Marea Mafie Tzucariho plătea un grup de foşti poliţişti să-i asigure în permanenţă protecţia. Toshiro n-a picat pentru că ar fi fost,,vărsat", aşa cum se întâmplă de obicei. Cariera lui a durat ani în şir, până când boşii s-au săturat de el şi de metodele lui brutale, şi l-au lăsat la vatră. Toshiro Dakoda se nărăvise atât de mult în meseria sa, încât nu putea suporta ideea inactivităţii. Şi-a încărcat arma lui Saroian cu un glonţ exploziv, pe care n-a pregetat să şi-l tragă în gură. Atunci când nu mai ai clienţi, îţi rămâne o singură şansă: s-o faci pe tine însuţi.

– Lăsaţi-l pe Florin să-şi termine povestea cu aplicaţia! îl întrerupe Pavlovici, neaşteptat de interesat.

– „Pretinul" era, de fapt, fratele unui lider arab, care-l rugase pe Conducătorul Iubit să-l ajute în acţiunea de suprimare a celui pe care-l numise „trădător al idealurilor Islamului". Constituia şi pentru noi un soi de examen. Echipa pregătită pentru suprimarea personajului făcea parte din trupele secrete ale temutei Securităţi şi avea o pregătire asemănătoare cu a noastră.

Când a apărut coloana oficială, s-a oprit în dreptul unui canton de pădurar. Au coborât mai mulţi din maşini, printre care şi *obiectivul* nostru, pe care l-am recunoscut după filmele prezentate. Şi-au luat cu toţii puşti de vânătoare din portbagajele maşinilor şi sporovăiau veseli între ei. Noi am trecut la treabă. Am periat pădurea, fără să ne lăsăm

văzuţi de eventualii atentatori. L-am găsit pe unul într-un staul construit pentru nutreţul de iarnă al căprioarelor, şi i-am slobozit două gloanţe din pistolul cu amortizor cu care fusesem dotat. Omul a zis pa şi pusi şi, după ce-a scăpat din mâini puşca, s-a umplut de sânge. Era mai mort decât un râu secat. Am transmis prin staţie despre primul găsit, dar am tăcut mâlc cu privire la descoperirea făcută. I-am curăţat pe toţi. Nu se aşteptau să fie neprotejaţi, aşa că se benoclau numai la *obiectiv.* Am raportat îndeplinirea consemnului şi am primit ordin să ne repliem în dispozitivul de plecare. În spatele nostru au izbucnit împuşcături pe care un soldat versat nu le-ar fi putut confunda cu cele ale unei puşti de vânătoare. A doua zi, în ziare, a apărut o ştire conform căreia, la vânătoarea oficială, desfăşurată în apropiere de Txv\ s-a produs un accident regretabil. Oaspetele străin a fost nimerit din greşeală drept în deblă, ceea ce l-a făcut să părăsească lumea asta şi să plece la Allah. Nimic despre echipa celor cinci pe care-o suprimaserăm noi. Era clar că „specialii" făceau şi ei parte din categoria noastră, cunoscută sub numele codificat de „Omul invizibil". Semnasem prin asta contractul cu Diavolul. Semnat cu sânge. Singura semnătură care leagă pe viaţă.

Ne-au îndepărtat repede din zonă. Un timp, şi din ţară. Miliţia şi Securitatea ajunseseră pe culmile turbării şi ne căutau peste tot. Făceam însă parte din trupele de elită, secrete, ale Conducătorului Iubit, despre care nu mai ştiau decât generalul-comandant şi câţiva ofiţeri din Statul-Major al *armatei*, aşa că am fost mai protejaţi decât un conteiner cu combustibil nuclear.

– Am citit în *Le Soir* despre aşa-zisul accident, intervine Pavlovici. Încă de-atunci mi s-a aprins o lampă. Deţineam informaţii cu privire la trupele voastre secrete, formate din libieni şi palestinieni, cărora li s-au adăugat, ulterior, iranienii şi moldovenii, şi mai ştiam că, după ce sovieticii şi-au luat mâna de pe sirieni, le-aţi luat voi locul Roşiilor. Dar nu mi-am închipuit că aveţi trupe proprii de români.

– Li se părea că suntem infinit mai fideli. La lovitura de stat din '89 însă, am crezut că se prăbuşeşte cerul pe mine. Luptam nu împotriva armatei, care oricum, nu atât pe noi ne căuta, cât urmărea să producă numeroase stricăciuni, ci împotriva unor trupe special formate, culmea, formate din arabi preluaţi de Conducătorul Iubit, la ultima sa vizită în străinătate, înainte de a fi doborât de la putere. Pur şi simplu, fuseserăm puşi unii în faţa altora, deşi trebuia să ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei, pentru a crea confuzie la maximum şi o imagine de război civil. Ruşii erau la Prut, clănţănind din dinţi de poftă, gata să declare că securitatea Uniunii Sovietice este în primejdie şi să intervină cu blindatele şi elicopterele. N-aveau de ce să se jeneze, americanii doar procedaseră în acelaşi mod cu republicile „bananiere" din oricare punct al globului. Dar mult mai „civilizai" era să-i cheme cineva din conducerea armatei române, care să facă apel la „ajutorul" poporului frate de la Răsărit. Conducătoml Iubit se afla de mult pe lista neagră, important era cine îi urma. Or, în acel moment, Omul special, pregătit de KGB, nu devenise încă oficial Alesul. Pentru asta, doar armata putea cere intervenţia sovieticilor, modalitate prin care România ar fi pierdut pentru totdeauna calea de a

mai pătrunde în vreo alianţă din Vest. Asta era şi intenţia ruşilor: gândeau pe termen lung, nu-i vorbă, dar au dat peste un general despre care nu ştiau mare lucru. Nici omul lor politic nu ajunsese la puter-e, dar nici agentul lor infiltrat în cadrele superioare ale armatei nu ajunsese la „post". Iar generalul despre care ei nu ştiau mare lucru le-a refuzat ajutorul. În urma refuzului, a devenit ţinta a patru atentate. A murit câţiva ani mai târziu, radiat ca şi mulţi alţi ofiţeri superiori, participanţi la Marea Lovitură, fără să aibă habar despre atentatele a căror victimă trebuia să fie.

– De unde ştii tu atâtea lucruri, fluturaş? mă alintă Vladimir, rânjind ca un şacal dus la ghilotină.

Îmi aprind un Camei fără filtru şi suflu fumul în faţa Colosului, care nu pierdea o vorbă.

– Ţineţi hornul deoparte! mârâie el, dând din mâini ca un apucat, uitând pe moment de volan. Nu suport mirosul ăsta de cocotă. Ai putea fuma şi tu ţigări soldăţeşti. Sau eşti poponar?

Scutur ţigara şi nu uit să-i amintesc Colosului că nici Niagara, cu toate eforturile ei supranaturale, n-ar mai putea îndepărta jegul şi putoarea ce-l înconjoară ca o platoşă.

Shogunul e de acord cu mine şi, spre a sublinia cele spuse, coboară geamul din dreptul lui.

– Acest miros l-am achiziţionat în decursul luptelor, zice mândru uriaşul, nu trăgând pârţe ca voi, prin adăposturi.

Înşfacă sticla de sake şi trage un gât de medaliat la concursul olimpic de băutori, după care continuă cu o voce ceva mai moale:

– Dacă mă opreşte vreun poliţist şi mă pune să suflu în fiolă, îmi pierd carnetul.

– Tot e bine că nu te pune să-i sufli în p..., zice Shogunul, schiţând un zâmbet bun de dus la muzeu.

– Dar ce, tu ai avut vreodată carnet? întreb eu, sideral.

– Da, de marinar, precizează Colosul. E cel mai valoros. Poate ţine locul oricărei bucăţi de hârtie ştampilată.

Simt un ghiont în spate şi o duhoare de dinţi stricaţi îmi frige urechea.

– Tocmai te întrebasem de unde ştii tu atâtea despre cele întâmplate în Decembrie 1989, la voi, freamătă Vladimir, trăgân- du-mi şi un genunchi prin spătarul scaunului.

Aproape instantaneu mi-au revenii în memorie evenimentele din acea perioadă.

Conducătorul Iubit fusese prins deja (deşi lucrul acesta s-a anunţat public mult mai târziu) de către ticăloşii care apăreau în acele momente pe ecranul televizorului. Totul se dovedise un scenariu atât de bine pus la punct, cum numai minţile exacte ale militarilor de carieră îl pot concepe. Compania noastră a trecut automat sub ordinele directe şi exclusive ale generalului-coman- dant, care ni l-a arătat pe Omul-cel-Rău - un alt general care, prin prerogativele sale, preluase conducerea operaţiunilor. Consemnul era clar: lichidaţi-i prin orice metodă! Am îmbrăcat toţi trei - cei care formam celula de suprimare - costume de gărzi patriotice, cu brasardă tricoloră la mâneca stângă, şi am pătruns în clădirea CC al PCR, prin intrarea C. Paza era asigurată de o mână de tineri furaţi de entuziasmul a ceea ce ei numeau Revoluţie. Aveam legitimaţii false, eliberate, chipurile, de Statul-Major al armatei, şi urma să asigurăm paza de corp pentru

generalul Gxxx. De fapt, trebuia să-i asigurăm mormântul. Am pătruns în camera unde se aflau pe-atunci mai mulţi generali pe metru pătrat, decât în oricare alt moment al istoriei.

Primul impuls, şi cel care ar fi însemnat, printre altele, şi îndeplinirea misiunii, a fost să secerăm tot ce mişca. Am armat PM-ul şi, exact când mă pregăteam să dau semnalul răpăielii, unul dintre generali, în civil, m-a privit drept în ochi şi mi s-a adresat:

– Începi cu mine, dacă aşa trebuie, dar te avertizez că, lichi- dându-l pe generalul Gxv\ laşi România fără ultimul ei apărător.

Eram ucigaş plătit şi instruit să fac ce mi sc comandă. Ceilalţi din cameră, majoritatea înarmaţi, au vrut să deschidă focul asupra noastră. Am îndreptat PM-ul spre tavan şi am tras un foc de avertisment. Apoi am smuls camera video, pe care un bine cunoscut regizor o ţinea în mâini ca pe o femeie uşoară, şi am călcat-o în picioare. Preţ de câteva minute, soarta celor care puteau să ia hotărâri dintre cele mai importante a fost în mâna mea. Telefoanele sunau într-o veselie, şi generalul Gxxx n-a ezitat să răspundă la unul dintre ele. Parcă îl aud şi acum: „Nu cunosc limba rusă, dar, dacă-i vorba din nou despre oportunitatea ajutorului Armatei Roşii, răspunsul e acelaşi: *NI El!!*" Sentimentul rusofob, implantat în noi de-a lungul anilor de instrucţie, se transformase acum în bumerang pentru cei care ni-l serviseră la indicaţia Conducătorului Iubit.

Am dat un ordin scurt şi am ieşit urmat de ceilalţi doi, fără să întâmpinăm vreo opoziţie din partea celor aflaţi în încăpere. Nici o reacţie. Unul dintre cei

doi, care se recomandase Val, a căutat să mă oprească. A susţinut chiar că se va întoarce singur pentru a îndeplini misiunea. Nu l-am luat în seamă, şi nici el nu şi-a dus ameninţarea până la capăt. Am coborât toţi trei în subsolul clădirii şi, printr-un tunel secret, am ajuns la Palatul Regal. Acolo, unde cei doi coechipieri ai mei au fost împuşcaţi. De fapt, aşa cum aveam să-mi dau seama mult mai' târziu, doar unul singur, pe bune.

Iar acum, în Lada Samara, ghionturile lui Vladimir Şcedrin mi-au amintit de „dragostea mea" pentru ruşi.

Vine un timp însă când trebuie să îndeplinesc ordinul mercenarului care sunt. Aşa că îmi scot pistolul Carpaţi, îl armez şi mă întorc spre Vladimir.

– La revedere, locotenente!

Ii trimit un glonţ drept între ochi, acolo unde trebuie să se fi aliat steluţa roşie, căreia acum îi ia locul sângele, la fel de roşu.

Pavlovici îl buzunăreşte repede, deschide portiera şi-l îmbrânceşte afară în plină viteză. Nu înainte de a-i turna peste mu ian puţin acid sulfuric dintr-o sticluţă cenuşie.

– Continuă, urlă el către uriaş, care tocmai se pregătea să frâneze, pentru a căpăta informaţii despre cele întâmplate. Bine procedat, soldat Zamfir. Dacă ieşim din rahatul ăsta, vei avea un premiu special.

– Deja ştiu cam multe, domnule maior, ca să nu-mi fie teamă pentru viaţa mea, răspund eu, trecând dintr-un pas pe bancheta din spate.

. - La dracu', suspină Colosul, excitat la culme, cer să fiu lămurit asupra lucrurilor care se-ntâmplă aici! Nu suntem la film, asta-i sigur. Dacă-i vorba să ne

ucidem între noi, anunţaţi-mă ca să-mi pregătesc şi eu păcănitoarea.

– Nu trebuie să cunoşti prea multe, îi răspund eu, cu aerul unui comandant suprem, în timp ce mă servesc din ţigările cu opiu oferite de maior. E de-ajuns să ştii că Vladimir Şcedrin era unul dintre cei doi care m-au însoţit în Comitetul Central. Pe-atunci însă îl chema Val.

– şi cum dracu' nu te-a recunoscut?

– Bineînţeles că eram cu toţii mai machiaţi decât actorii, deşteptule!

– Ce vreţi să mai ştiţi? întreabă maiorul, luându-l în seamă şi pe japonez, care-şi pipăia precaut pistolul-mitralieră. Ah, da! Era trimis de FSB[11] ca să-l lichideze pe Djohar Dudaev. Nu că aş fi un fan al generalului, dar, dacă am semnat pentru el, ştiţi şi voi cum e: fidelitate până la sfârşitul contractului. Altfel, cariera de mercenar se încheie foarte repede. Noi nu suntem bandiţi, suntem crema luptătorilor fără patrie.

– Păi, nu e deja mort? se miră Shogunul,. scărpinându-se în capul lui rotund ca o minge. Vreau să spun, generalul!

Insă nimeni nu-i răspunde. Nu pentru că ar fi fost un secret deosebii, dar nici unul dintre noi nu cunoştea răspunsul exact.

Ghehi-Ciu e o localitate ca oricare alta de pe tot cuprinsul Ceceniei. Având, ce-i drept, o aşezare strategică deosebită, blindatele ruseşti au puţine şanse să pătrundă aici, iar elicopterele au mari şanse să fie doborâte. Peste toi bântuie luptători ceceni, descinşi parcă din secolul trecut, al legendarului Şamil, eliberatorul Ceceniei. Plicul

11 **Serviciul de Securitate rus, succesorul KGB-ului (n. tr.).**

albastru, cu sigiliul uriaş şi cu stema Ceceniei, ne foloseşte pe post de paşaport. Trecem prin punctele de control, ca nişte francezi aflaţi în vizită prin Europa.

– Vă avertizez, zice Pavlovici, plasându-şi mutra respingătoare între cele, nu mai puţin hidoase, ale Colosului şi Shogunu- lui, că orice gest sau vorbă în plus se pedepseşte cu glonţ. Din acest moment, sunteţi sub comanda mea strictă. Nimic, repet, nimic nu se întâmplă fără ordinul meu. Nici să vă scărpinaţi în cur n-aveţi voie, decât dacă eu dau o dispoziţie în acest sens. Este o misiune la cel mai înalt nivel. Lăsaţi-vă excrementele creierelor la intrare şi scoateţi" la iveală ce-aţi învăţat de-a lungul vieţii voastre împuţite.

Îşi armează Mauserul, pentru a da mai multă importanţă spuselor sale, şi-i ordonă Colosului să oprească în faţa unei clădiri, pe frontispiciul căreia se mai ţine prinsă, în două cuie, o firmă cu înscrisul: *Restaurantul Popular.*

– Nu e rău pentru început, se scapă Colosul, uitând cu desăvârşire de consemn.

Patul Mauserului îi aterizează în cap, ceea ce-l readuce, într-un fel, la realitate.

Intrăm în şir câte unul. Înăuntru, nici vorbă de restaurant. Peste tot sunt depozitate lăzi fără inscripţie, şi deducem cu uşurinţă că e ultimul transport de arme, sosit de la fraţii întru Islam. Suntem conduşi într-o cămăruţă în care se află doi indivizi. Pe primul îl recunoaştem de la început - este unul dintre comandanţii ceceni cei mai temuţi. Celălalt stă mai în umbră, şi nu putem remarca decât că are o faţă extrem de albă, ca şi cum ar purta un bandaj enorm.

– Parcă eraţi cinci! ne întâmpină comandantul cecen, fără nici un salut.

Apoi, râde scurt şi-şi mângâie mulţumit barba, de pe urma căreia un frizer şi-ar ti putut asigura o zi întreagă de muncă.

– Bună treabă, domnule maior! De altfel, oamenii cu joc dublu au sfârşit întotdeauna ca nişte câini vagabonzi. Fără mormânt şi fără cruce.

Preia plicul pe care Pavlovici i-l întinde în tăcere, îl desface şi ne arată conţinutul.

– Să trecem la treabă, timpul nu prea e de partea noastră, zice cecenul, făcându-ne semn să ne aşezăm pe o banchetă de lemn. Aici sunt paşapoartele voastre şi ale „coletului", ce va trebui să-l transportaţi. Aici, câteva hârtii trebuincioase. O să vă daţi seama când şi unde, când le veţi citi. „Coletul" e un personaj deosebit de preţios. Din păcate... din păcate a suferit câteva arsuri pe faţă, de altfel, foarte grave, şi din acest motiv este bandajai. Trebuie dus la o clinică din Rabat1. Un doctor de-acolo a descoperit de curând o tehnologie de mare eficienţă pentru asemenea cazuri. Misiunea intră încă sub incidenţa contractului semnat cu noi, aşa că eventualele voastre întrebări nu-şi au rostul. Vreau să vă anunţ că sunt câteva comandouri ruseşti plecate în căutarea „coletului" şi, în consecinţă, traseul nu va fi unul obişnuit. O citită ajunşi la Rabat, contractul se încheie. Veţi fi transportaţi cu un avion în Freetown, unde veţi găsi cele cuvenite, ca şi oportunita- tca semnării unui nou contract.

Se lasă pe spate şi ne priveşte pe rând, ca un profesor dornic să vadă care dintre elevi nu a înţeles

mecanismul unei ecuaţii cu mai multe necunoscute. Ceea ce vede pare să-l mulţumească.

– Domnule maior, acum as vrea să rămânem între patru ochi. Sunt lucruri pe care, cum e şi normal, trebuie să le ştie numai cel a{Jat la comandă.

Nu-i nevoie să ni se mai facă vreun semn. Ne ridicăm şi părăsim încăperea fără un cuvânt. În salonul mare, prin care tre- cuserăm. forfoteala este în toi. Bănuiala noastră se adevereşte. Câţiva ceceni scot cu grijă din lăzi aruncătoare de grenade, mine, lansatoare de rachete şi puşti-mitralieră, cu vaselina încă pe ele.

Ieşim din clădire, ca să nu-i deranjam, şi ne aşezăm pe cele două scări din faţă. Nu trece mult până când Pavlovici apare însoţit de..colet" şi de comandantul cecen. Personajul enigmatic este de statură mijlocie, îmbrăcat într-un costum ieftin de blugi şi

Capitala Marocului (n. tr).

are capul bandajat. Doar o crăpătură lăsată în dreptul ochiului stâng ne permite să vedem o pată neagră.

Comandantul ne conduce către un helioport aflat la vreo cinci sute de metri, unde tronează un impunător MD-500, elicop1 ter de fabricaţie germană, care poate fi oricând transformat într-unui militar. Ne îmbrăţişează pe rând, şi pilotul porneşte motoarele.

Spre dimineaţă, ne oprim tocmai la Derbent, în Daghestan, la Marea Caspică.

– O să aşteptăm până când se întunecă, ne spune Pavlovici, conducându-ne la un motel frecventat îndeobşte de călătorii aflaţi în tranzit.

Luăm trei camere, dar nu ocupăm decât una. Personajul cu bandaj se culcă în singurul pat disponibil şi se acoperă cu păturica din dotare. Noi ceilalţi ne aşezăm fiecare pe unde apucăm şi prindem să ciugulim din raţiile rămase.

– Băieţi, face Pavlovici, dacă nu vă săturaţi, unul dintre voi se poate duce la bucătărie după potol.

– Eu! sare Colosul, cu mâna ridicată, asemenea unui tocilar dornic cu orice preţ să câştige admiraţia profesorului.

Pavlovici nu pare prea mulţumit, ba chiar vrea să anuleze propunerea şi să facă alta, dar Colosul continuă să-l privească cu duioşia fecioarei, care-i cere voie tatălui său să se mărite.

– Bine, bine, mormăie maiorul, dar o să te însoţească Florin. Fără zgomot şi fără să ieşiţi în evidenţă! Sunteţi nişte turişti care vor să viziteze Iranul. Aşteptând feribotul, vi s-a făcut foame.

Pornesc în urma Colosului şi nu ne oprim decât în restaurantul aproape gol la ora aceea. Doi marinari bat cărţile pe o masă străjuită de-o sticlă de rom maiestuoasă. Un beţiv care, mai mult ca sigur, face parte din peisajul local îşi numără ultimii bănuţi, obţinuţi, probabil, din cerşit, pentru un ultim pahar. În fine, la o a treia masă, doi poliţişti îşi împărtăşesc dintr-ale meseriei, în compania câtorva sticle de bere în poziţie de drepţi.

Intrarea noastră nu e remarcată. În hainele pe care le-am schimbat la Ghihi-Iurt, arătăm ca nişte respectabili contrabandişti de prin zonă. Mirosul mâncării nc îndrumă spre locul căutat. Îi proptesc un ghiont Colosului, care-i gata-gata să dea drumul unei chiuituri haiduceşti, şi o iau înainte.

Nici în bucătărie activitatea nu-ţi aminteşte de un stup de albine. Pe plita imensă fierb câteva oale, şi ele plictisite să tot \fâsâie în zadar.

– *Zdrastvuite!* răcnesc eu într-o rusă numai bună de dus la Nufărul. Unde-i bucătarul-şef?

Cele trei fiinţe, care moţăie pe scaune, sar ca la comandă în picioare şi încep să mestece în draci mâncarea din oale.

Ne lămurim repede că bucătarul-şef e plecat cu treabă prin oraş şi că, dacă domnii vor să servească ceva, desigur, cu plăcere, dar să comande la ospătar. Nu-i băgăm în seamă. Mai ales Colosul, care nu ştie o boabă ruseşte. Inspectăm plitele şi vesela. Ne arătăm amândoi deosebit de nemulţumiţi de mizeria constatată, lini exprim în gura mare nedumerirea privind nerespectarea celor mai elementare reguli de igienă.

Şi confuzia-i gata. Cei trei bucătari încep să se calce pe picioare, căutând să le explice celor doi inspectori, adică nouă, că totul e o întâmplare. Muştele ce plutesc în ciorbă sunt, de fapt, frunzuliţe de pătrunjel, iar gândacii care aleargă bezmetici sunt frunze veştede, aduse de vântul de-afară. Cât despre jegul de-un deget de pe veselă şi tacâmuri, ei bine, e special lăsat aşa pentru a descuraja orice client dornic să şi le însuşească.

– *Haraşo!* devin eu mai cooperant. Dar cum am să-l conving pe inspectorul-şef, în raportul pe care trebuie să-l prezint, că tot ce spuneţi voi e adevărat?!

Băieţii au dicţionarul la ei. Dispar cu toţii către un loc despre care pot să spun, cu mâna pe inimă, că e cămara. Unul dintre ei se întoarce înainte de vreme, cu mâinile goale. E purtătorul cheilor şi, cât timp

băieţii se ocupă de pregătirea sacoşelor, se gândeşte să întreţină conversaţia. Apariţia Colosului îi dă o stare de nelinişte şi schimbă subiectul discuţiei la fiecare treizeci de secunde.

– Mama mea, zice el, scărpinându-se sub boneta ce începuse să capele culoarea părului său negru, m-a învăţat să fac piroşti, aşa cum nimeni din ţara asta nu le poate face. A învăţat de la un unchi de-al ei, care, la rândul lui, a învăţat de la o cumătră a bunicii. Astăzi, vremea e mai bună decât ieri. S-ar putea ca mâine să plouă. Preţurile sunt în creştere, dar marfă e destulă. Noi suntem de acord cu nivelul de trai şi cu politica dusă de conducere.

Se opreşte să mai tragă ceva aer în piept, în timp ce Col&sul îl priveşte în continuare fioros, fără să scoată un cuvânt. Omul se apucă tam-nisam să mestece în oalele slinoase, înjurându-şi în gând colegii, care nu mai vin o dată să-l scoată din rahat.

– Dar, ce-ar fi să degustăm o votcă?!! Nu ştiu cum se face, însă, exact cu o jumătate de oră înaintea venirii domniilor voastre, unul dintre bunii mei prieteni mi-a adus o ladă de Nijni. Ce întâmplare, nu-i aşa?

Dispare ca un chinez urmărit de ciumă, rnsă.nu trec cinci secunde şi revine în tovărăşia a două sticle cu etichetă albastră, pe care se lăfăie un vapor roşu. Colosul dă cep la una şi se serveşte fără nici o introducere. Figura sa exprimă rţiulţumire. Eu însă îmi golesc sticla destinată într-alta, plată, de plastic, pe care o ţin în buzunarul interior.

Din întunecimea cămării apar şi băieţii trimişi după hrană. Sunt mai cocoşaţi decât la plecare. Mirosim cu atenţie produsele şi ne declarăm satisfăcuţi.

– Data viitoare însă, zic eu dojenitor, să nu mai găsim porcăria asta. Luaţi măsuri. Curăţenia este condiţia principală a ridicării ţării pe noi culmi de civilizaţie.

Sunt aprobat în unanimitate şi ne pregătim s-o tulim. În acel moment, pe uşa batantă, apare însuşi bucătarul-ş^f,,plecat cu treabă prin oraş". E bine dispus şi, cum se exprimă maiorul Pavlovici, pute a votcă şi a femei de la o poştă. Ne îmbrăţişează cu privirea lui înceţoşată, precum o cloşcă puii abia ieişiţi din găoace, şi râgâie de „bine-aţi venit". Dar nu apucăm să dăm colţul, când Grăsanul realizează că el este stăpânul încăperii şi că tocmai intrase.

– *Stoi!* urlă cu ultimele puteri.

Remarcă sacoşele noastre şi sticla de Nijni, din care Colosul apucase să soarbă mai mult de trei sferturi, apoi, îşi exprimă nedumerirea cu privire la prezenţa noastră în atare condiţii.

Tipul specialist în piroşti se propteşte lângă urechea bucăta- rului-şef şi-i toarnă povestea de rigoare.

– Legitimaţiile le-ai văzut? face bucătarul-şef, încercând fără succes să păstreze confidenţialitatea discuţiei.

* Curiozitatea pare foarte logică şi, în consecinţă, patru perechi de ochi întrebători se îndreaptă spre noi. Suntem pe cale de a fi descoperiţi, dar nici dolari nu le putem oferi. Am fi vărsaţi imediat la cea mai apropiată secţie de miliţie. Prin partea locului, frica e mai mare decât lăcomia.

Dar, pe acelaşi lucru mă bazez şi eu. În contrapartidă, îmi deschei sacoul şi-i las să se benocleze la pistolul automat LUKE, care l-ar face şi pe un elefant să-şi sugă trompa de admiraţie. Apare

şi reacţia prevăzută. Cei patru se aliniază în ordinea înălţimii şi sunt gata să dea raportul. Nu-i nevoie.

Plecăm cu sacoşele şi trecem iar prin salonul restaurantului. Cei doi poliţişti dispăruseră; doar marinarii continuă să bată cărţile cu înfocarea pe care ţi-o poate da numai romul, în timp ce beţivanul local e pe trei sferturi sub masă. Ieşim din restaurant, pentru a lăsa impresia unor ochi prea curioşi că mergem în oraş, după care revenim în motel pe uşa de serviciu.

Pavlovici tremură de nerăbdare. Lipsiserăm cam mult şi se temea că am făcut prostii. Mutrele noastre calme proviziile pe care le scoatem la vedere sunt în măsură să-l liniştească. Ne punem pe halit fără nici o introducere. „Coletul" nu participă. E pe mâini bune şi nu-şi face griji.

Până la lăsarea nopţii nu ne deranjează nimeni.

Pavlovici îşi consultă ceasul Seiko şi hotărăşte că a sosit timpul. Părăsim motelul tot prin ieşirea de serviciu. În faţa noastră se află o ambulanţă despre a cărei existenţă nu ştia, fireşte, decât maiorul. Conform consemnului, nimeni nu se miră şi nimeni nu pune întrebări. De parcă totul ar fi cât se poate de natural.

Ne urcăm în maşină şi o luăm din loc. După cinci ani de lupte sub steagul verde al Republicii Capitaliste a Dolarului, am învăţat să nu mai fim uimiţi de nimic. Dacă acolo, unde se va opri ambulanţa, ne va întâmpina o navetă spaţială, ei bine, asta n-ar fi de natură să ne taie respiraţia.

Nu e o navetă spaţială, ci un submarin. Ajungem pe punte cu ajutorul unei vedete grănicereşti, condusă de un echipaj cu cagulele trase peste cap.

Pătrundem prin trapa uriaşă şi, imediat, submarinul intră în imersiune.

Din pricina spaţiului strâmt, vârâm „coletul" între noi, pro- tejându-l, pentru orice eventualitate, cu propriile noastre trupuri. Ne proptim fiecare mâna dreaptă pe pistolul automat, cu excepţia Colosului, care e stângaci. Informaţia despre existenţa comandourilor ruseşti, care ne-au luat urma, ne ţine mai treji decât cea mai eficientă cafea din lume.

Pavlovici schimbă câteva vorbe cu un tip care pare a fi comandantul „castravetelui", şi suntem conduşi într-o cabină minusculă. Cu toate acestea, ne găsim, deşi nu foarte repede, câte un loc şi, în lipsă de altceva, devorăm produsele ce ne mai rămăseseră. „Coletul" continuă să refuze hrana şi^ici la pipi nu vrea.

Pentru fiecare dintre noi e mai clar ca lumina zilei că fusese drogat la „nivelul trei"[12]. Ceea ce înseamnă că toate funcţiile i-au rămas neatinse, cu excepţia celor care ţin de metabolism.

– Unde se poate căca un om normal în împrejurările date? întreabă, neliniştit, Colosul, al cărui stomac era, ca de obicei, suprasaturat.

– Nu cumva să faci ceva necugetat! scrâşneşte Pavlovici, gândindu-se la o reacţie intestinală directă, care, în spaţiul îngust, ne-ar fi dus la o moarte prin asfixiere.

– Sper că am înţeles cum se cuvine consemnul, face Colosul, oripilat de atâta suspiciune. Stomacul meu însă a lipsit de la lecţia asta. Undeva, trebuie

---

12 **Probabil, autorul se referă la un drog folosit îndeosebi de comandourile Wehrmachtului, în cel de-al doilea război mondial, drog ce reducea la minimum atât nevoile de hrană, cât şi pe cele de eliminare a fecalelor. Nivelurile unu şi doi erau destinate soldaţilor din linia întâi şi. respectiv, recruţilor care intrau pentru prima oară în luptă (n. tr.).**

să-şi facă treaba. Presupun că e ca la avion, cu deosebirea că aici rahatul o să plutească în mediul acvatic. Atât apa, cât şi aerul, cum spunea stimabilul tată al japonezului, Ogadu Sumaru, formează, nu-i aşa, două dintre elementele primordiale ale vieţii.

– Ce dracu* te legi lot timpul de amintirea tatălui meu? se răţoieşte Shogunul, înscris şi el pe lista celor care vor la budă. De ce nu faci apel la vara ta care, după câte am înţeles, se dedase aceloraşi virtuţi!

– Vorbeşte sakeul din tine, decide Colosul, de parcă, până atunci, ar fi trăit numai cu sirop de fructe. Singura înţelepciune pe care am învăţat-o de la doamna, vara-mea, al cărei nume îmi scapă, a fost să nu uil să mă şterg întotdeauna la fund de jos în sus. De ce?... Asta, prieteni, n-o voi şti niciodată. Iată însă că problema mea nu-i încă rezolvată.

– Ieşi şi întreabă, îi sugerez eu.

– Vin cu tine, sare Shogunul.

– Nu, hotărăşte Pavlovici, mergeţi pe rând!

Când se întoarce. Colosul are o privire mult mai senină şi e dispus chiar şi la o conversaţie liberă. Ii dă indicaţiile necesare Shogunului, care dispare în viteză. Mâncase cu prea multă poftă, iar bucătăria musulmană nu reprezenta chiar un' ideal pentru el.

Pavlovici devine suspect de tăcut. Îşi scarpină jumătatea de bărbie care i-a mai rămas, după lovitura de Kandra primită în Bosnia, şi ne priveşte când pe unul, când pe altul.

Colosul începe să-şi mute privirile de colo-colo. Ar vrea să dea drumul la surlă, dar Mauserul maiorului îl determină să-şi stăvilească instinctele primare.

– Am încredere în voi doi, zice maiorul, după un moment lung de gândire. Luptăm de prea multă vreme împreună. Nici de Aiki nu mă îndoiesc. E un bun soldat. Cu toate astea, cât timp se află la umblătoare, vă pot spune un mic secret.

Ne conspectează iarăşi cu atenţie, trăgând o duşcă din sticluţa lui cu whisky. Evident, omite să ne ofere şi nouă! Colosul e împins pe culmile disperării. Să te uiţi fix la el şi să-i provoci curiozitatea, fără să i-o satisfaci, iată o cale de a-l ucide în cele mai groaznice chinuri. Îi vine să urle. dar, cu un efort suprem, îşi înghite strigătul de indignare. Apucă bidonaşul şi soarbe cu calmul bătrânului indian chemat la sfat de taină.

– Problema e că unul dintre noi trebuie sacrificat, reia Pavlovici ideea.

Duce instinctiv mâna spre pachetul de ţigări, dar îşi reprimă brusc gestul. Suntem îngrămădiţi ca sardelele şi, oricum, fumatul este cu desăvârşire interzis. E soldat1 şi ştie să respecte regulamentul. Arată spre „colet" şi continuă:

– El trebuie să ajungă la destinaţie. Dar pe drum, ca şi în basmul cu Scufiţa Roşie, ne aşteaptă Lupul.

Colosul nu ştie nimic despre basme, căci nimeni nu se învrednicise să i le citească, pe când era copil, iar ca să le citească singur, nici nu se punea problema. Maiorul îi sare în ajutor.

– Avem informaţii că un comando rus se află într-unui dintre punctele-cheie ale traseului nostru. În consecinţă, un camarad trebuie să ia locul „coletului". Asta înseamnă nouăzeci la sută sacrificare. N-o să punem la vot. Am decis să fie Aiki Sumaru.

E greu să ştii că-ţi sacrifici, în cunoştinţă de cauză, un tovarăş de arme, alături de care ai înfruntat furia inamicului şi care, poate fără să-ţi dai seama, te-a salvat de glonţul ce te'căuta cu înverşunare. E greu să-l împingi la moarte pe cel cu care ai mâncat din aceeaşi gamelă şi cu care ai băut din aceeaşi sticlă. Şi mai ales e greu atunci când ştii că e sortit în locul tău. Dar misiunea trebuie dusă la bun sfârşit, iar maiorul Pavlovici are toată căderea de a hotărî ce trebuie făcut.

– La ce-o mai fredonăm? întreabă Colosul, pentru care sensibilitatea e la fel de familiară, ca şi frigiderul pentru un eschimos.

Pavlovici ne serveşte un zâmbet specific şi scoate din buzunar patru cagule, confecţionate dintr-un material cafeniu, foarte fin. Ni le împarte şi cuvântă:

– Ni le vom pune după schimbarea „coletului". Dar numai la comanda mea.

Apare şi Shogunul. Colosul se apucă să fluiere aiurea, aruncând priviri, chipurile sastisite, peste tot, numai spre japonez, nu. În viziunea lui, asta înseamnă afişarea unei mine indiferente, care să-i îndepărteze Shogunului orice urmă de suspiciune. Ne vine să-l omorâm pe loc, acolo! Atâta prostie, rar întâlneşti la un singur om.

' Fireşte, nu e vorba de grad, ci de apartenenţa la armată (n. tr.).

Aiki miroase ceva, însă e departe de a ghici conspiraţia plănuită. Se insinuează în jumătatea sa de cuşetă şi pare să aleagă calea somnului. Atmosfera e înăbuşitoare, cu tot oxigenul pompat de compresoare. Vorba Colosului... doar cu naveta spaţială n-am călătorit!

Dar nu-i timpul pierdut. De mercenari e nevoie pretutindeni. Chiar şi pe Marte.

Când debarcăm, este noapte. Cu lună plină. N-am nici cea itfai mică idee unde ne aflăm, dar cele câteva cuvinte schimbate între soldaţii cu ştergare pe cap, care ne întâmpină, îmi oferă unele lămuriri. Vorbesc în arabă şi, la cunoştinţele mele sumare, realizez că ne găsim undeva, în Iran.

Suntem conduşi la un avion Focker, în care, deşi înghesuiţi, stăm oricum mai bine decât în cabina submarinului. La ora fixă, luăm pastilele ce ne vor mai ţine încă douăzeci şi patru de ore în stare de veghe, aşa cum îşi iau copiii cuminţi vitaminele.

Încep să mă cam plictisesc de schimbarea atâtor mijloace de transport. Stomacul meu îmi ţine isonul. Mă consolez cu faptul că în Freetown mă aşteaptă o bucăţică de hârtie filigranată, pe care e înscrisă o sumă cu mai multe zerouri.

Am pierdut noţiunea timpului. De altfel, în acest gen de misiuni, ne aflăm oricum în afara lui. Spaţiul ne interesează. Locul unde trebuie să ajungem.

Aterizăm, în cele din urmă. Sar primul din avion, şi mâna mea dreaptă ezită o clipă să se desprindă de pe pistolul automat LUKE. Am încredere în el mai mult decât în orice prieten. Dar nu mai mult decât în pistolul Carpaţi, pe care-l port în tocul meşterit în cizmă.

Dau roată cu privirea şi mă apropii de cei doi tipi îmbrăcaţi cu scurte de piele maron, purtând nişte pălării caraghioase pe ţestele cucuiate.

– Misiunea zero. „comando pentru nemurire", recit eu, aşa cum mă învăţase Pavlovici.

– Bun-venit! croncăne unul dintre tipi, într-o engleză ce cunoscuse poate şi zile mai bune.

– Bun-venit, *unde*? întreb eu în afara programului, prefă- eându-mă naiv.

Cei doi consideră că am făcut un banc cât se poate de nostim. Râd încântaţi şi se bat pe umeri, ca şi cum ar vrea să-şi cureţe reciproc praful de pe haine. Tipul care îmi adresase primele vorbe gesticulează rapid şi, din întuneric, apar vreo zece soldaţi cu puş- tile gata să întreţină conversaţia, ce dădea semne de lâncezeală.

– Dacă nu sunteţi indivizii pe care-i aşteptăm, atunci, în mod logic şi necesar, sunteţi reprezenţanţii rusnacilor, care caută să ne pună beţe-ri roate, fredonează colegul lui.

E clar! Il aşteptau pe Pavlovici. El fusese informat despre traseu, nu-i aşa? Or, întrebarea mea prostească i-a derutat un pic.

– Dobitocule! aud în spatele meu vocea surdă a maiorului. Ar trebui să te împuşc acum. Dacă mai lipseam o secundă, ţi-aş fi putut răspunde eu la întrebarea *unde* te afli. În mormânt.

Se întoarce spre cei doi tipi şi le întinde paşapoartele, însoţite de o hârtie lungă cât un cearşaf. Oamenii par mulţumiţi.

Soldaţii se evaporă la un alt semn, iar eu sunt privit ca un buboi pe cocoaşa unei cămile.

Apare un jeep blindat şi facem transferul. Trecem printr-o poartă masivă de fier forjat şi o luăm pe o alee cu pietriş. De-o parte şi de alta, numai verdeaţă. În scurt timp, oprim în faţa unei case cu două caturi, ce aminteşte de locuinţele marilor magnaţi americani din California.

Camera în care suntem conduşi are vedere spre mare. Sau spre ocean. Asta numai Pavlovici ştie. Controlez ferestrele şi privirea mi se lipeşte de un

iaht tras la mal. Nu atât de iahtul pro- priu-zis, cât de numele înscris pe el: *Izmir Mass*\ E clar. Suntem la Marea Mediterană. Am făcut un ocol meseriaş, dar nu-mi stă în caracter să mă mir ca viţelul la poarta nouă.

Pavlovici se strecoară cu „coletul" în baie şi, când se întoarce, amândoi poartă cagule. Maiorul îl ia acum pe japonez şi dispare iar în baie. Când revin, japonezul poartă un bandaj ce aduce al naibii de mult cu cel al „coletului", dacă nu e chiar ăla. Ne punem şi noi cagulele. Shogunul începe să dea semne de nelinişte, dar nu apucă prea mult.

Il imobilizăm şi, cu toate tehnicile lui asiatice, nu poate scăpa. Pavlovici îi înfige siringa în bulbul rahidian, şi Aiki renunţă să se mai opună. Acum, e chiar colet. Cel puţin pentru douăzeci şi patru de ore, cât durează efectul drogului.

– Încep să înţeleg, zice Colosul.

Ceea ce, oricum, e o aberaţie. Maiorul îl priveşte ceva mai blând decât o panteră în goană după un ţap şchiop şi înghite pe jumătate o înjurătură suculentă.

Colosul îmi aruncă o privire mirată, încercând să câştige aderenţi la noua sa descoperire. N-are nici o şansă. Deşi, după Bosnia, îmi devenise cel mai bun prieten, refuz să-l mai susţin.

De altfel, mintea mea e preocupată de cu totul altceva. Vreau să trăiesc cu orice preţ. Când vezi în jurul tău atâta moarte, oricât de dur ai fi, instinctul de supravieţuire îşi cere raţia.

Îmi repet în gând: „Florine, eşti mercenar, dar, chiar şi aşa. de murit, nu mori decât o singură dată. Sigur, nu-ţi poţi alege moartea. În majoritatea cazurilor, ea te alege pe tine. Dar, dacă ai fi ca

atunci să am o ultimă dorinţă, aceea ar fi să mai simt o dată măcar o dată, mângâierea Lianei[13]."

Repet la nesfârşit, până când sângele începe să-mi pulseze din nou în venele îngreunate de alcool şi efort. Am numai douăzeci şi opt de ani. Dar îi simt la puterea a zecea.

Matusalem nu a existat niciodată.

Matusalem sunt eu.

Intrarea celor doi tipi care ne întâmpinaseră la aeroport ne face să ţâşnim automat în picioare.

– Plecăm! zice unul dintre ei. Bolnavul rămâne. Are nevoie de îngrijiri.

E clar că ne-a mirosit un comando rusesc şi se află prin apropiere. Mai mult ca sigur, se va găsi şi un informator binevoiVczi nota din p. 22.

tor, plătit de MIT, care să-l îndrume pe ucigaş spre locul unde Shogunul pare să-şi trăiască ultimele clipe. Vor raporta Moscovei îndeplinirea misiunii, ceea ce ne va oferi nouă ocazia să ajungem la destinaţie. E o ipoteză. Dar realitatea numai de la aşa ceva porneşte.

Coborâm în port, unde este ancorat vasul *Nasr1.* Are pavilion verde, ceea ce vrea să spună că suntem o organizaţie neguvernamentală islamică, de propovăduire a păcii.

Pavlovici mai umblă puţin la punguliţa cu secrete şi scapă un porumbel:

– O să navigăm de-a lungul coastelor Africii de Nord. O s-o facem prin apele teritoriale ale Egiptului, Libiei, Algeriei şi Marocului. Asta, nu pentru că ne-am teme de Flota a V-a americană, care bântuie prin Mediterană, adaugă el cu o voce caustică, zâmbind strâmb spre Colos.

---

13 **Diamantul Izmirului (n. tr.).**

Frederik Sheldon nu are însă amintiri prea înduioşătoare despre perioada de instrucţie petrecută ca infanterist marin în echipajul amfibiei *Lincoln*, din formaţia Flotei a V-a. Ba chiar e gata să dea expresie sentimentelor ce-l stăpânesc la amintirea acesteia, sentimente care nu sunt tocmai nişte binecuvântări. Ii aruncă o privire rapidă maiorului şi, spre totala sa surprindere, capătă apro-barea să-şi dea drumul.

– E-adevărat, spune el repede, de teamă ca Pavlovici să nu se răzgândească, Câinii Diavolului *(Devii Dogs)~* sunt cei mai grozavi soldaţi din lume. Dintre ei, cel mai al dracu', dacă Dumnezeu s-a milostivit să-l mai ţină în viaţă, este sergentul Jack Minolta. Nu m-aş da în lături să-l întâlnesc din nou, chiar dacă el s-ar lăfăi pe un distrugător şi eu aş fi pe o bărcuţă pneumatică.

Întinde automat mâna spre sticla de sake, dai-lipsa ei îl face să se gândească oleacă şi la japonez. Era bun şi el la ceva. Ochiul îi luceşte, şi pot să citesc în el sentinţa la moarte destinată sergentului Jack Minolta. /

1 Vulturul (lb. arabă) (n. tr).

" Poreclă în jargon militar, care-i desemnează pe infanteriştii marini americani (n. tr.).

– Dar acum mă aflu în misiune comandată. Maiorul Pavlo- vici îmi e superior, iar soarta mi-e stăpână, devine el brusc shakespearian.

Sârbul râde bine dispus. Partea grea a misiunii trecuse. Mielul a fost sacrificat, iar „coletul" se află pe drumul cel bun. Nu-şi poate însă permite să apeleze la ţigările lui cu opiu. şi nici la whisky. De altfel, e timpul să nc luăm pastilele de Cazadestan.

Nu pot să spun că asta ne produce o mare bucurie. Sunt şi alte stări care ne-ar încânta. Întrevedem sfârşitul misiunii şi avem parte de plăcerea pe care o simte calul la apropierea grajdului.

Trecem printre vedete şi şalupe de patrulare cu mare uşurinţă, aproape ignorându-le. Ca şi cum am fi stafia Olandezului Zburător.

În dreptul portului Benghazi, ne adulmecă două avioane rapide. Pavlovici le face semn cu mâna, de parcă l-ar fi putut ve^a cineva. Îmi revin în minte versurile pe care le strigam, pe când eram copil:

Avion cu motor Du-mă şi pe mine-n zbor!

Suntem lăsaţi în pace, după ce radiotelegrafistul vasului *Nasr* transmite în eter. indicativul şi parola. Aviatorii americani pun grila, şi răspunsul e cel bun. I-au păcălit din nou pe ruşi. I-au făcut să creadă că Ie acordă tot ajutorul pentru lichidarea Marelui Dudaev, iar acum nu fac decât să-l ajute să scape. Nu pot risca să piardă sprijinul Islamului într-unui dintre cele mai fierbinţi puncte ale globului.

Ca întotdeauna, jocul începe printr-o depersonalizare şi sfârşeşte prin a te transforma într-o simplă piesă pe eşicher.

– Altminteri, continuă.Colosul ideea rămasă de izbelişte, sergentul Jack Minolta nu era un om rău.

– Soldat Frederik Sheldon, face molcom maiorul, ar trebui să respecţi întru totul regulamentele militare. Se spune: *domnul* sergent Jack Minolta.

Colosul dă să-şi scoată cagula, pentru a-şi exprima mai clar simţămintele ce-l încearcă, dar gestul rapid al maiorului îl face să renunţe.

– *Domnul* sergent Jack Minolta, *domnule* maior! spune el supus, adăugând, fireşte, în gând, o

înjurătură de vizitiu ajuns şomer în prag de sărbători.

Colosul se opreşte aici. Lipseşte şi Shogunul cu legendara lui sticlă de sake, iar el - ca, de altfel, noi toţi - este de o săptămână nedormit, nebăut, nemâncat, decât pe furate, dar, în schimb, încontinuu drogat. Desigur, organismul e pregătit şi antrenat pentru aşa ceva, dar nu nelimitat.

Uneori, ţi se face silă de viaţă, şi atunci cauţi să-ţi omori timpul. Alteori, i se face vieţii silă de tine, şi atunci te omoară ea.

– Ne apropiem de Rabat, auzim ca prin ceaţă vocea maiorului.

Sfârşitul călătoriei.

Nu şi al misiunii.

Oricum, suntem aproape de ţintă.

Şi aproape de limita puterilor.

0 vedetă, la pupa căreia flutură steagul cu stema regală, se îndreaptă cu toată viteza spre noi. Ai zice că vrea să ne spulbere cu o lovitură de berbece. Pe punte, distingem patru soldaţi îmbrăcaţi în salopete negre, pe - care este inscripţionat cu alb: BULEES[14]. Tin în mâini GPM-uri cu încărcătoare de 150 de cartuşe, prevăzute şi cu două grenade, pentru aruncătoarele plasate sub ţevile lungi şi subţiri. Poartă cagule, ca şi noi, dar par mult mai înfiorători.

Vedeta face o voltă elegantă şi suntem abordaţi în doi timpi şi trei mişcări. Cei patru soldaţi sar pe punte şi se desfăşoară pe toată lungimea ei. Ii urmează un locotenent scund, cu o caschetă ce pare să se sprijine pe urechile lui clăpăuge. Zâmbeşte mieros şi face scurte temenele.

---

14 **Poliţia (lb. arabă) (n. tr.).**

– Bine-aţi venit în apele teritoriale ale Marocului! se căzneşte el să lege câteva cuvinte englezeşti.

– Putem vorbi în franceză, îl întrerupe Pavlovici.

– Perfect, suspină ofiţerul, înseninându-se la faţă. O să vă rog, pentru început, să vă legitimaţi.

– S-o facem împreună, propune Pavlovici, scoţând paşapoartele, însoţite, şi de astă dată, de hârtia aferentă.

Poliţistul procedează la fel, iar cei doi ofiţeri se benoclează un timp în acte. Colosul şi cu mine ne împărţim, pentru orice eventualitate, obiectivele. În caz de nevoie, eu mă voi ocupa de marocanii din stânga mea, iar Colosul de cei din dreapta.

– Pozele nu corespund, face spiritual locotenentul, referin- du-se la cagulele noastre.

– Am suportat o serie de operaţii estetice, îi răspunde în aceeaşi notă Pavlovici, şi nenea doctorul ne-a interzis să ne scoatem măştile. E de părere că minunata climă mediteraneeană ar putea să ne facă buba.

– E-n regulă, spune locotenentul, înmânându-i paşapoartele, dar reţinând hârtia. Unde este „coletul"?

– Cu noi, fireşte! îl ţinem la Ioc sigur, nu cumva să se rătăcească.

– II vom prelua imediat, hotărăşte locotenentul. Misiunea voastră se sfârşeşte aici.

– O clipă, domnule locotenent, ricanează sârbul. Conform instrucţiunilor primite, „coletul" va fi predat celui care-mi prezintă o hârtie identică cu" asta, având specimenul de semnătură ce se găseşte în josul paginii.

Cu un gest de scamator, scoale o altă hârtie, plină şi ea de antele şi înscrisuri.

– Instrucţiunile mele, guiţă locotenentul, pe un ton ceva mai rece, sună altfel. Trebuie să preiau „coletul" aici, în punctul ăsta, şi să-l duc la adresa stabilită.
– După cum se poate remarca, instrucţiunile noastre nu se potrivesc. În acest caz, există posibilitatea ca unul dintre noi să nu fie cel care pretinde că este.
Locotenentul îl priveşte chiorâş şi-şi pipăie preventiv tocul de piele. În care zace un Colt 45. Franceza lui seamănă acum cu un ferăstrău electric ce luptă cu un stejar secular.
– Am aici patru oameni împotriva celor doi ai dumitale. Pe vedetă, dacă-ţi -arunci puţin privirea spre dreapta, e un mitralior care abia aşteaptă* să-şi folosească cunoştinţele căpătate la şe- dintele de trageri. Nu voi face apel la toate astea decât în caz de nevoie. Pentru ultima oară, predaţi-mi „coletul" şi continuaţi-vă drumul. Sunteţi aşteptaţi la Casablanca. Mai departe, ştiu cei de-acolo. Va previn că sunteţi în apele teritoriale marocane şi trebuie să vă supuneţi ordinelor mele.
Pavlovici ţâţâie compătimitor, şi-i putem ghici sub cagulă zâmbetul ce aduce moartea. Se întoarce spre căpitanul vasului *Nasr,* care stătea smirnă în cabină, şi-i cere coordonatele. Căpitanul i le transmite, dar nu uită să precizeze că, până la limita apelor teritoriale marocane, mai e vreo jumătate de milă.
Sârbul se întoarce spre măruntul marocan şi reia discuţia, pe un ton ceva mai ridicat:
– Cum vă spuneam, „coletul" se predă numai contra dovadă. Ne aflăm sub observaţia unui crucişător şi a două avioane cu stele albe pe aripi. Ca atare, orice agresiune în apele internaţionale vă

poate afecta imaginea. Şefilor dumneavoastră nu le-ar plăcea să fie implicaţi într-un scandal de genul ăsta. Iată de ce, sfatul meu este să apelaţi la serviciile staţiei de emisie de pe vedetă şi să cereţi noi instrucţiuni.

Locotenentul nu prea vrea să cedeze, dar situaţia nou-apărută îl depăşeşte. Înjură în gând toate Serviciile Secrete marocane, fără deosebire, şi, după ce le face semn soldaţilor săi să rămână pe poziţii, dispare în cabina vedetei.

– Hei. zice în şoaptă Colosul către unul dintre cei patru soldaţi aflat în apropiere, ai nişte votcă, sau cum dracu' s-o fi numind chestia asta, pe-aici, pe la voi?!

Soldatul însă nu mişcă. Pare a fi turnat în bronz.

– Soldat Sheldon, ce-ai zice dacă, pe neaşteptate, te-ai trezi cu un glonţ în tărtăcuţă? întreabă maiorul.

– Aş zice: Ah! - şi aş trage pe dreapta, să trăiţi, dă Colosul răspunsul potrivit.

– Exact, îl aprobă maiorul. Atunci, ţineţi buzele strânse şi înghite-ti limba. N-aş vrea să prăpădesc un glonţ pe tine. S-ar putea să-l folosesc în scopuri mai nobile, nu pe monştri ieşiţi din întunecimile Iadului.

Locotenentul apare din nou pe puntea vasului *Nasr.* Ţopăie ca o capră violată de o bandă de zoofili şi e ceva mai negru la faţă.

– E-n regulă, trompetează el cu o voce piţigăiată. Vă vom conduce noi. Vasul *Nasr* îşi continuă drumul spre Casablanca.

Soldaţii coboară pe vedetă, împreună cu locotenentul cel scund, şi rămân cu toţii în aşteptare. Scoatem „coletul" de la păstrare. Colosul şi cu mine îl încadrăm atât de strâns, încât aproape

că toţi trei formăm un singur trup. Pavlovici îl salută pe căpitan şi vine şi el pe puntea vedetei, care ia viteză imediat.

În curând se poate distinge malul. Tragem la un debarcader folosit de Poliţia de Coastă, şi locotenentul ne face semn să-l urmăm. Pe 0 platformă de beton - de fapt, un helioport pentru elicopterele Cobra ale poliţiei -, ne aşteaptă o limuzină cu totul şi cu totul neagră. Seamănă cu un dric mortuar, dar, credeţi-mă, nu există vreun mijloc de transport pe care să nu-l fi folosit, de-a lungul carierei noastre.

Locotenentul salută în silă şi face un stânga-mprejur aproximativ. Maiorul abia de-şi ridică un deget drept răspuns, şi ne aşezăm pe scaunele comode din spatele limuzinei. Ar mai pu-tea încăpea încă patru inşi, fără să stăm înghesuiţi. Ne scoatem cagulele şi ne ştergem -sudoarea. Singurul care nu face asta este „coletul".

Colosul se află pentru prima oară într-o asemenea minunăţie a tehnicii automobilistice. Priveşte cu ochiul său mare peste tot şi pipăie tapetul din piele veritabilă. Dibuie un buton şi nu ezită să-l apese. Se. deschide o uşiţă, dezvăluind un minibar.

– La dracu'! exclamă Colosul, privind sticlele de whisky, gin şi votcă, înşirate cuminţi pe două rafturi. N-ai nevoie să mai cobori, dacă vrei la crâşmă. Apropo, au şi budă?

Îşi continuă explorările şi apasă pe un alt buton. O altă uşiţă se deschide şi apare un monitor TV color, care ne prezintă ştirile. Limba în care se vorbeşte nu-l face pe uriaş să-şi iasă din cizme, dar minunăţia îl lasă iarăşi paf! lată-l căutând noi butoane. Îmi dă

picioarele la o parte şi scotoceşte cu asiduitate. În final, găseşte telefonul. E cucerit total.

Pavlovici tresare enervat.

– Mai e ceva care te interesează? întreabă el. Ai apăsat pe toate butoanele, ai descoperit toate minunăţiile, de parcă ai fi un sălbatic din Bomeo emigrat în Europa. Acum ce mai vrei să găseşti?

– Mă-ntreb unde-s curvele în hardughia asta!

Nu apucă să primească răspunsul. Limuzina se opreşte şi uşile se deschid. Ne punem repede cagulele şi ne scoatem din tocuri pistoalele automate. Primul iese Pavlovici. Scrutează împrejurimile şi se declară mulţumit.

– Afară! ne spune el laconic.

Ne aflăm într-un parc imens, unde singurele culori, în afară de verde, sunt alb şi albastru. Albe sunt aleile pietruite şi clădirea cu un cat, lângă care ne oprim şi care seamănă foarte mult cu un pavilion de vânătoare. Albastru e lacul, aflat la o aruncătură de băţ.

Din pavilion iese un personaj îmbrăcat într-un fel de redingotă. Poartă nişte pantaloni atât de strâmţi, încât îi aud oasele protestând. Pe cap are un fes roşu, cu un ciucure negru, care se bălăbăne aidoma unei puţe de babuin, după actul împerecherii.

Se repede spre noi şi nu uită să se recomande. Se numeşte Hassan. Face mai multe plecăciuni şi-şi împreunează mâinile a rugăciune.

Pavlovici scuipă, la rândul lui, cele cuvenite şi-i întinde paşapoartele, însoţite de hârtia de rigoare. Hassan le cercetează scurt şi avem parte de o nouă serie de plecăciuni.

– Sunteţi bine veniţi! Vă aduc salutul Maiestăţii Sale Regale şi mulţumirile pentru îndeplinirea sfintei

misiuni ce vi s-a încredinţat. AII ah ne-a auzit rugămintea şi v-a îndrumat pe drumul cel bun. Veţi rămâne înscrişi în Cartea de Aur a Recunoştinţei.

– Va mulţumim, la rândul nostru, pentru primirea deosebit de călduroasă pe care ne-aţi făcut-o, preia maiorul formalităţile. Suntem onoraţi de a fi fost aleşi pentru această sfântă misiune. După cum prea bine ştiţi, noi suntem nişte umili mercenari. Misiunea pentru care suntem plătiţi trebuie însă îndeplinită până la ultimul punct. Altfel, nu primim banii şi suntem discreditaţi pe vecie. Ca atare, cu speranţa că nu ne-o veţi lua în nume de rău, vă vom cere să vă identificaţi. „Coletul" trebuie predat numai în anumite condiţii.

– Orice armată s-ar mândri cu soldaţi ca voi! continuă Has- san seria linguşelilor, lingându-şi buzele, de parcă ar vrea să ne mănânce la micul dejun. Iată hârtia cerută, adaugă el, scoţând-o de sub redingotă.

Pavlovici o confruntă cu documentele lui, şi-i auzim oftatul de uşurare.

– E-n regulă! Conform celor prevăzute, vă predăm „coletul" şi toate actele ce ne-au fost înmânate. După câte am înţeles, vom primi altele, precum şi un mijloc de transport pentru Freetown.

– N-o să fie nevoie de Freetown, zice mieros Hassan. Voi o să vă odihniţi aici. Sunteţi oaspeţii Maiestăţii Sale pentru două zile. După aceea vomv discuta. Vă aşteaptă o mulţime de surprize plăcute. Mai întâi trebuie să vă odihniţi. După două zile vom vorbi. Am însă o rugăminte. Puteţi face tot ce vă trece prin cap, numai să nu depăşiţi o rază mai mare de doi kilometri în jurul clădirii.

Arabul scoate un chiot de haiduc tras pe roată, şi doi harapi micuţi, cu turbane uriaşe şi dezbrăcaţi până la brâu, se înfăţişează dinaintea noastră.

– Vor fi umilii voştri servitori, ne lămureşte Hassan.

Deschide uşa limuzinei cu care venisem şi-l pofteşte pe „colet" să intre. Nu uită să tragă şi o plecăciune.

„Coletul" se întoarce spre noi şi ne învăluie cu privirea. Ne îmbrăţişează pe rând. Stă cu noi în cerc vreo câteva clipe, cu palmele ridicate spre cer, şi pare să se roage. În felul lui, ne dă probabil binecuvântarea. Apoi, urcă împreună cu Hassan în limuzina care se grăbeşte să dispară.

Nu vom şti niciodată dacă a fost vorba de Marele Djohar Dudaev sau de altcineva.

Nu vom şti niciodată dacă am fost folosiţi drept comando de diversiune, pentru a întreţine o legendă, sau am fost chiar garda de corp *a celui mai mare erou naţional al vremurilor moderne.*

Ne scoatem cagulele şi respirăm aerul călduţ şi parfumat. Cei doi harapi ne îndeamnă cu gesturi molatice către pavilion. E atâta linişte şi suntem atât de osteniţi, încât ne vine să ne culcăm acolo, pe pajiştea verde, şi să dormim până la sfârşitul lumii.

Ne târâm totuşi spre clădire. O mâncare bună, multă votcă, care să contracareze efectul Cazadestanului, un pat mare şi moale, iată tot ce ne dorim.

Intrăm într-un salon spaţios, cu pardoseală de mozaic, străjuit de coloane uriaşe, placate cu marmură. Tavanul e lambrisat cu lemn. În mijlocul încăperii tronează un havuz, şi răcoarea apei ne aminteşte că nu ne-am mai spălat de două săptămâni.

Trecem printr-un alt hol, ceva mai îngust, împodobit cu vase de porţelan şi statui de marmură. Urcăm pe o scară de lemn, încadrată de balustrade filigranate. Pardoseala etajului e acoperită de covoare, în care ne afundăm până la glezne.

În depărtare se aude zumzet de voci.

Intrăm pe nişte uşi sculptate şi rămânem cu gura căscată. Nici cele două personaje, care ne privesc la rândul lor, nu sunt mai puţin mirate. Sunt îmbrăcate în nişte cămăşi albe şi lungi până la călcâie şi se bucură de compania a trei arăboaice, în faţa unei măsuţe joase, plină cu toate bunătăţile. Personajele respective stau întinse pe un soi de saltele umflate, pline de perne divers colorate.

Cum vă spuneam, uimirea este reciprocă.

Primul îşi revine Pavlovici.

– Ce-i cu voi aici? bâiguie el. Vă aşteptam la Freetown, dacă nu mă înşel.

Iusuf şi Fijianul, căci ei sunt personajele, dau să se ridice în picioare, dar se împiedică în cămăşile lor şi cad peste arăboaicele surâzătoare.

– La loc comanda! îşi revine maiorul. Nu e cazul să vă strofocaţi. Până la noi ordine, suntem cu toţii pe picior de egalitate. Asta nu înseamnă, mai adaugă el, întorcându-se spre Colos, că trebuie să devenim nesimţiţi. Să nu uităm că vom beneficia de un nou contract şi că minunatul comandant se va numi tot, Pavlovici.

Colosul se strâmbă semnificativ. E gata să facă bot. Toată lumea are ce are cu el. Pare supărat şi, fără nici o introducere, înhaţă un ulcior cu gâtul îngust şi-l duce la gură. E cea mai bună *beara*1 de prin partea locului.

Nu ne apucăm încă să povestim. Cei doi harapi ne îmbie către o altă încăpere. Bănuim că acolo se găseşte baia. Avem •dreptate doar în privinţa utilităţii.

Suntem în faţa unui bazin rotund, ceva mai mic decât un lac de acumulare. Apa e albastră şi mici valuri ne dau deja un fior de plăcere.

– Vom face baie împreună? întreabă Colosul, cu o pudici- tate pe care nu i-aş fi bănuit-o.

– Nu avem de gând să te regulăm, îi precizez eu, scoţân- du-mi salopeta.

– De altfel, adaugă maiorul, ar trebui să ne îmbăiem separat - tu la urmă, având în vedere jegul tău antic.

Ne dezbrăcăm la repezeală şi ne băgăm în apa călduţă. E o adevărată desfătare. Trupurile noastre hărtănite ne mulţumesc din toate încheieturile. De mult, de foarte mult timp, nu mai cunoscuseră o asemenea bucurie. Ni se aduc nişte pahare uriaşe, pline cu limonadă rece. Colosul gustă şi scuipă scârbit.

– Ce mai e şi asta? Stomacul meu refuză să ia contact cu porcării de-astea.

Ii face semn unui harap şi, prin limbajul internaţional al gesturilor, îi sugerează cam ce ar binevoi să digere stomacul lui sensibil.

În mai puţin de un minut, harapul revine cu o sticlă de votcă franţuzească, şi acum Colosul fornăie mulţumit. Dă din picio- roangele lui, cât coloanele unui templu musulman, stropindu-ne pe toţi. Nu ne pasă. Pavlovici degustă una dintre ţigările speciale, la care fusese nevoit să renunţe atât timp, iar eu sunt'deja fleaşcă.

Apar şi cele trei arăboaice, ţinând fiecare în mână câte un burete uriaş şi o sticluţă. În care se află, probabil, spumă de baie. De aşa ceva. chiar că n-am mai avut parte.

Mă simt ca în *O mie şi una de nopţi.* Arăboaica care mi-a revenit nu are mai mult de nouăsprezece ani. Poartă un veşmânt

' Bere (lh. arabă) (n. tr.).

din cel mai fin borangic şi surâde tot timpul. Nu ştiu cât este ea de fericită, dar, în ce mă priveşte, ating culmea extazului. Mă frecţionează cu buretele uriaş, ca o mamă grijulie, însă nimic nu mă emoţionează. Fie ca efect al drogurilor, fie al instinctului oedipian, care nu acceptă decât pura afectivitate.

Întinşi pe saltele, în jurul mesei, ne desfătăm cu mâncărurile autohtone, destul de apropiate de cele europene. Nimeni nu face nazuri.

Fijianul ne descrie aventurile prin care a trecut, împreună cu Iusuf Ciler şi cu cei doi ceceni - „garda de corp" a Colosului. Formaseră, ca şi noi, un „comando pentru nemurire".

– Un avion ne-a dus la Ankara, povesteşte Fred Maragano. Eram noi patru şi „coletul" bandajat, de ziceai că e victima celui mai groaznic accident din ultimii o sută de ani. Acolo ni s-a dat un *charter.* Chipurile, eram o echipă de doctori turci, care însoţea un bolnav la o clinică particulară din Viena. De la Viena până la Munchen, ne-a transportat o ambulanţă. Venise timpul ca bolnavul să fie dus la o clinică de chirurgie plastică.

Face semn unei arăboaice, care-i aduce rapid un alt ulcior cu *beara.*

– Aici cum aţi ajuns? întreabă Pavlovici, servindu-se delicat dintr-un vas cu salată de fructe.

– În sicrie!

O clipă, ne oprim cu toţii din clefăit. Îl fixăm cu priviri curioase. De mirare, Colosul scapă şi un pârţ proverbial, care însă, de data asta, nu contribuie la destinderea atmosferei. Fijianul se grăbeşte cu lămuririle.

– Tipii care ne-au preluat au decis că suntem doi marocani ucişi de kurzii imigranţi din Germania. Urma deci să fim transportaţi în sicrie sigilate pe ruta Miinchen-Rabat. Sicriile aveau găurele pentru respirat, dar cioclii uitaseră să le prevadă şi cu bude. Când am ajuns aici, puţeam mai rău ca nişte hipopotami bolnavi de colită.

– Şamil şi Zelimhan? întreabă Colosul, brusc preocupat de soarta prietenilor săi. /

– Ne-am despărţit la sosire. Nu mai ştiu nimic despre ei. E posibil să fi fost desemnaţi într-o echipă de terorişti pentru ruşii aflaţi prin partea locului.

Apoi, somnul se abate asupra noastră, asemenea unei ploi asupra unui pământ secetos. Trecem în lumea viselor şi-l lăsăm ca planton pe Morfeu.

Facem ochi când începe să se întunece. Cele câteva aplice mascate, ce par licurici în noapte, ne îngreunează trezirea.

– În locul arăboaicelor şi al celor doi harapi apare Hassan. Ne priveşte cu înţelegere şi zâmbeşte misterios. Se ridică din jilţul tapiţat cu catifea şi ne oferă cafele şi apă rece.

Colosul are dreptul şi la un pahar de votcă.

– Aţi dormit douăzeci şi patru de ore, ne anunţă marocanul, cu vocea lui dulceagă. Cafelele astea vă

vor readuce în lumea pe care aţi părăsit-o în acest timp.

Scoate cinci cecuri şi ne înmânează fiecăruia câte unul: E vorba de suma convenită în contract, plătibilă la o bancă din Thailanda, cunoscută pentru spălarea banilor murdari.

– Iar aici, mai spune Hassan, scoţând de sub redingotă un plic gros, sunt nişte propuneri. Citiţi-le, şi nu vă grăbiţi să daţi răspunsul. Încă douăzeci şi patru de ore, sunteţi oaspeţi ai Maiestăţii Sale. Dacă veţi accepta, vă voi oferi detaliile. Dacă nu, veţi fi transportaţi în condiţii de maximă siguranţă, în oricare punct al globului veţi dori.

Lasă plicul pe masă şi dispare în linişte, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Pavlovici se ridică în capul oaselor şi dă pe gât ceaşca cu votcă a Colosului, stârnindu-i indignarea. Ia plicul şi scoate câteva coli perg^mentate. Le parcurge în grabă. Rămâne gânditor o vreme, apoi începe să turuie:

– Ţineţi-vă bucile strânse. Ne solicită SAS!. Punct de adunare: Gibraltar. Obiectiv: Algeria..

Serviciile Speciale ale Forţelor Aeriene britanice ui. tr.).

1 Capitala Republicii Sierra Leone (n. tr.).

" Celebru conducător al societăţii sud-africane Executive Outcome, care se ocupă mascat cu recrutarea mercenarilor (n. tr.).

' „înfricoşătorii", denumire dată trupelor de mercenari care au luptat în special în Africa, conduse de legendarul comandant, de origine franceză, Bob Denard (n. tr.).

1.,Fak" este transcrierea fonetica a cuvântului englezesc *fuck* (n. tr.).

Personaj din *Spaima şi moarte în Transnistria*, de acelaşi autor (n. tr.).

" Enclavă a armenilor în Azerbaidjan (11. tr.).

Provincie în nordul Georgiei (Gruzia) (n. tr.).

Vezi Spaimă şi moarte în Transnistria, de acelaşi autor (n. tr.).

1 Ce se-aude cu-peştii voştri? (n. tr.)

1 Procedeu de apărare. În Aikido, împotriva atacului cu arme albe (n. tr.).

1 Luptători (lb. rusă) - foşti combatanţi în Armata Roşie (n. tr.).

" Pistol-mitralierâ (n. tr.).

1 Celebru comic englez al anilor optzeci-nouăzeci (n. tr.).